
Mirza hacıyev
İlahiyattaki gizlilikler ve Musa peyğamber...Mucizelerin sırrı
18+

Mirza hacıyev

İlahiyattaki gizlilikler ve Musa peyğamber...Mucizelerin sırrı

https://litres.ru/74903293
SelfPub; 2026

Аннотация

Beşer tarihinde silinmez izler bırakmış büyük hadiselerin izahı,temel dini zölerin açıklanması,mucizelerin mekanizmasının açıklanması

Mirza hacıyev
İlahiyattaki gizlilikler ve Musa peyğamber...Mucizelerin sırrı

M i r z a H a c ı y e v

İ L A H İ Y A T T A K İ G İ Z L İ L İ K V E M U S A P E Y Ğ A M B E R..

M U C İ Z E L E R İ N S I R R I

Zaman - zaman insanlardan kenara, sakin bir guşeye çekilerek saatlerce Allahı zikr etmekle nefsine sahip olabilen herkes gönlünün fatehidir. Ta kadimlerden böylelerine arif demişler. Gönlünün fatehi Allahla irtibata hazırdır artık, çünki gönül İlahi Gönül deryasının ayrılmaz bir parçasıdır. Bu yüzden Allah peyğamberleri istisnasız olarak arifler arasından seçmiştir. Onlardan dilediğine vahiy denen ilahi hipnotik etkisiyle peyğamber olduğunu talkin etmiş ve ona konkret görev vermiştir.

Hazret Musa da peyğamber olana kadar ariflerdeniydi. Herbir

arif gibi o da Allahla irtibata geçmeyi arzulamamış değildi, yani buna kalbinde az ya çok derecede hazır olmalıydı. Ama Kurani - Kerimde onun peyğamberliye kadarki Medyen yıllarındaki hayatı barede o kadar kısıtlı bilgi verilmiştir ki, adama öyle geliyor sanki Medyen yıllarında o, sadece, başlık parası karşılığı olarak kayınatasının koyunlarını otarmakla meşğul olan bir çoban imiş. Bir de ilimli birisinden hangiysa mechul bir ilmi öğrenmek istemiştir ama, sabırsız olduğunu gören o adam ondan kısa bir zaman sonra ayrılmıştır. O kadar... O yüzden zannediyorsun ki, Mısıra döndüğü sırada çöllükte, gecenin karanlığında Allah sanki sıradan bir çobana yanar ağaçtan seslenerek onu peyğamber seçmiştir.

Ama hayır. Katiyyen öyle değil. O, ariflerdeniymiş ki, peyğamber seçilmişdi, arif olmak için ise mutlaka ruhi - manevi alemini kamilleştirmekle meşğul olmalıydı. Demek ki onun Medyende çobanlık ettiyi yıllarda bu zamana kadar bizlere gizli kalan başka, çok daha önemli bir meşğuliyeti de varıymış!.. O meşğuliyeti sayesinde adam kendisinde senelerce öyle acaip bir kabiliyet geliştirmişdi ki, diyorsun peyğamber olduktan sonra Allahın ona ihsan ettiyi mucizeleri o kabiliyeti olmadan insanlara numayiş ettire bilir miydi acaba?!

Hayır. Mümkün olamazdı. Mucizeler Allahtan olsa da onları göstermek için yetenek de gerektir. Ama bu o demek değildir ki, Allah yalnız onun kabiliyyetine uyğun olan mucizeleri ona ihsan etmiştir. Kesinlikle. Sadece, çocukluğundan onu firavunun zulmünden koruyan Allah zamanı gelince ona hangi

mucizeler vereceyini bildiyi için peyğamberliyine kadar onu belli bir meşğuliyete taraf yönlendirmişdir ki, o kendisinde haman mucizeleri göstermek kabiliyyetini geliştirmiş olsun. .

Ne gibi bir meşğuliyetiymiş o? Hangi kabiliyyeti geliştirmişdi peyğamberliyine kadar o hazret?

Bu sorunun cevabı Kehf suresinin 65 - den 82 -ye kadarki ayetleri içindeki bir tek anahtar kelimededir. Ama kendinizi yormayın, o ayetleri ne kadar okusanız da bulmayacaksınız o kelimeyi. Nice ki Kurani - Kerimin indirilmesinden geçen bu 1400 yıl içinde hiçkimse onu bulmamıştır. Flüt çalarak dans eden Krişnanın kim olduğu, o dansın aslında ne demek olduğu sırrını açmış olmazsaydım ben de ne o anahtar kelimenin, ne de o hazretin neyle meşğul olduğunun farkına varmayacaktım. Sadece, dikkatle beni dinleyin. Ben size o meşğuliyeti de, o kabiliyeti de, mucizelerin nice baş verdiyini de inceliklerine kadar anlatacağım.

* *

Yokluk mevcuttur ki, Allah bütün yarattıklarını ondan var etmiştir. Yani on sekiz bin alemin yoktan var edilmesi aslında Yokluğun on sekiz bin alem şeklinde hayali görüntülenmesi mucizesidir. Bu yüzden ebediyen yokedilmeyecekleri vaad olunanlar da dahil bütün yaratılış ilahi alemin hayal ürünü olarak gerçekdışıdır ilahi saltanatla mukayesede; yani yaratılan ne varsa hem mevcuttur, hem de mevcut değildir. Maddi alem olan Kainatımız ise diğer alemler gibi hayal ürünü olsa da yok edildikten sonra ebediyen hayali de olsa mevcut olmayacak diye

Yokluğun yegane asıl görüntüsüdür.

Herhangi eşyanın yaratılış anı onun ilahi alem tarafından hayal edilmesi anıdır; o andanca onun yokluğu biter, mevcutluğu başlar. Eşyanın mevcutluk müddeti ilahi hayalin devamiyet müddetidir; o müddet bitince eşyanın mevcutluğu da biter, yokluğu devam eder. Mevcutluğu bitmiş eşyanın tekrar mevcutluğuna kadar süren zaman bizim hesabımızla milyarlarca yıllar olsa bile o eşyanın kendisi için bir göz kırpımı kadar olar. Çünki Yoklukta zaman olmaz. Zaman denen şey ilahi hayalin devamiyet müddetidir; ilahi hayal devamlıysa, yani eşya mevcuttursa zaman da mevcuttur. İlahi hayal bitmişse, yani eşya yok olmuşsa zaman da bitmiştir.

Ölmekle yokolmağı karıştırmayın ki, dediklerimi doğru anlayasınız. Ölmek yokolmak değildir; gayb alemindeki yedi dünyadan ikincisine, sonra üçüncüsüne, dördüncüsüne, beşincisine, altıncısına, nihayet yedincisine geçmektir.

Bir şeyi arzularken, bir şey hakkında düşünürken tasavvürümüzde onun hayali obrazı yaranıyor. Konuştuğumuz zaman o hayali obrazları sözlerle tasvir ederek naklediyoruz. İşittikte veya okudukta ise proses aksine baş veriyor; bu sefer sözler tasavvürümüzde hayali obrazlar yaratıyor. Mesela, "Andolsun ki, Süleymanı bir fitneye düşürdük ve tahtının üzerine bir ceset olarak bıraktık. Sonra tekrar dönüverdi" (Sure 37, aye 34) ayesini okuduğumuzda bir padişah tahtını ve onun üzerinde de bir cesedi hayal ediyoruz; bu bizim kendimizden asılı olan bir şey değildir, böyle yaratılmışız. Aye Levhi - Mahfuzdan

aynen nakledilmiştir hazret Muhammede ama, bilmek lazımdır ki, o aye ve de bütün ayeler Levhi - Mahfuza yazılmazdan önce Allahın tasavvüründe hayali obrazlar şeklinde tasavvür edilmiştir ki, melekler tarafından sözlerle ifade edilerek kayda alınmıştır. Çünki Allah bir şeyi murad ettiyi zaman ona "Ol" diyor. Yani "Ol" emrinden önce murad ediyor, arzu ediyor, istiyor Allah. Murad etmek, arzulamak ise hayali obrazlarladır. Yani Levhi - Mahfuzdaki yazılar yaratılacak herbir şeyin İlahi Gönüldeki hayali obrazının sözle ifadesidir. Yaratılanlar ise Ademin ilkin halinin, yani secdeye layik olan halinin gönlünde o sözlerden oluşan hayali obrazlardır. Yani gördüyümüz ne varsa hepsi hayaldir. Biz de o hayali obrazlardan birileriyiz. (Yeri gelmişken, o ayede "tekrar dönmek" meselesini din adamları bu günecen de doğru anlayamamışlar. Sanmışlar ki, bu, "tahtına dönmek" manasındadır. Diğer bir ayede, "Ve Davud için Süleymanı bağışladık. Ne güzel kul. Şüphe yok ki, o, dönücü idi" (Sure 37, aye 30) ayesinde ise bunu "Hakka dönmek" gibi izah etmişler. Ama yani Allahın o sadik kulu devamlı olarak Haktan uzaklaşıyormuş mu ki, tekrar - tekrar Ona dönmüş olsun? Hayır. "Bedenine dönmek"ten söhbet gidiyor o ayelerde. Çünki o, zaman - zaman bedeninden çıkarılarak geri döndürülenlerdeniydi. "Süratle yürür durur halis atlar"ı da bedeninden çıkarıldığı haman anlarda görmüştü o. Görüntü yokolduğunda atların iadesini istemiş, atlar tekrar gösterilince de hemen onların bacaklarını, boyunlarını silip okşamışdı. Rüzgarlar da, cinlerden bir zümre de onun itaatine onun

gayb alemine ruhen böyle geçiti zamanı verilmişdi. Kuşların, hayvanların dilini bilmek kabiliyeti de bu hale geçtiyi zaman ona verilmişdi. Bunun epilepsiyayla, kıcolmayla falanla asla ve asla alakası yoktur; "ilahi hipnotik etki" sayesinde ruhun çok kısa bir zaman için gayb alemine geçerek geri dönmesidir bu. Ölümün kardeşi gibi bir şeydir yani, ruh geri dönüyor diye biyoloji ölüm baş vermiyor... Allah hazret Musanı da yanar ağac karşısında böylece etkileyerek onunla konuşmuş, ona mucizelerinden vermiştir... Hazret Muhammedi de bedeninden çıkararak onu seyri - merac ettirmiştir. Ona Hira dağındaki mağarada peyğamberlik verilmesi de, onun melekten ayeleri işitmesi de gayb alemine geçtiyi zamanlarda baş vermiştir. Her aye sanki onun gönlüne yazılıyormuş, melekten işittiklerini tekrarlayınca ise o hal onu terk ediyormuş.... Bedenden çıkarak geri dönmek acaip güzel bir olaydır, bunu yalnız o anları yaşayanlar bilir. Her devrde olduğu gibi günümüzde de böyle hali yaşayanlar az değildir. Adam ayaktayken de, oturmuş veziyette de baş vere bilir bu. Ama en çok uzanmış halde baş vermektedir diye bazı insanlar rüyada uçtuklarını diyorlar. Ama rüyada değil, rüyanın astanasında baş veriyor o hal. Kulaklarda hafif rüzgar sesine benzer bir sesle başlar o; sanki rüzgar sesi haberdar ediyor adamı ki, hazır ol, korkma, şimdi bedeninden çıkacaksın. Yavaş - yavaş nefesin darlaşıyor, tez - tez nefes almağa başlıyorsun, ardınca da bütün bedene hafif bir titretme geliyor. Ve o titretme içinde de çok yavaşca, önce baş, sonra sine - karın hissesi, daha sonra da eller - ayaklar yağdan kıl çekiliyormuş gibi

son derece rahatlıkla bedenden ayrılarak yukarı, tavana doğru kalkmağa başlıyor. Adam kuş gibi uçuyor sanki odanın her tarafında. Aslında uçmak diye tasvir etmek doğru değil bu hali. Sanki uzay aracı Yeretrafı orbite çıktığında uzandığı yerden yumuşakcasına kalkan tamamen çekisiz bir astronotsun, havada dört bir tarafa süzmeye başlıyorsun. Daha acaip olan bu ki karşında geçilemiyecek hiçbir duvar, kapı falan olmuyor; sanki herşey sadece görüntüdür, herşeyin içinden geçip gidiyorsun. Kalbinde de dünyanın zerrece bir sıkıntısı olmadığı için sonsuz fereh içinde oluyorsun; öyle acaip güzel bir hal yaşıyorsun ki, asla geriye, bedenine dönmek istemiyorsun. Evin duvarından geçerek sokağa çıkıyorsun, açık havada süzmeye başlıyorsun. Ama evden bir az çok aralandığını görünce kalbine müthiş bir korku dolmağa başlıyor "Ben nereye gidiyorum?" veya "Hangi korkunc bir varlığa rast geleceyim?" diye. Ama işin kötü tarafı da bu işte; korkmağa başladığın andanca geriye, bedenine döndürülmen başlıyor. Dönmek istemiyorsun ama, senden asılı hiçbir şey yok. Seni bedeninden çıkaran senin korktuğunu görmüştür artık, o yüzden mutlaka dönmelisin... Ta çocukluk yıllarımdan bende zaman - zaman baş verdiyi için dakiklikle tasvir edebiliyorum bu hali. Biliniz ki, bu, ecel anında herbirimizin başına gelecek kaçınılmaz bir hadisedir; sadece, o an bedenimizden çıkarıldığımızda bir de hiçbir zaman bedenimize döndürülmeyeceyiz, bize kadarki bütün ölmüşler gibi yaşamakta devam etmiş olsak da yakınlarımız bizi ölmüş hesab edecekler. Ve bunu da kesinlikle biliniz ki, yalnız

imanlıların ruhu bedenden yumuşakcasına çıkarılır. Kafirlerin ruhunu ise melekler şiddetle boğazlarından dartarak çıkarırlar. Yani kafir değilsinizse ecel anından katiyyen korkmayınız. Hem de korkarak hiçbir şeyi değiştiremezsiniz ki.)

Demek ki, herbir eşyanın yaratılışının alfabesi onun ilahi hayalinin Levhi - Mahfuzda melekler tarafından derhal sözler şeklinde kayda alınmasıdır, yani eşyanın hayalinin yazılışı onun mevcutluğunun tasdikidir. Bize görünen herbir şey biz de dahil olmakla o yazıların obrazlaşmış görüntüsüdür. Yani görüntü sonranın işidir; görüntü olmazsa da bütün yaratılış Levhi - Mahfuzda sözler şeklinde mevcuttur, aslımız Ana Kitab denen o Levhalardaki sözlerdedir. Mucizeler de bir görüntü olarak ilericeden yazılı halde Levhi - Mahfuzdadır. Sadece mucizeleri beklenmeden, bir andaca baş veriyor gibi gördüyümüzden onları Allahın hadiselere o anlarda beklenmeden, bir andaca mudahalesi gibi anlıyoruz. Ve de eşyanın tabiatına aykırı oldukları için mantığımız alamıyor diye onlara mucize diyoruz. Ama mucizelerin de ilericeden Levhi - Mahfuzda yazılı olan hayallerden birileri olduğunu anlarsak onlara bunca hayret eder miyiz acaba? Hayal aleminde mümkün olamaz diye bir şey yok ki... Hiçyerdence koç da peyda olabilir... Yere atılmış asa canlı bir yılan da olabilir... Asanın denize bir dokunuşuyla koskoca deniz ikiye de ayrılabilir...

Mucizelerin başverme mekanizmasını açıkladığımda bunu anlayacağınıza eminim. Ama ona kadar ilahiyattaki bir çok gizlilikler barede malumatlı olmanız gerekiyor. "Allah", "Teala",

"mukaddes", "akdes", "Hak", "kilise", "boraka" vesair temel dini sözlerin aslında ne demek olduğunu bilmeniz gerekiyor. Yoksa, mesela, katiyyen anlayamazsınız ki, yere attıkları iplerin yılan olmuş asa tarafından birer - birer yutulduğunu gören sihirbazlara hazret Musanın bembeyaz eli birdence neyi anlatmıştı ki, onlar artık firavunu bile umurlarına almadan müthiş bir korkuyla hemen yere kapanarak onun peyğamberliyine inandıklarını bildirmişdiler?.. Veya Allah Musa peyğamberin neden bir tek elini bembeyaz etmeliydi ve de el neden başka bir renkte değil de yalnızca bembeyaz olmalıydı?.. Veya asa neden başka bir hayvana değil de, yalnızca yılana dönüşmeliymiş?..

Bilemezsiniz. Çünki bu zamana kadar, o mucizelerden geçen bu üç bin yıldan da çok müddet arzında hiçbir din alimi bunların asıl manasını anlayamamıştır... Veya başka bir soru: peyğamberliyine kadarki yıllarda iki denizin cem olduğu yeri bulmak neden hazret Musa için son derece önemliymiş?.. O yeri bulduktan sonra Allahın hikmet vermiş olduğu "sırlı" bir adamdan hangi mühim bir ilmi öğrenmek istiyormuş?.. O ilmin adı neden gizli tutulmuşdur Kurani - Kerimde?..

Tabii ki Musa peyğamberin iki denizin cem olduğu yeri ne maksatla aradığı barede asla düşünmeden de yaşamak mümkündür, ömründe birce kere bile Kurani - Kerimi okumak ihtiyacı duymayan ekser muhafazakar dindarlar gibi. Sadece, hocalara soracaksın ki "Ayelerde maksatı bildirilmiş mi?". Hoca da diyecek ki " Hayır, maksatı belli değil". "O zaman bitti", diyeceksin, "Öyle de kabülleneceyiz. O kadar"...

Kendin düşünme yani. Bırak senin yerine hacılar - hocalar düşünsün... Bizim ekser hacılarımız - hocalarımız da ümmetimizin şansından, maşallah, öyle zekalıdırlar, öyle ilim - irfan sahipleridirler ki, diyorsun "Güneşe kadar mesafe yüz elli milyon kilometredir", diyorlar "Nasıl ölçmüşler? Güneşe kadar uçtular mı ki astronotlar?"...

Veya Musa çocuk iken Nilden çıkarıldığında firavun neden onu öldürmemişti, aksine, evlatlığa götürmüşdü onu? "Ayede nicedir izahı?" diye soracaksın hocalara. Onlar da diyecekler ki, Allah firavunun ve refikasının kalbinde çocuğa karşı bir merhamet uyandırmışdı, o yüzden onu sevmişler. "Bitti!.. O kadar!..", diyeceksin, " Demek ki Allah öyle istemiştir!"...

Ama burada izah yok ki. Sadece, bilgi olarak verilmiştir bizlere. Arif olanlar meselenin temeline varıncaya kadar rahat dura bilirler mi? Düşünce kapılarını akıla - mantığa kapatarak yaşamağı kabüllenirler mi?.. Bellidir ki Allah istemezseydi öyle olmazdı; herşey Allahın isteyiyle baş vermiyor mu? Gezegenler de Güneş etrafında Allahın isteyiyle dönmekteler ama, Newton dönmenin konkret sebebinin cazibe kuvveti olduğunu keşfetmedi mi? Firavunla refikasının kalbinde yaranmış merhametin de sebebi varıydı mutlaka. Çocuğun Nilden kurtarılması mı yaratmışdı o merhameti? Kesinlikle böyle olmalıydı, çünki anneye çocuğunu bir tabut içinde Nile bırakmağı Allah emretmişti. Öyleyse "Nilden kurtarılmak" ne demekmiş ki, yahudi çocuklarını öldürmek emri vermiş firavunun kalbinde çocuğa karşı mutlaka merhamet hissi baş

kaldırmalıymış? O firavuna kadarki eski çağlarda Nilden kurtarılmış daha birisi olmuş mu? Öyle birisi ki, üstünden binyıllar geçmiş olsa da halk onun çektiklerini unutmamış, onun azaplarını kendi azapları gibi hissetmiş, onu derin bir muhabbetle sevmiştir. Ve adam öyle yücelikteymiş ki, firavun da, refikası da onu sevmişler, onun Nilden kurtarılması hatırına Nilden kurtarılmış çocuğa da dokunmamışlar, onu sarayda yanlarına almışlar.

Evet!.. Varıymış öyle birisi!..

İnanılır gibi değil, öyle mi?.. Ama meseleni hertaraflı açıkladığımda göreceksiniz ki, ben faktla konuşuyorum... Hazret İsaya kadarki binyıllıkta onun meşhur bir benzerinin yaşamış olduğunu nice? Biliyor musunuz? Çoook meşhur bir benzeri varıymış!.. O da hazret İsa gibi "babasız" dünyaya gelmiş, onun da annesi onu doğurduğunda Meryem anne gibi bir gün hiçkimseyle konuşmamıştı. Büyüdüğünde o da en ağır hastalara bile şifa veriyormuş, körlerin gözünü açıyormuş, felclileri ayağa kaldırıyormuş, ölüleri dirilte biliyormuş. Hatta sahte "İncil"lerdeki İsa gibi o da öldükten üç gün sonra dirilmiş ve gaybolmuştu.

İki denizin cem olduğu yerin aranması ise neden düşündürücü olmalıdır akıl sahipleri için? Çünki en sade mantıkla o yer hem de iki denizin zaman - zaman birbirinden ayrıldığı yer olmalıydı; ayrılmaları olmazsaydı cem olmalarından konuşulmaz ve iki deniz yerine vahid deniz derlerdi. Peki, ayrılmaları ne yolla olabilirmiş? Tabii ki sahilden denizin içerilerine doğru

uzanan kuru bir toprak sahasıyla. Ayın cazibesinin etkisiyle denizlerde günlük baş veren kabarma - çekilmeler zamanı o toprak sahası ensiz bir hatt gibi belli saatlerde bazen denizin üstüne çıkacak, bazen de sular altında kalacaktı. O zaman böyle bir fikir dönüp - dolaşıyor kafada: demek ki yahudileri Mısırdan çıkarmak arzusu hazret Musada peyğamber olmazdan çok - çok öncelerden varıymış ve bu büyük işi denizde kabarma - çekilme hadisesini yeterince öğrenerek deniz yoluyla hayata geçirmeyin mümkün olacağını bile ihtimal etmişti. Öyle değil mi?

Lütfen sabırlı olunuz. Kitabı sonuna kadar okursanız hiç şüphem yok ki, kendinizi sırlar hazinesi içine düşmüş gibi hiss edeceksiniz ve bu gibi bir çok sorulara hakiki cevaplar alacaksınız. Prometeusun, Krişnanın, Brahmanın, Yasonun, Afamantın hangi peyğamberlerin obrazları olduklarını bileceksiniz. Hint - Avrupa medeniyetinin konkret olarak hangi tarihi hadiseden kaynaklandığını, Dede Gorkutun, Köroğlunun, "yıldırım tanrısı" Zeusun hangi tarihi insanlar olduklarını kesin bilmiş olacaksınız. Bu zamana kadar beşeriyete gizli kalmış bir çok meselelerin sırrını bildikten sonra ise, inanın ki, dünyaya, hayata bakışınız da değişecek, yenilenecek. Çünki dünya - Ahiret, hayat - ölüm, yaratılış - mahşer meseleleri barede de yeni bilgiler almış olacaksınız.

1 . B ö l ü m

Ahiretten önce bu büyüklükte sahte Kainatı yaratarak kalbikusurlulara hidayet vermemekle onları kafir etmek o

ebedi bedbahtların cehennemlere atılmak için bilerekten noksanlı yaratılmış olmalarını ebediyen gizli tutmağın muhteşem projesidir ki, cehennemlerin insanlarla doldurulması zaruretine ilahi ceza görüntüsü verilmiş olsun. Cehennemlere atılacak bedbahtlar suçu kendilerinde görsünler diye kurulmuş olan bu akılalmaz oyunun gizli kalmasının ilahi alem için ne kadar büyük önem taşıdığını ise Kainatın bunca büyüklüyü göstermektedir. Ve projeden kenar hiçbir hadise baş verip de oyunun gidişatını pozmasın diye, tabii ki, herşey ilericeden inceliklerine kadar göklerdeki Ana Kitabda yazılmalıydı. Bu yüzden bu dünya Allahın emriyle cennet için yaratılmış bahtiyarların dindar rölünde, cehennem için yaratılmış bedbahtlarınsa kafir rolünde melekler tarafından oynatıldıkları sekiz bölümlü ilahi trajikomedinin ilk bölümünün sahnesidir. İnsan ise hayvan olduğunu boynuna almayan yegane hayvandır.

Neden sekiz bölümlü mü?.. Çünki Kıyamete kadar daha altı defa muhtelif sahnelere çıkartılıp oynatılacağız bu sahte Kainatta. Mahşer gününde ise tekrar diriltilerek bu sefer son, sekizinci bölümde Adalet Mahkemesi sahnesine çıkartılacağız; irademiz dışında Kıyamete kadar oynatıldığımız rollerimize göre muhakeme edilenler rolünde oynatılmak için.

İşte senaryonun en yüce noktası da burası. Böyle ki, kafirler cehennemde çekecekleri ebedi azap için asla ve asla Allahı kınamamalıdırlar, çünki Allah hiçkimseye zerrece kötülük yapmaz. O yüzden kafirler mutlaka Allaha düşmanlıkları sübuta yetirilerek mahkeme kararıyla cehenneme atılmalıdırlar; yalnız

bu halde cehennem için yaratılmış olduklarına göre değil, kafir olduklarına göre cehenneme atılmaları kanaatına varmış olabilirler.

Karar verildi mi?.. Haydi, suçlusunuz, giriniz cehenneme, ebedi isyankar köleler olarak!

Dindarlar da karar beklemelidirler. Allahı sevmiş oldukları sübut olunmalıdır.

O karar da verildi mi?.. Haydi, suçsuzsunuz, giriniz cennete, ebedi itaatkar köleler olarak!..

Böylece ebedi ayrılığın bir tarafında ebedi yanmakla cezalandırılmışların yedi katlı cehennem dehşeti, diğer tarafındaysa ebedi bedava yemek-içmekle ve nar memeli güzel kızlarla mükafaatlandırılmışların sekiz katlı cennet saadeti...

Bedbaht insanlar bitmez - tükenmez bir sel gibi akın - akın cehennemlere atılacaklar diye cehennemdekilerin sayısı ile mukayesede cennetlikler ucsuz - bucaksız okyanusda küçücük bir gemi misali, karanlık gök yüzünde bir yıldız gibi... Sanki beşeriyet başka hiçbir şey için değil de, sadece cehennemleri doldurmak amacıyla yaratılmışdır. Yoksa Kıyamet gününde bir rüya gibi herşeyiyle birlikte yokolacak bu sahte, bu fani dünyamızdaki amellerimizin Adalet Mahkemesinde yargılanmak için esas olarak götürülmesi adilane hisap edilir miydi?..

Yani insan cismani yönden ilahi alem için Kainat adlı sahte fadrikada üretilen hayvan dediyimiz başlı bitkilerin, sadece, bir nevidir. (Başlı ve başsız bitkilerin ne demek olduğunu

ileride anlatacağım). Bu sahte fabrika yararsız mahsül çok ürettiyi için o mahsuller devriyeden çıkarılan sahte paralar misali yandırılıp yok edilmeliydi tabii ki. Teşbihte hata olmaz; Adalet Mahkemesine sahte paraları asıl paralardan ayırd eden makine gibi bakarsak, cehennemi o sahte paraların yandırılacağı yedi katlı büyük çöplük çukuruna benzete biliriz. Cehennemin insanlarla doldurulması vaadinin Ademin yaratıldığı zaman, yani Kainatın yaratılmasından çok - çok öncelerden verilmesi faktı bu fikri söylemeye esas veriyor ki, Kainat yaratılmadan da insanlar direk Ahirette üretilmiş olsalardı da, yine de üretimde bilerekten veya bilmeyerekten aksiklikler olacaktı ve demek ki yine de noksanlı insanlar cehennem adlı çöplüye atılarak "piyasadan çıkarılacaktılar", çünki Allah vaadinde doğrudur. Tabii ki o halde Adalet Mahkemesine ihtiyac olmayacaktı; çünki daha yenice yaratılmış, o yüzden de hiçbir amelleri olmayan insanlar için Adalet Mahkemesi kurulamaz ki, beşeriyet onun kararıyla mümin ve kafir diye iki grupa ayrılmış olsun. Ama o Mahkemenin olmaması sonucu değişmez ki. Maksat cehennemi insanlarla doldurmaktırsa Adalet Mahkemesi yerine, sadece, noksanlı yaratılmış olanları noksansız yaratılmışlardan ayırmakla görevli bir Kurum yaratmakla da bu işi çözmek mümkündür. Allah için mümkün olmayan hiçbir şey yoktur. Ama iş bundadır ki, o zaman melekler suçlu olmuş olacaktı ebediyen, bunca noksanlı insanlar üretmiş olduklarına göre. Buna ise asla ve asla yol vermek olmazdı, çünki melekler Allahın emrinde olan varlıklardır; onların suçlu olması dolayısıyla

Allahın suçlu olması demektir...

Bu yüzden insanların direk Ahirette yaratılması hak - adaletli olmazdı. Orijinal bir üsül gerekiyordu ki, cehennemin kalbikusurlu yaratılmış olanlar için çöplük çukuru olması akıllara bile gelmesin, o çukura atılanlar orasını kendi suçlarına göre ceza mekanı hesab etmiş olsunlar. Bunun içinse yalnızca bir yol varıydı; insanlar Ahiretten önce neredeyse bir ömür yaşamalıydılar ki, iyi - kötü amelleri olsun ve Ahirette o amelleri terazide tartılmakla muhakeme edilsinler. Ve yaratılarak belli bir zaman sonra yokedilecek haman o mekanda yalnızca noksanlı yaratılmışlara hidayet verilmemeliydi ki, Ahirette diriltilecekleri zaman yalnızca onlara kafir damğası vurularak sürüklenip cehenneme atılsınlar...

Bak şimdi oldu!.. Günah bizden gitti yani!.. Çekiniz cezanızı!.. Kendiniz istediniz bu azabı. Ne kadar peyğamberler gönderdik, ne kadar semavi Kitaplar indirdik, sizler işitmek istemediniz, dine - imana gelmediniz...

Evet... İnsanlardan ve cinlerden bir çokları noksanlı yaratılmağa mahkumdur. Cehennemlerin insan kafirleri ve cin şeytanlarıyla doldurulmak vaadi gerçekleşsin diye mi? Hayır. Ahiret hayatının birbirinin tersi olan iki ayrı mekanda yaşanması ilericeden kararlaştırıldığı için. Yani, aksine, o vaadin kendisini bu karar doğurmuştur diyebilirim. Niye? Çünki Allah Vahid olduğu halde vahid ebediyetin vahid mekanda --- cennetlerde değil de, niye iki mekanda yaşanılmalı olduğunun tutarlı bir izahı gerekiyordu; noksanlılar yaratılmalı ve cehennemler onlarla

doldurulmalıydı ki, cehennemlerin bu maksata hizmet için yaratılmalı olduğu kabül edilmiş olsun. Yoksa cehennemler cennetlerin altında ebediyen boşuna alevlenen kimsesiz bir mekan gibi mevcut olacak ve buna göre de o mekanın mevcutluk sebebi anlaşılmayacaktı. O mekana insan ve cinden olan noksanlıların doldurulması ise orasına ceza mekanı statüsü vermiş olacaktı. Madem ki cehennemler ceza mekanı olarak kabül edilecekler, demek ki o mekanın yaratılmasının suçu noksanlılardadır, Allaha iman getirmediklerine göre. Yoksa herşeye Kadir olan Allahın ebediyeti bir tek cennetlerde yaşatmağa gücü yetmez miydi?

Hakikaten de, derin mantık yürütmeden Kurani - Kerimi okurken adama öyle geliyor ki, sanki şeytanlar ve kafirler cehennemlere atılmak için değil de, cehennemler onların oraya atılması için yaratılmıştır. Çünki noksanlı yaratılmışların şeytanlar ve kafirler diye cehenneme sevkedilmeleri faciasının alfabesi ilk cinin Ademe secdeden boyun kaçırması ve Allahın "cehennemi ins ve cinden olan şeytanlarla dolduracağı" vaadi gibi gösterilmiştir ve sanki cehennemlerin yalnızca bir ceza mekanı olarak yaratılması iyice beyinlere otursun diye bu ehvalat bir kaç surede tekrar - tekrar verilmiştir.

Yani kısaca böyle demek mümkündür: İnsanlardan ve cinlerden noksanlıların yaratılması Ahiretin iki mekanlı olması zaruretinden doğmuşsa, bu sahte Kainatın yaratılması o noksanlılara kafir - şeytan damğası vurulması zaruretinden doğmuştur.

Ama Ahiret hayatı neden mutlaka ikili sistemli olmalıymış?.. Bak bunu biz Kıyametecen dakik bilemeyeceyiz. Belki Ahirette bize bu barede bilgi verilecektir. Ama o zamana kadar, sadece, hesap edeceyiz ki, cehennem denen mekan ebedi ceza mekanı olarak yaratılmışdır. O kadar... Bize o kadarı yeter. Nice ki, Ademe secde etmemesiyle bütün beşeriyeti müthiş bir belaya salan İblis denen ilk cine gece - gündüz lanet demek bize o kadar yeterlidir ki, onun ve de ondan sonraki cinlerin yaratılmasında ne maksat olduğu bizi asla ilgilendirmiyor. Mesela, meleklerin yaratılmasındaki maksat bellidir; onlar gece - gündüz Allahın emrlerini icra etmekle meşğuldurlar. Ama cinler neye hizmet ediyorlar, hangi işin sahibidirler, ne için yaratılmışlar, bilemiyoruz. "Cin" suresinden biliyoruz ki, onlardan kötüleri de var, müslüm olanları da. Ama müslüm olanlarının da ne işin - gücün sahibi oldukları katiyyen bildirilmiyor. Ama kime soracaksın ki? Kurani - Kerim bu barede susmuşsa cevabı kim dakik vere bilir ki?..

Ama niye susmuş ki bu barede Kurani - Kerim? O, beşeriyete gönderilmiş son Kitab değil mi? İnsan bilmeli değil mi onu belaya salanın yaratılmasında Allahın, umumiyetle, maksatı neymiş?.. Azcık bile mantık sahibi olan herbir dindarın bunu merak etmesi tamamen doğal bir şeydir, çünki Ademle Havva ta cennetten kovulana kadar bir tek cin varıydı --- cinlerin ilki olan İblis ve o da sanki Adem yaratıldığı esnada, onun yaratılmasından az önce alel - acele yaratılmışdır. Neden "az önce" diyorum? Çünki Allah "ol" diyerek Ademi bir göz

kırpımındaca yaratmazdan çok önceler İblis mevcut imişse Ademe secde etmek emrini Allah neden yalnızca meleklere ilericeden emr etmişti? Eğer Allah İblisin de Ademe secde etmesini istiyorduysa ilericeden niye ona da emr etmemişti?..

Eğer ecel saatine kadar uykumuzdan uyanmazsaydık rüyamızın yokolduğunu görmeyecektik diye onun bu dünyayla mukayesede hayali olduğunu bilmeyecektik. Öylece de, mahşer günü diriltilmiş olmazsaydık bu dünyaya da hayal dünyası demeyecektik. Öyleyse rüyamızdaki gibi bu dünyada da herşeyle birlikte amellerimiz de sahte değil mi?

Dünyamız yokolacaksa da amellerimizin "kamera görüntüleri" kalacak diye mi Adalet Mahkemesine gerçek deliller gibi sunulacak? Ama yani biz hali-hazırda bu dünyada hiçbir şeyle temas kurmadan mı yaşamaktayız? Eğer bu dünya Sindbadın gemisi gibi bir hayal ürünüyse o zaman biz de Sindbadın ta kendisi ve seyahat arkadaşları değil miyiz? Gemi de hayal, deniz de hayal, Ay da, Güneş de, bulutlar da, ağaçlar da, taşlar da, herşey hayaldırsa biz de hayal olmuş olmuyor muyuz?

Öyleyse şükür etmeliyiz ki, rüyalarımızın kamera görüntüleri yoktur, yoksa irademiz dışında gördüyümüz rüyalarımızda irademiz dışında yaptıklarımıza göre ömrümüz boyunca her gün mahkeme kapılarında süründürülecektik. Her gün hakim karşısında durmaktan abrımız da gidecekti; rüyalarda çok daha ahlaksız ve terbiyesiz şeyler oluyor da, o yüzden.

Sonsuzluk denizindeki Kainat adlı bu büyük Sindbad gemisinda hakiki olan bir tek şey var. Bize ilahi emanet olarak

verilmiş ruh!.. Masal dünyasına salınmış gerçek kamera gibi bir şey... Hadiselere asla ve asla mudahale edemez, hiçbir şeyi zerrece değişemez. Yalnızca amelleri kayıta almak ve onlara kıymet vermek içindir o. İyiye iyi, kötüye kötü kıymet verecekse Adalet Mahkemesinde lehimize olacak. Aksine, iyiye kötü, kötüye iyi kıymet verecekse aleyhimize olacak. Lehimize olanlar aleyhimize olanlardan ağır gelecekse cennetlik olacağız, aksine olacaksa cehenneme atılacağız. Vesselam...

Allah Allah!.. Mesele ne kadar da sadeymiş!.. Bu sade mantıkla da kabül etmişiz ki, Kainat ruhumuzun imtihanı için bir vasıta gibi yaratılmışdır. Ve eğer maksat imtihandırsa, bu vasıta hayali olsun ya gerçek, ne farkeder ki? Önemli olan odur ki, beşeriyet Ahiret öncesi imtihan edilmiş olduğuna şahid olsun, cennetlikler - cehennemlikler bölgüsünün suçunu ebediyen göklerde aramasın, kendisinde görsün.

Suçlu olmamak ise her yiğitin harcı değil bu dini yasaklar bolluğunda. Bu yetmiyormuş gibi bir de kalbimizden geçenlere göre de hesap vermeyimiz var Adalet Mahkemesinde. "...Siz nefsinizde olanları açıklasanız da veya gizleseniz de Allah Teala sizi onunla muhasebe edecektir..." (Sure 2, aye 284).

Kalbimizden herşey geçebilir. Ve eğer beşeriyet daha yaratılmamışdan cennetliklere - cehennemliklere bölünmüşse kalbimizden çok şeyler geçirile de bilir; Ahiretteki bölgü ilericeden hazırlanmış siyahıya tam uyğun gelsin diye. Kalbimizin anahtarı bizim elimizde değil ki. Göklerdedir, kardeşim, göklerde.

Yani sidretül - münteha içinde, Kainat büyüklükte öyle akılalmaz bir oyunun içindeyiz ki, bunu bu dünyadan gelmiş - gitmişler içinde yalnız arif olanlar anlayabilmişler.

Diyoruz ki, rüya alemimiz bu dünyaya göre, bu dünyamız da cennetler alemine göre hayalidir. Peki cennetler alemini çevreleyen Arşi - Aliden o yana, yani Rahmanın ilahi alemiyle mukayesede cennetler hangi durumdadır? Tabii ki cennetler ebedidir diye bize göre gerçektir. Ama merac zamanı Arşi - Aliye yaklaşırken melek Cebrailin hazret Muhammede "Buradan o yana gidemem, kanatlarım nurdan alışıp yanabilir" diye söz ettiği alemle, yani nur alemiyle mukayesede diyorum nicedir cennetler mekanı? Gerçektir mi, hayalidir mi?!

Cennetler mekanı da ilahi alem gibi ebedidir diye gerçektir. Fakat burada mukayeseedilemez derecede büyük fark ondadır ki, cennetler mekanı ebediyen yokedilmeyecekler vaadiyle ebedidir. Yani Allahın o vaadi olmazsaydı o mekan da istenilen andaca rüyamız gibi, bu maddi alem gibi yokedile bilendir. Bu yüzden aslında o mekan da ilahi alemle mukayesede bir rüya gibidir, sadece o güzel rüya ebediyen bitmeyecek diye gerçektir. Nice ki geceki uykumuzdan ebediyen uyanmış olmazsaydık rüyamızı gerçek hisap etmiş olacaktık. O yüzden bilin ki, Allahın asıl saltanatıyla mukayesede Arşi - Ali içinde var olacak Ahiret de rüyadır; hiçbir zaman uyanmayacağımız ebedi bir rüya.

Rüyada ne kadar insan olursa olsun, rüyayı gören bir tek kişidir: kim uykudadırsa o. Kalan kim ve ne var ise tamamen hayal ürünüdür. Bu dünya hayatı da bir rüyadır ve bunu da

bir tek kişi görmektedir: cennetteki Tuba ağacının meyvesini yiyerek hipnotik uykuya daldırılmış Adem. Sadece, rüyadaca biyolojik klonlaşma yoluyla çoğaltılmaktadır ki, muhtelif zaman, mekan ve şeraitlerde gezegenimizin her tarafından bu Kainat rüyasını görebilsin... Adem Tuba ağacı karşısında Havvaylaydı. Yani Havva da görmektedir bu rüyayı. Ama Havvanın rüyası da Ademin rüyasıdır; çünki Havva onun kaburğasından dişi olarak klonlaştırılmışdır. Ve Kainat rüyasında da Ademdir hem erkek, hem de dişi olarak klonlaştırılan. Havva değildir.

Bak buradaca hatırlatmak gerekiyor; Adem cennete salındığında yalnızıydı. Uykuya verilerek kaburğa kemiğinden Havva yaratılmışdır. O zaman demek ki, Ademin uykuya verildikten sonraki, yani Havvayla birlikte olan cennet hayatı da uykuya kadarki Ademin cennet hayatıyla mukayesede rüyadır. Ve o rüya da bir tek kişi tarafından görülmüşdür.

Bu ardıcıllıkla bir kadar da ileri gidersek böyle soru çıkmış oluyor: Ademin cennetteki uykuya kadarki hayatı da cennetten önceki ilkin haliyle, yani Yüce Meclisteki secdeye layik haliyle mukayesede bir rüyadır mı acaba?

Ama secdeye layik olan varlık uyuyamaz ki, rüya görmüş olsun. Peki, rüya yerine vech diyelim; yani cennette uykuya kadarki Adem Yüce Mecliste secdeye layik olan ilkin Ademin vechidir... Ama ilkin Ademin kendisi de vechtir. Allahın vechidir o: vechullah olduğu içindir ki, secdeye layiktir. O zaman "Kainat dediyimiz bu maddi alem ne olan şeydir?" sorusunun cevabı böyle olmalıdır: "Vechullah Ademin cennet huru olan Adem

halindeki vechine rüyada Havvayla birlikte Tuba ağacından etkilendiyi andan ilahi alemin gösterdiyi rüyadır Kainat".

Vechullahın vechinin rüyasındaki rüyadır yani Kainat...

Vech içinde vech... Rüya içinde rüya...

Eyvaaah!.. İş nerelere gitti çıktı!.. Demedim mi akılalmaz bir oyunun içindeyiz?

Neden akıl alamıyor böyle izahı?.. Çünki mantıklı bir soru dönüp dolaşıyor kafamızda: madem ki insanların yaratılışında maksat Allahı tanımalarıdır, cennet ve cehennemi bu dünyadaca yaratarak Kainatı ebediyen var edeceyini vaad etmekle Allah bu maksatına direk yetişemez miydi? Kainat ebedi var olacaksa Kıyamete de ihtiyac kalmayacaktı, çünki Ahiret denen şey Kainatın ta kendisi olacaktı. İnsanlar da ilkin zamanlardaki bir kaç başıpozukların cehennemde neler çektiklerini görüb Allaha dörtelle sarılacaklardı. Ve bütün yıldızlar, Galaksiler imanlılarla, cehennem ise yalnızca cinlerle dolup taşacaktı...

Ama insanlar yalnız cennetleri değil, cehennemleri de doldurmak için yaratılmışlarsa?!

O zaman Kainatın ebedi var olması, tabii ki, bu meselede hiçbir işe yaramazdı, çünki cehennemler insanlarsız olacaktı, o yüzden gereksiz bir dünya gibi ne zamansa yokedilmesi lazım bilinecekti. Ama bu da var ki, cennet ve cehennemin olmadığı Kainat da eninde - sonunda mutlaka yokedilmelidir ki, insanlar mahkeme karşısında durmak için cennet ve cehennemin olduğu başka bir dünyaya geçit alsınlar; tayinatları üzere gidecekleri mekanlar mevcut olmalıdır ki, mahkemeden sonra o mekanlara

yerleştirilsinler. Ve de o başka dünya ebedi var olmalıdır ki, cennet ve cehennem mekanları da orada ebedi var ola bilsinler. Bu bakımdan böyle bir dünyanın mevcutluğuna iman öyle bir zaruret ki, onsuz bütün dini telimler yarımçık kalmış olurdu.

Bu büyük problem ilahi alem tarafından Ahiret dünyasıyla çözülmüştür.

Peki, Kainat yokedilince insanlar da yokedileceklerse Ahirette nice muhakeme olunacaklar?

Bu büyük problem de ilahi alem tarafından güzelce çözülmüştür: mahşer günü bütün insanlar tekrar diriltilecekler, hem de aynen bu dünyada oldukları şekilde. Mahşer gününe iman da öyle bir zarurettir ki, o olmadan Ahirete ve orada baş verecek hadiselere, hatta cennet ve cehennemin mevcutluğuna inamın hiçbir ehemiyeti olmazdı.

Yani, bakınız, noksanlı yaratılacak insanların yalnız kafir edildikten sonra cehennemlere doldurulması bu büyüklükte Kainatın yaratılmasını vacip etmişse, cehennemlerin Kainatta değil de Ahirette var olması Kainatın Kıyamet günü mahvedilmesini vacip etmiştir. O halde tasavvür ediniz Ahiretin iki mekanlı olmasına hak kazandırılması için cehennemlerin insanlarla doldurulması ne kadar önemli imiş!.. Böyle olmazsaydı bu dünya hayatında insanlarla bunca uğraşır mıydı gökler, adına imtihan diyerek?.. Hatta bazen adama öyle geliyor ki, Allah ezmek istediyi insanı önce Kendi Varlığına ona göre inandırıyor ki, o insan çekemediyi sıkıntılar yükünü ezilmek gibi değil, sadece, imtihan olarak kabül etsin ki, çıldırmasın...

Ve de cehennemler mekanı çok büyük ölçüleriyle de kendisinin ebediyen var olmasına vazgeçilmezlik görüntüsü vermeliydi. Bunu da akıl alamıyor, değil mi? Ama hiç düşünmüyor musunuz ki, böyle olmazsaydı Allah Bağışlayan, Merhametli, Rahim, Rahman olduğu halde cehennemleri hiç yedi katlı yaratır mıydı?..

Ve asıl imtihan hiç de helal - haram meselelerinde, namazda - orucda, fitre - zekatta falanda değildir; bunlar şeriata bağlı konulardır ki, herşey her ümmet için açık -aşikar belli edilmişdir. İşin ağır tarafı bu ki, asıl imtihan ilahiyatın görünmeyen, insanlardan gizli tutulmasına çalışılan ince taraflarındadır. Dinin temelindedir, nezeri esaslarındadır. Bu eseri yazmakta maksatım da ilahiyatın bak haman o görünmeyen ince tarafları barede fikirlerimi sizlerle bölüşmektir.

Tabii ki cehennemin koskoca yedi katının insanlarla doldurulması için çözüm de "yedi katlı" olmalıydı ki, insanların dindar veya kafir olması kendi iradelerine bağlıymış gibi görünsün; yani insan düşünecek ki, eğer dindarlık veya kafirlik Allahın seçimiyle olmuş olsaydı Allah cennet ve cehennemi bu dünyadaca kururdu ve birilerini kendi isteyince dindar eder cennete gönderirdi, diğerlerini ise kafir eder cehenneme atardı. İlahi alem tarafından projelenerek peyğamberler aracılığıyla beşeriyete sunulan bu çokkatlı çözüm usulü usuliddindir, yani dinin temel malzemeleridir, nezeri esaslarıdır. Ve o kadar da mantıklıdır ki, adam gibi yaşayamamaktan bıkmış usanmış herhangi bedbaht fakirin büyük bir teselli olarak onu

kabüllenmemesi ahmaklıktan başka bir şey değildir. Ve bu mantık o kadar da sadedir ki, diyorsun hakikaten de Allah, Kıyamet, mahşer, Ahiret olmazsaydı insan kendi zekasıyla bu çözüm usulünü kendisi düşünüb bulacaktı; çünki hak - adalet denen şey milyarlarca yıllar içinde birce defa kısaca bir ömür yaşadığımız bu dünyada yoktursa, demek ki onu başka bir dünyada aramak lazımdır.

Ama Allah olmazsaydı aklımız - gönlümüz olacak mıydı ki, hak - adalet arayalım? O bize ruh vermezseydi Yer yüzündeki bunca hayvan sürüsünden bir farkımız olur muydu? O yüzden böyle diyelim: eğer Allah semavi Kitabları göndermiş olmazsaydı, insan Allahı da, Kıyameti de, mahşeri de, Adalet Mahkemesini de kendi zekasıyla düşünüb bulacaktı.

Öyleyse nereden belli, semavi Kitablar hakikaten de Allahtan mıdır, yoksa onları insan kendi zekasıyla düşünüb bulmuştur? Bu sorunun cevabında, tabii ki, Allahın hidayet verdiyi insanlar "Hiç şüphesiz Allahtandır" diyecekler, hidayet vermediyi insanlarsa diyecekler " Hayır, onlar insan zekasının mahsülüdür"... Peki, insanın semavi Kitablara, dine munasebeti Allahın hidayetine bağlıysa o zaman onun ömrü boyunca imtihan edilmesi neye lazımıymış? Bu dünya imtihan dünyası değil mi?

Kardeşim, Kıyamete kadar bu dünyada baş verecek herbir şey hele bu dünya yaratılmamışdan inceliklerine kadar göklerdeki Ana Kitabda yazılmışdır. Yani nice imtihan edilmeyimiz de, hangimizin dindar veya kafir olmağımız da o Kitaba göre çoktan olub bitmiş bir meseledir. Yani Ana Kitabda yazı halinde

doğmuşuz da, yaşamışız da, ölmüşüz de, diğer altı dünyada da gezip dolaşmışız. Bu dünyada gördüklerimiz ise o yazılardaki yaşantımızın adım - adım vizual görüntüsünden başka bir şey değildir. Biz o Kitabı göremiyoruz diye imtihanın sonundan haberimiz yoktur. Gördüyümüz bu dünyadır, burada da ileride baş verecek hadiseleri göremiyoruz. Ana Kitabda herbir mahlukatın içinde giden en küçücük prosesler bile molekullarına, atomlarına, elektronlarına kadar yazılıdır; biz ise kendimizi de, başka herşeyi de yalnızca tam vücut haliyle, dış cismani şekliyle görmekteyiz. O Kitabdaki yazılarda Kıyamet de başlamış ve bitmiştir. Ve aslında Kıyametle mahşer arasındaki bir yokluk, boşluk devridir insanlar için bu anlar, ilahi alem tarafından bakılırsa. Sadece, Kıyamete kadar yazılmış olan bütün yazılar bu dünyada ve geçeceyimiz diğer altı dünyada vizual olarak bize gösterilip bitmelidir ki, ondan sonra mahşer başlasın. Halbuki bizim için "bu anlar" dediyimiz şey hali - hazırda yaşadığımız anlardır ve yaşadığımız her bir an, herbir gün bütün Kainatın bu anı, bu günüdür. Fark bundadır ki, yedi dünyanın herbirinin "bu gün"ünü yalnız haman dünyanın varlıkları yaşamaktadır; herbir dünyanın insanları önceki dünyanın insanlarının "bu gün"ünü görüyorlarsa da asla onların hayatına mudahale edemezler, onların hayatını sadece bir film gibi seyrederler. Çünki herbir dünyanın "bu gün"ü yalnız haman dünyanın kendisine hastır. Ama aynı zamanda birbirinden farklı o yedi dünyadaki yedi "bu gün"ün herbiri bütün Kainatın bu günüdür. Yani, mesela, benim yetmiş yıl önce rahmetli olmuş dedemle ninem diyelim

şimdi üçüncü dünyadadırlar ve bu anlar merak edib bana bakıyorlar; dedem nineme diyor ki, "Yau, bizim bu torunumuz da bir türlü adam olamadı, baksana, yine neyse bir şeyler yazıb döküyor. Kafa var, çalışmıyor. Kime çekti bu böyle?". Ninem de gülüyor ki, "Kime çekmiş olabilir sence? Senin kafan çalışıyor muydu ki?"... Onlar beni görüyorlar da, işitiyorlar da, benim ise onlardan asla haberim yoktur; çünki "bu gün"ümüzün dünyaları başkadır, onların dünyası benim dünyamdan çok daha üstündür diye beni seyredebiliyorlar. Ama buna bakmayarak Kainat için onlar da, ben de aynı günde, aynı anda yaşamaktayız, çünki Kainatta onun yaratılışından ta Kıyamete kadar yedi dünyanın herbirindeki "bu gün"lerden ibaret olan bir tek gün mevcuttur; dünü ve yarını olmayan uzunca bir gün. Yani bizim "hayat" dediyimiz hareketlilik yedi dünyanın birincisindeki "bu gün"ün bu anlarında Ana Kitabdaki yazılardan yazılara geçitin Kainat mikyaslı vizual görüntüsüdür. Aynı zamanda haman bu anlarda diğer altı dünyanın da herbirisinin "bu gün"ünde o dünyalara ait olan yazılardan yazılara geçit vizual olarak gösterilmektedir, haman dünyalarda olan bizim ölmüş hisap ettiklerimize. Ve buna hayat, canlılık diyoruz. Ahiretteki asıl hayatı, canlılığı göremiyoruz, bilemiyoruz diye beynimiz bu günümüzdeki bu hayattan, bu canlılıktan başkasını asla kavrayamıyor. Bu vizual görüntünü yaratan hareketverici kuvvet ilahi canlılık nurudur ki, bütün mahlukatın içindedir; yoksa hiçbir canlı bu görüntünü ne görebilir, ne işitir, ne de hissedebilirdi. Ama hisslerimiz, duyğularımız doğaldır, hakikidir. Fikrimi bir benzetmeyle

bildireyim, teşbihte hata olmaz; karanlık mekanda film şeridine ışık salarak onu hareket ettirdiyimiz zaman ondaki şekillerin ekranda ardıcıl görünmesi canlı hayat görüntüsü veriyor. O hayatın real olmadığını biliyoruz ama, filmdeki hadiseler bizi sevindiriyor da, kederlendiriyor da, öfkelendiriyor da. Bak bu dünya hayatıyla hisslerimiz, duyğularımız arasında da öyle dipsiz bir uçurum var ki...

İlahi canlılık nuru Ana Kitabdaki yazıların belli bir kısmı üzerine düştüğü an o yazılarda bahsi geçen ne varsa Kainatta ayrı - ayrı maddiyat gibi görünüyor; biz de dahil gördüğümüz herbir şey ne şekildedirse Allahtan o şekilde şekillenmek emri almış haman görünmez ilahi nur parçalarıdır. O nur parçalarının üzerini bürümüş kimyasal elementler katışığı olan bedendir, cisimdir, vücuttur bize görünen. Ve ta ecel anına kadar herbir maddilik için inceliklerine kadar yazılmış olan hali - hareketler o maddiliyin içinde bulunan nur parçasına Ana kitabdan aynen nakledilmiştir; yaratılışın ayrı - ayrı maddilikler halinde görünmesi bu sebebdendir... Ana Kitabdaki yazıların Kainatta görüntülendiyi anlardan herbiri Kainatın bir "sahife"sidir. Her sonraki andaki sahifeye geçit zamanı önceki sahife Kainatta yokoluyor, o artık geçilmiştir diye mevcut değildir. Yalnızca Ana Kitabda yazılar halinde kalmakta devam ediyor. Hazret Musanın gecenin karanlığında çöllükte gördüğü "yanar ağac"a göklerden düşen nur da haman o ilahi nurdur. Onun asası içine geçerek asayı yılana dönüştüren de, denizi ikiye bölen de, kayalıktan su çıkaran da haman o nurun bir parçasıdır. Bu barede ileride etraflı

konuşacağım ve siz üç bin yıl önce baş vermiş, beşer tarihinde eşi - benzeri olmayan bu acaip mucizelerde yatan sırrı da, onların nice baş vermiş olduğunu da bileceksiniz... Ayrıca, hazret Musadan çok - çok önceler İbrahim peyğamber kurbanlık eti iki hisseye ayırdığı zaman hiç yerdence peyda olarak kurbanlığın bir hissesini yakan alev de ve o, oğlunu kurban kesmek isterken hiç yerdence peyda olan koç da haman o ilahi canlılık nurunun küçücük bir parçalarıdır...

Ayrılıkta herhangi bir canlıya ait olan yazılarda geçit bitince o canlılın hayatı o andaca durur; o, ecel anıdır, canlılık nurunun o canlının bedeninden uçtuğu andır. Ona ölüm diyoruz. Yazılardan yazılara geçiti devam etmekte olanlar için o ölmüştür artık, o canlının kendisi içinse ölüm diye bir şey yoktur; sadece, ecel anında o canlının bu dünyaya ait son yazısından derhal ikinci dünyaya ait yazılarına geçit edilmiştir ve o canlı için ikinci dünyadaki yaşamı görüntülenmeye başlanmıştır, yani o canlı artık ikinci dünyadaki "bu gün"e geçmiştir. Sonra üçüncü, dördüncü, beşinci, altıncı ve nihayet yedinci dünyaya geçit ediliyor... Bütün o yedi dünyaya ait yazılardan yazılara geçit aynı anda durduğu zaman ise bütün Kainat duracak; bu ise Kainatın ecel anıdır, yani Kıyamettir...

Yani aslında biz bu dünyada imtihan edilmiyoruz. Ana Kitabda bize ait hazır yazıların, yani bizsiz yazılmış imtihan edilmek senaryosunun göklerden gösterilen filmini seyrediyoruz. Bu dünya bak o anlamda imtihan dünyasıdır. Biz ise hisab ediyoruz ki hal - hazırda imtihan vermekteyiz. Ve dün baş vermiş

herhangi bir hadise için "kısmetten kaçmak olmaz" dediyimiz halde asla şüphe etmiyoruz ki, yarın böyle değil de öyle yaparsak talihimizde neyise değişe bileceyiz.

Değişemezsiniz. Bir filme tekrar baktığınızda ondaki hadiselerin bu defa başka bir şekilde cereyan edebileceyini tahmin etmek ne kadar mantıklıysa Ana Kitabdaki yazıların da arzu - isteklerimizle, yalvarışlarımızla değişe bileceyini tahmin etmek o kadar mantıklıdır. Çünki Ana Kitabdaki yazılar da film şeridindeki şekiller gibi cansızdırlar; yazıdırlar, sözdürler yani. Kalb bize bu dünyada verilmiştir, arzularımız isteklerimiz kalbimizde bu dünyada yaranıyor. Film şeridindeki şekillerde olan insan figürlerine de kalb verilmiş olsaydı, o kalblerdeki arzular da o filmdeki hadiselerin azıcık bile değişmesine sebeb olamazdı; film ilk defa nice çekilmişse, yine de herzaman öyle olarak kalacaktı. Niye mi? Çünki şeriddeki her bir şekildeki hareket zamanın son derece küçücük bir anında donup kalmıştır, filmin içinde olanların arzusuyla kendi kendiliyinden silinemez. Kainat mikyaslı her sahifedeki şekillerde de hareket zamanın son derece küçücük bir anında mühürlenmiş gibi kalmıştır ve biz de Kainat adlı "film"in içindeki oyunçularız; bizim arzumuzla Kainat sahifeleri kendi kendiliyinden silinip değişilemez. Allah yazıları ilk defa nice yazmışsa, öyledir... Yeri gelmişken, zaman dediyimiz şey hareketlerin donup kaldığı bak haman o küçücük anlarda ilahi canlılık nurunun Kainat mikyaslı bir sahifeden diğerine geçme müddetidir. Yani Kainatta bir tek günün mevcut olmasını ilahi canlılık nurunun Kıyamete kadar yazılmış bütün

sahifelerden anbaan geçme müddeti gibi anlamak lazımdır.

Şimdi geçelim ilahiyatın görünmeyen tarafları barede konuya. Asıl imtihan dediyim konuya yani...

* *

2 . B ö l ü m

Beşeriyetin ta ilkin çağlarından Yer küresinde savaşlar neden bitmek bilmiyor? Ağaçtan bir yaprak bile Allahın izni olmadan düşmüyorsa savaşlar da tabii ki Onun izniyledir. Ama maksat neymiş? İnsanların birbirinin kanını dökmesi, adaletsizlik, haksızlık, berabersizlik beşeriyetin inkişafı için mi gerekliymiş? Tabii ki bahtiyarlığın facialar temelinde kurulmasına Allah razı olamaz. Çünki O, Adildir, hakkı - adaleti sevendir.

Ama, maalasef, facialara, bedbahtlıklara izin veren de Odur. Büyük bir ilahi maksat olmazsa izin verir mi? Öyleyse o hangi maksat olabilir ki, insanların kardeşce, huzur içinde yaşamaları o büyük maksata kurban verilmiştir?

"İnsan kendi kaderini kendi düşünceleri ve amelleriyle kendisi yazıyor" fikrini kabüllenenlerin tarafından, yani kaderiler taraftan bakıldığında din ebediyet için muhteşem bir kurtuluş yoludur. Kurtuluş için bu dünyada, sadece, şeytana uymamak lazımdır. Yoksa Ademle Havva gibi pişman oluruz. Ama "Herşey ilericeden yazılmışdır, o yüzden insan kendi talihini zerrece değişemez" fikrini kabüllenenler tarafından, yani cebriler taraftan bakıldığında attığımız her adım, aldığımız her nefes, dediyimiz her kelime bile ilericeden talihimize yazılıdır, o yazılardan kenar zerrece bir iş görmeye kadir değiliz. Yani insan

melekler tarafından görünmez iplerle hareket ettirilen, Yer küresi adlı sahnede göklerden oynattırılan bedbaht bir mahluktur.

Birbirine kökünden karşı olan bu iki fikirden hangisinin asıl hakikat olduğu bu günecen de kesin değildir. Hakikaten de Ademle Havva şeytana aldandıkları için mi cennetten çıkarılmışlar, yoksa cennetten çıkarılsınlar diye mi şeytana aldatılmışlar? Şeytan Allahtan habersiz ve izinsiz cennete girebilir miydi?

Asla. Allahın herbir şeyden haberi var ve yine de diyorum ki, Allahtan izinsiz hiçbir şey olmuyor. Bu, Kurani-Kerimde bildirilmiştir. Öyleyse Ademle Havvaya yasak edilmiş ağaca dokunmaları iznini kim vermiştir? Allahın izni olmadan o ağaca dokunmaları mümkün müydü?

Ben cebrilerdenim, talihlerin ilericeden yazılı olduğuna inamım öyle büyüktür ki, kesinlikle bu fikirdeyim: din beşeriyetin cennet ve cehennemde ebedi ayrılığının suçunu peyğamberler aracılığıyla beşeriyetin boynuna yüklemek vasıtasıdır, bu sahte dünya ise o suçun yükletilme mekanı olarak yaratılmışdır. Yani, mesela, Ademle Havvanın cennetten çıkarılması Allahın ilericeden kararlaştırdığı bir şey idi, sadece, o kovulmak hadisesine tutarlı bir sebep olmalıydı ki, suç Ademle Havvanın boynunda kalmış olsun.

İnsan tohumunun anne betnine düşüp orada cücererek dokuz aydan sonra ondan çocuğun dünyaya gelmesiyle Ademin cennete salınarak belli bir zaman sonra oradan çıkarılıp dünyamıza kovulması arasında acaip benzeyiş olduğunun farkında mısınız?

Bu benzerliyi Havvanın her defa bir oğlan ve bir kız olmakla ikizler doğurması faktı daha da kuvvetlendirmiyor mu? Adem de cennetten yalnızbaşına değil, Havvayla birlikte kovulmuşdu dünyamıza. Ve de mantıkla Havvayla o, ikizler gibi benzer olmalıydılar, çünki Havva onun kaburğasından yaratılmışdı.

Sadece, çocuğun anne betninden dünyaya gelişiyle Ademle Havvanın cennetten dünyaya gelişi arasında çok mühüm bir fark var: Adem de, Havva da cennetteyken yetişkin, akılları başlarında birileriydiler. Anne betnindeki çocuğun ise asla aklı olamaz. Akıl denen şeye o, dünyaya geldikten sonra zaman-zaman sahiblenir.

Anne betnindeyken aklımız olmuş olsaydı orada da muhtemelen bir yasak koyulmuş olacaktı bize. Mesela, "tekme attığında falan damara ayak parmaklarınla sakın dokunma, yoksa kovulmuşlardan olursun", gibi. Ki betnde giden biyolojik proseslerin doğal sonucu olarak dokuzuncu aydaki çıkışımız o yasağı pozduğumuzdan dolayı kovulmak gibi bize anlatılsın. Biz de betnden dünyaya kovulduğumuz için ömrümüz boyunca kendimizi suçlayalım "keşke tekme attığımda o damara dokunmasaydım" diye.

Ben bu fikirdeyim ki, cennetin ortasında, kutsal Tuba ağacının olduğu yerde meleklerin istifadesinde olan büyük bir laboratuvar var. Herbir canlının tohumunu melekler Allahın emriyle orada yaratmaktadırlar ve Adem uyurken onun kaburğasından Havvayı da o laboratuvarda yaratmışlar.

Nice taş gibi uyumuşsa, adamın kaburğa kemiğini

çıkarmışlar, uyanmamış, umrunda bile olmamış. Ameliyattan önce melekler onu derin uykuya mı daldırmışlar? Olabilir. Tabii ki meleklerin yapamadıkları hiçbir şey yoktur. Rasulillah da çocuk olduğunda onu arkası üstüne yere uzatarak sinesini yarıp yüreğini karla temizlememişler mi? Onu uykuya daldırmışlar mı ameliyat zamanı? Ademi neden uykuya daldırmalıymışlar ki? Ama öyleyse niye o, uykuda olduğu zaman kaburğasını çıkarmışlar? Onu da cennette yalnızbaşına dolaştığı zaman arkası üstüne yere yıkarak sinesini yarıp kaburğasını çıkaramaz mıydılar?

Olabilsin ki, kaburğaçıkarmak ameliyatı yürek temizlemek ameliyatından çok daha ağırmış, o yüzden Ademin çok derin uykuya daldırılması gerekiyormuş. Hem de Rasulillahın da çocukluğundakı o hadise zamanı uyutulmadığını nereden biliyoruz? Biz o hadiseni çöllükte onunla birlikte oynayan çocukların dilinden işitmişiz, onlar da tanımadıkları acaip geyimli amcaların onu arkası üstüne yıktıklarını görünce korkup kaçmışlar ve hadiseni uzaktan izlemişler.

Neyse... Bu bir başka konudur. Ben laboratuvardan konuşuyordum... Meleklerin haman o laboratuvarını yaratılmışlardan hiçkimse görmemelidir. Oraya girmek bir tarafa dursun, yaklaşmak bile yasaktır. Gayet mahfidir yani...

Şimdi tasavvür ediniz ki, Adem derin uykudan uyanıyor, kaburğasının çıkarıldığından, Havvanın yaratıldığından asla haberi yoktur ve... Ve karşısında birdence kendisine benzer bir mahluk görüyor.

Şaşırmaz mı? O ana kadar cennette yalnızbaşına yaşayan ve yalnızlıktan kederlenen bir insandı o. Ve insanın tabiatına tamamen normal olan şey o anlarda "Bu da ne böyle?! Rüya mı görüyorum?!" diye son derece hayretlenmek olacak tabii ki. Kendi türünden birisine o zamana kadar rastlamamış ki.

Bu onun kendisi mi ?!. Allah Allaaah!.. Aynen benziyor!.. İkileşmiş mi?..

Hayır!.. Hayır!.. Kendisi kendisidir. Öyleyse bu kimdir?!

Tabii ki o anda hayretten doğan ilk soru "Sen kimsin?!" olmalıydı.

Herzaman bu yerde Havvanın ona ne cevap verdiğini tasavvürüme getirmek istiyorum. Alınmıyor. Ne diye bilirdi? Çünki o da kendi türünden ve kendisine benzer birisini ilk defaydı görüyordu, o yüzden o da hayretler içinde olmalıydı. Hem de Ademden farklı olarak kendisinin kim olduğunu, o güzel mekanın ne demek olduğunu, kendisinin niye o mekanda olduğunu bile bilmiyordu zavallı.

Sonra Allah onlara hadiseni anlatmış ve "cennette istediyinizden yiyiniz-içiniz ama, bu ağaca dokunmayınız" demiştir. Laboratuvar gizli kalmalıymışsa, tabii ki, onun hakkında bilgi verilemezdi onlara. Sadece "ağaca yaklaşmayınız" diye haberdarlık etmişdi Allah. Ama sonra şeytan onları yoldan çıkarmışdı. Yani anlatmışdı anlatılması yasak olan herşeyi.

Ve laboratuvar hakkında malumat alınca Ademle Havva büyük merak içinde yaklaşmışlar o ağaca. Ağaca yaklaşınca

da laboratuvarı görmüşler. Bütün canlı alemin tohumlarının yaratıldığı, Havvanın kendisinin de Ademin kaburğasından yaratıldığı laboratuvarı görmüşler yani.

Yasak edilmiş ağacın meyvasından yedikleri kesindir. Bu, ayelerde bildirilmiştir. Ve yedikleri zaman da örtülü övret yerleri açılmıştır. Yani o ana kadar beden türleri başkaymış, ağacın meyvasını yedikleri zaman ise birdence beden türleri değişmiş, bizim bu bedenlerimiz gibi olmuştur.

O meyvalar mı değişmiştir bedenlerini?

Aye öyle verilmiştir ki, ilk akıla gelen şey de bu oluyor. Sanki neyse sihirli, tilsimli meyvalarmış. Ve başka bir netice çıkarmaya ihtiyaç duymadan ayelerin devamını okumaya geçiyoruz... Ama bir azcık mantığa güc verirsek burada beden türünün değişikliye uğradığı zaman da bildirilmiş olabilir. Yani onların örtülü övret yerleri ne zaman açılmıştır? O ağacın meyvalarını yedikleri zaman.

Ama ayeden bu manayı çıkarmış olursak, öyleyse beden değişikliyine aslında ne sebep olmuş olabilir?

Kardeşlerim, eğer o laboratuvarın içinde neler olduğunu görmek bir tarafa dursun, böyle bir laboratuvarın mevcutluğu bile gizli kalmalıymışsa, tabii ki, Ademle Havva orayı gördükten sonra mutlaka cezalandırılmalıydılar. Beden türleri cennette ebedi yaşanmayacak bir hale, ölümlü hale getirilmeli ve o laboratuvarda görmüş oldukları herşeyi unutmaları için hafızaları da silinmeliydi. Ve de haman bu ceza onlara o ağacın meyvasını yedikleri zaman verilmeliydi ki, hem onların

kendileri, hem de onlar Yer küresine kovulduktan sonra onlardan türeyecek nesiller onların cennetten çıkarılmalarına o meyvaların sebep olduğunu hisap etsinler...

Havvadan söz düşünce belki de herkesin kafasında dönüp dolaşan soru bu oluyor: bu nice olan şeydir, kaburğadan da insan yaratılabilir mi?

Sanki Ademin topraktan yaratılmasını, dokundukta çanak gibi ses çıkaran bir halde yoğrulup yapılınca Allahın ona Kendi ruhundan üfürerek onu canlandırmasını aklımız alıyor da ama, kaburğa meselesini bir türlü anlayamıyoruz. Umumiyyetle, ecdadımız olan ilk iki insanın nice yaratılması hakkında son derece az ve genel bilgiler verildiği için biz o ilkin yaratılışın sırrını hiçbir zaman aça bilmeyeceyiz. Bunun bizden gizli tutulması istenmiş olmazsaydı son semavi Kitapda buna normal bir açıklama verilmeliydi. Ama bir-iki küçük aye istisna olmakla umumi biliklerden başka hiçbir şey yoktur ayelerde bu barede. Bildiyimiz esas şey bu ki, Adem toprakdan yaratılmışdır, Havva ise onun kaburğa kemiğinden. Bunu Kurani-Kerime kadar da bütün beşeriyet biliyordu. Niye yeterli bilgi verilmemiştir? Çünki ne gizli kalmalıdırsa Kıyamete kadar da gizli kalmalıdır. O kadar... Ama bilikler az verilince de kafalarda her türlü sorular, tahminler, ihtimaller baş alıp gidiyor. Ve buna göre insanı kınamak da olmaz. Ecdadının nice yaratıldığını bilmek istiyor beşer evladı. Bu yani normal bir şey değil mi? Niye bunu bilmeden yaşamalıyız ki?

Havva da Adem gibi toprakdan yaratılabilir miydi? Tabii

ki yaratılabilirdi. Öyleyse neden Ademin kaburğasından yaratılmalıymış ki? Kaburğa kemiği yonularak insan şekline salınmış, sonra da Allah ona Kendi ruhundan üfürerek canlandırmış mı?.. Ama bu haliyle o, Ademden çok-çok küçük olmalıydı. Ademin birce kaburğa kemiği büyüklüyünde yani. Ademin avucuna sığacak kadar olan bir mahluktan ona refika olur muydu?

Öyleyse Havva kemikten yonularak değil, klonlaştırma usulüyle yaratılmışdır benim kanaatimce. Bizim ilim aleminde daha yenice bulduğumuz bu usulü meleklerin dünyalar-alemler yaratılmazdan öncelerden bilmemeleri asla mümkün değil. Havvanın yaratılması için kenar bir materialden --- toprakdan, gilden istifade edebilecekleri halde onu mutlaka Ademin bedeninden alınan bir azadan yaratmalı olmaları zarureti beni bu kanaate getirmiştir. O yüzden diyorum ki, Havva Ademin klonlaştırılmış halidir. Yasak ağaca dokununca dişiye dönüşecek bir sonraki hali... Allah diyor ki: "Artık insan neden yaratılmış bir baksın. Bir atılan sudan yaratılmıştır ki, arka kemiği ile göğüs kemikleri arasından çıkıverir." (Sure 86, ayeler 5-6-7). O yüzden diye bilirim ki, Havvanın kaburğadan yaratılması genel anlamdadır, aslındaysa o da kaburğalararası süzülüp gelen o nütfeden yaratılmışdır. Ademin bedeni cennetteki o ilkin haliyle cinsel ilişki için değildi, yasak ağacın meyvasını Havvayla birlikte yiyeceyi zaman bedenleri aşağı hale düşecek, kapalı övret yerleri açılmış olacaktı. Madem ki Havva yaratıldığı zamanlarda Ademin övret yeri kapalıymış, demek ki kaburğaları

arasından hiçbir şey süzülüp gelmiyordu; cinsel ilişki yoksa buna ihtiyac da yoktur. Ama meleklerin yapamayacağı bir şey varmı ki? Havva nütfeden yaratılmalıymışsa, Ademin kaburğa kemiğini çıkaracak ve bildikleri ilimle o kemikten o nütfeyi kolayca çıkaracaklardı...

Biz müslimanlar Kurani - Kerimi yeterince anlaya bilmişiz mi? Orta çağlar boyunca o kutsal Kitaba verilen şerhler, izahlar bu günümüzde de, bu teknoloji çağımızda da aklımızı tamamen doyura biliyor mu?

Allah o Kitabda yahudiler hakkında diyor ki, Kendilerine Tevrat yükletilmiş, sonra onu yüklenmemiş olanların meseli ciltlerle kitap taşıyan eşeğin meseli gibidir..." (Sure 62, aye 5). Ama bu mesel yalnızca yahudilere mi ait olmalıdır? Kurani-Kerimi anlamak bir tarafa dursun, onu bir kere bile okumadan, sadece, bir kaç aye ezberleyerek günde beş defa namaz kılanlar onlardan çok mu ileridirler?

Bize öyle geliyor ki, o Kitabın indirilmesinden geçen bu on dört asırda bilgin adamlar o Kitaba her türlü şerh vererek izahını tamamlamışlar ve bize, bu günün insanlarına, sadece, onların dediklerini okumak yetiyor. Başka bir fikir kimsenin aklına gelmemeli yani. Bu yüzden herhangi bir aye için yeni bir izah vermek isteyen birisini görünce ilk ingiliz trenine bakan Hindistan öküzü gibi bakıyorlar adama. Tabii, öküz nerden bilsin ki, Kurani-Kerim yalnız molla taifesine indirilmemiştir. Anlamaz ki beşer tarihini ve diğer tekallahlı telimleri bilen herbir kesin herhangi bir ayeni kendi aklı ve düşüncesiyle yorumlamak

hakkı vardır. Akıl akıldan üstündür demiyorlar mı? Ama bu işde felsefi mantık sahibi olmak da şarttır. Hatta en önemlisi de bu.

Mesela, Araf suresi 179-cu ayesinde okuyoruz: Andolsun ki, cinden ve insden çoklarını cehennem için yarattık. Onların kalbleri vardır ki, onlar ile anlayamazlar ve onların gözleri vardır ki, onlar ile göremezler ve onların kulakları vardır ki, onlar ile işitemezler. Onlar hayvanlar gibidirler, belki onlar daha sapıktırlar. İşte gafil olanlar onlardır.

Sade düşünceyle o demektir ki, cehennemlik insanların sayısı cennetliklerden çok olacak, çünki Allahın dediklerini kabüllenmek için akılları yetmiyor. Ama derine gidersek bakalım felsefi mantık ne diyor?

Eğer cehenneme atılacak insanlar cehenneme atılmak maksatıyla yaratılmışlarsa demek ki onların bu dünyada mümin olmaları asla mümkün değildir, bilerekten kusurlu yaratıldıkları için kafir olmaları kaçınılmazdır. Bu da o demek oluyor ki, insanın kafir olması kendi elinde değildir, Allah onu cehennem için yaratmışsa kafir olmalıdır. Peki, öyleyse cehenneme atılmağın asıl sebebi kafirlik mi, yoksa cehennemleri doldurmak zarureti mi? Bu yüzden bu aye insandakı irade azatlığına şüphe uyandırıyor. Çünki eğer insanların çokusu cehennemleri doldurmak projesi için yaratılmışsa, bu o demektir ki kalan az bir kısmı da cennetler ve Araf için yaratılmıştır. Ve eğer herşey böylece ilericeden planlaştırılmışsa o zaman Kıyamete kadar sürecek bu dünya hayatı neye gerekmiş?

Yoksa Yerdenkenar 17999 alemde var olanların Kıyametece

canı sıkılmasın diye Allah Kainat büyüklükte bir amfitiyatronu ona göre yaratmış ki, o amfitiyatronun Yer adlı sahnesinde melekler ilahi senaryo esasında bizleri görünmez iplerle oynatarak o alemlere kuklalar tamaşası göstersinler?..

Allah herşeyden güclüdür. Ama aynı zamanda Allah herşeydir.

Allah Herşeydirse Kendisinden güclüdür mü yani?

Mana yanlışlığı olmasın diye Allah herbir şeyden güclüdür gibi tercüme etmek daha doğru olmaz mı? Yani Allah yarattığı herbir şeyden güclüdür. Herşey o herbir şeyin cem haliyle birlikte herşey olduğu için Allahın gücü herşeyin gücü kadardır. Herşey de sonsuzdur diye Allahın gücü sonsuz büyüktür.

"Herşeyi Allah yaratmıştır" cümlesini de bu şekilde anlamak gerektir. Yani yaratılan, ezeli olmayan herbir şeyi Allah yaratmıştır. Yoksa karışık manalar çıkararak dolaşıklığıa düşebiliriz. Yani "Herşeyi herşey mi yaratmıştır?", " Allahı Allah mı yaratmış mı?" veya "Allahı herşey mi yaratmıştır?" gibi mesela. Dolaşıklık olmasın diye "Herşey"in konkret olarak izahını vermeliyiz. Yoksa mantıkla herşeye üç yönden bakılabilir.

Birinci herşey Allahın yaratmağa başladığı zamana kadarki herşeydir. Yani "Önce Allah varıydı ve Onunla beraber hiçbir şey yok idi" zamanının herşeyidir bu.

İkinci herşey Onun yaratmağa başladıktan sonra yarattığı herbir şeyin cemi olan herşeydir.

Üçüncü herşey ise Onun yaratmağa kadarki herşey haliyle

yarattığı herbir şeyin cem hali olan herşeydir. Ki, panteizm buna diyoruz. Arapcası vahdet - vücut. Yani Allah yarattığı herbir şeyle birlikte Allahtır.

Aslında Herşey üç olamaz. Herşey birdir, vahiddir, sonsuzlukta ne varsa odur. Ama bu dünyada panteizmi kabüllenmeyenler de az değildir diye vahid manası olmalı olan Herşey üç manaya bölünmeye mahkum olmuştur. Yaradan dışındakı herşeye, yaratılanlar dışındakı herşeye ve Yaradanla yaratılanların cemi olan herşeye...

Hazret Muhammede Kurani - Kerimi melek Cibril-i Emin söylemiştir. Yani faktik olarak Kurani - Kerim beşeriyete melekler alemi tarafından sunulmuştur. Bu dini düşünce sistemine göre Yer yüzündeki bütün depremler, tufanlar, seller, taşkınlar, ümumiyetle, büyüklü-küçüklü her bir hadise melekler tarafından hayata geçirilmektedir. Ama buna rağmen biz melekleri çok seviyoruz, çünki onlar Allaha en sadık olan varlıklardır ve Yer yüzünde ne yaparlarsa yapsınlar onların hiçbir suçu yoktur. Çünki onlar Allahın emrlerinin icraçılarıdırlar. Allaha karşı çıkamazlar ki. O yüzden canımızı bile melek aldığını kesin bildiğimize rağmen melekler başımızın tacı gibidirler. Ve onları yalnızca sevmiyoruz, onlardan hem de korkuyoruz. Çünki Allahın hangi emrini ne zaman ve nice icra edeceklerini bilemiyoruz.

Allahı da seviyoruz. Ama Ondan hem de çok korkuyoruz. Yani dini düşünce sistemiyle kalbimizde Allaha sevgiyle birlikte korkunun da yaratılması dolayısıyla meleklere de sevgi ve

korkunun yaranmasına sebep olmuştur. Acaba, bizim ebediyen Rahmana kul olmağımız, Onun itaatinde olmağımız faktik olarak meleklere kul olmağımız, onların itaatinde olacağımız demek olmuyor mu?

Allah Ezeli ve Ebedidir. Biz ise ezeli değiliz, Ahirette ikinci defa diriltildikten sonra ebedi olacağız. Ama yani Allah Herşey değil mi? Biz de o Herşeyin bir parçası değil miyiz? Madem ki İnna lillah ve inna ileyhi raciun diyor aye, yani Biz Allahtanız ve Ona döneceğiz, o halde biz de ezeli olmuş olmuyor muyuz yani?

* *

3 . B ö l ü m

Ben, elhamdülillah, müslümanım. Ama dinde bana karanlık kalan, asla anlayamadığım bir sıra meseleler var ki, kalbimi doldurup taşırdığı için onları sizlerle bölüşmek istiyorum. Fikirlerimi herkesin anlaya bilmesi için ve de bu, felsefi bir yazı olmadığı için sade bir dille bildirmeye çalışacağım. Aslında istersem bile felsefi dilde yazamam, çünki ben filozof değilim.

Ondan başlayım ki, ben bu yaşımaca bir türlü anlayamamışım ki, neden Allah bir yandan Biz gökleri, yeri ve bunlar arasında olanları oyun olsun diye yaratmadık. Eğer bir eğlence edinmek isteseydik onu kendi katımızdan edinirdik, bunu asla yapmayız. (Enbiya, 16-17) diyor veya " Göğü ve Yeri ve bunların arasında olanları beyhude yere yaratmadık. Bu küfre düşenlerin zannıdır..." (Sure 37, aye 27) diyor, diğer yandan da bunun tam karşıtı olarak Dünya hayatı bir oyun ve eğlenceden başka bir şey değildir… (Sure 6, aye 32) diye açıklıyor?

Yani bu dünya eğlence olarak yaratılmamış da, sonradan oyuna dönüşmüş mü?

Aslında genellikce kötükalblilerin sultanlar gibi bahtiyar yaşadığını, Allahtan korkanlarınsa bitmek bilmeyen sıkıntılar, mahrumiyyetler içinde üzüldüğünü görünce beşeriyyeti hakikaten de büyük ve acımasız bir trajikomedi oyunu içine düşürülmüş hisab etmemek olmuyor. Hayretler içinde düşünüyorsun ki, belki Ahirette ebedi cennetlerde bahtiyar olacak insanlar da bu dünyadaca sultanlar gibi yaşatılan haman bu her türden sahtekarlar, üçkağıtçılar, dolandırıcılar, yetim malı yiyenler, hırsızlar, pezevengler-falanlar olacaklar? Yoksa sonsuz kudret sahibi olan Adil Allahın bunca adaletsizliğe susması mümkün olabilen bir şey mi? Dindarlar sabır sahibi olsalar da onların bunca adaletsizlikten kalblerinin derinliğinde ne kadar üzüldüklerini görmüyor mu Allah? Adaleti berpa etmek yerine Önceki Kitablar tahrif edilmiştir, alın size yeni Kitap diye ardı ardına verilen semavi Kitablar gitgide daha çok o üzüntülerin dolup taşarak volkan gibi patlamaması için susturucu vasıtaya benziyor sanki. Belki de ona göre ki, son Kitabın verilmesinden bin dört yüz yıl geçmiştir artık; o zaman kölelikti. Şimdi kölelik diye bir şey yok, beşeriyet o devri çoktan kapatmış, Aya, yıldızlara yol açmış, ilim ve teknolojide acaip ilerlemiştir. Bin yıllarca şiirlerde güzellerin yüzünün benzetildiği Aya beşer evladı artık ayaklarını basmış, ayaklarını.

Ama Kurani - Kerimden sonra Kitap gönderilmeyecek. Kıyametecen odur Kitabımız. Zemaneye, çağa, devrana uyğun

gelse de, gelmese de. Siz sevinin ki, önceki Kitabları tahrif ettikten sonra Allah merhamet göstererek sizlere Kurani - Kerimi göndermiştir. Göndermezse ne yapacaktınız? Tahrif ettiklerinizi hakikat gibi kabüllenmekte devam etmeyecek miydiniz? Hadi şükür ediniz. Bu, semavi Kitabların en doğrusudur, Kıyametecen de Allahın koruması altındadır… Allahtan korkanların ekseriyyetinin miskin yaşamına gelinceyse, kardeşim, onlar gönülden Rahmana kul olmak istemişler; kul olanın hayatı ise köle gibi olmayıb da sultanlar gibi mi olacaktı? Sabırlı olsunlar, Ahirette sultanlar gibi yaşarlar. Tersine olacak yani, tersine. Bu dünyada köle gibi yaşatılan Ahirette sultanlar gibi yaşatılacak.

Sürü geri döndüyünde aksak koyun önde olur ya. Bak öyle bir şey. Teşbihte hata olmaz.

O yüzden biribirinin tam karşıtı olan o iki aye şahsen benim için bu anlamdadır: Ey insanlar! Herşey ilericeden yazıldığı için bu dünya bir oyundur, sizler de oyunçu. Ama Ahirette, Adalet Mahkemesinde bu dünyadakı oyunçuluğunuza göre mühakeme edileceksiniz diye bu dünya hiç de oyun değildir…

Yani, mesela, tasavvür ediniz ki, tiyatro sahnelerinde Otellolar Dezdemonaları hakikaten de boğarak öldürüyorlar. Tamaşalardan sonra ise Dezdemonaları mezarlığa götürüp defn ediyorlar, Otelloları ise mahkeme karşısına çıkarıyorlar "cinayet işlemişsin" diye. Ama bunu senaryo gereyi yapmış olduklarını, sahneye çıkmazdan önce hipnoz edilerek hipnozçunun emriyle hareket ettirildiklerini bildirmiyorlar Otellolara. Bedbaht

Otellolar "Biz sadece tiyatro oyuncularıyız, senaryoda ne yazılmışsa onu oynamışız, bizim suçumuz ne?" diye ne kadar çağırıp bağırsalar da, maalesef, seslerini işiten olmuyor, hepsine ağırlaştırılmış muabbet hapis cezası veriyorlar. Böylece Dezdemonaların haline acıyanlar ebedi rahatlık bulmuş oluyoirlar, "hak yerini buldu, adalet galip geldi, Otellolar layikli cezalarını aldılar" diye.

Ama eğer belli olsa ki, Otellolar cezalandırılmalı olanlar siyahısına ilericeden salındıkları için Dezdemonalar onlara bilerekten boğdurulmuştur, o halde de mi onların cezalandırıldığını görenler adaletin zaferine sevinecekler, yoksa Otello rolünde oynatılanlardan olmadıkları için ebedi şükür edecekler?

Tabii ki, o halde Otello rolünde oynatılmadıkları için şükür edecekler. Çünki o zaman anlamış olacaklar ki, beşeriyetin hayvanlar alemine atılarak bedbaht yaşatılması ebedi cennet - cehennem ayrılığının suçunu peygamberler vasıtasıyla insanların boynuna yüklemek senaryosunun Kıyamete kadarki bölümüymüş. Ahirette cennetlerin iyikalblilerle, cehennemlerin kötükalblilerle doldurulması ise haman senaryonun ikinci ve ebedi devamıdır.

Ama, maalesef, senaryo meselesini Ahirette de kimse insanlara belli etmeyecek. Asla. Cehennemdekilere demeyecekler ey bedbaht, sen sana yazılmış rolünde göklerden görünmez iplerle oynatılmışsın ecel saatine kadar, isteseydin de senaryoda yazılanlardan bir adım bile kenara çıkamazdın…

Acaip bu ki, işin bu tarafı o bedbahtların kendilerinin de akıllarının ucundan bile geçmeyecek. Yalnız ve yalnız kendilerini suçlu bilecekler yaptıkları için...

Peki, ama önceki Kitablar niye korunmamıştır? Onları da bir olan Allah göndermemiş miydi? Yoksa Kurani-Kerimin gönderilmesine sebeb olsun diye mi önceki Kitabların tahrif edilmesine yol vermiştir? Çünki madem ki son büyük peyğamberin gelişi ta miladdan bin yıllar öncelerden beklenmekteydi, tabii ki ona da Kitap verilmeliydi. Onun gelişine kadar ise öncekiler tahrif olmalıydı ki yenisi verilsin. O Kitabın Kıyametecen ciddiyetle korunacağı meselesi ise ondan sonra hiçbir semavi Kitabın gönderilmeyeceyinin sübutudur; çünki daha bir Kitap gönderilmeli olacaktısa Kurani-Kerimin de tahrif olunduğunu bildirmek zorunda olacaktı, o zaman da dindarlar Hani, Kıyametecen korunacaktı Kurani-Kerim, noldu? diyeceklerdi. Ama madem ki Kıyametecen korunacağı bildirilmiştir, halife Ömerle halife Osmanın zamanında hafizlerin söyledikleriyle kitap halinde toplanan ayelerden neyin çıkarılması, ayelere neyin ilave edilmesi barede şübhelenmek boşuna zaman kaybıdır. Çünki o şüphelerin tasdik olunub olunmaması yalnız bir sonrakı semavi Kitabla mümkündür, o ise hiçbir zaman gönderilmeyecek.

Ama Kıyamete kadar mehdi sahib ez - zaman diye birisi gelmeyecek mi? Hazret İsa da göklerden indirilmeyecek mi? Onların ne dediklerinin de kitap halinde toplanma ihtimali yok mu? Yani. Dilsiz-ağızsız olmayacaklar muhtemelen. O zaman biz

o yeni kitaba karşı itiraz edeceğiz mi Kurani-Kerimden sonra kitap olmaz diye?

Tabii ki eğer Kurani-Kerim tahrif olunmuştur derlerse. Asla da kabül edemeğiz. Yahudiler, hristiyanlar bu günece de Kurani-Kerimi kabül etmişler mi? Hayır. Neden? Çünki kabül ederlerse Tevratla İncilin tahrif edildiğini de kabüllenmiş olacaklar. Biz de mehdi geldiğinde, hazret İsa gökten indirildiyinde öylece.

Insanların bir kısmı temiz kalbli, diger kısmıysa kötülüklere meylliymişler. Kötülüklere meyli olanlara şeytan vesvese verince ona uyuyorlarmış, Allaha karşı geliyorlarmış. Ama tüm insanlar cennete salınmış olsalardı, şeytan da ebedi olarak cennete bırakılmayacaksa, kalblerinde kötülüye meyl olan insanları orada kim yoldan çıkaracaktı? Yani kalblerinde kötülüklere meyl olanlarla olmayanlar biribirilerinden asla farklı olmayacaklardı cennetlerde, çünki şeytan diye bir şey yok ortalıkta. Cehennem şeytanlar için, cennetse insanlar için.

Ama Allah istemiş ki, kalblerinde kötülüklere meyl olanlar cennette olmasınlar, cehenneme salınmaları içinse kötükalbli olmaları onlara sübut edilmeliydi, aksi halde cehenneme atıldıklarında diyeceklerdi bizi neden buraya attın?. O yüzden Allah maddi Kainatı yaratmışdır ki, insanları imtihan etsin. Bize böyle anlatılmışdır diye biz de böyle kabüllenmişiz.

Ama yani hakikaten de bu dünyada insanlar imtihan edilmekteler mi?

Nice yani imtihan? Allah her bir insanın ne yapacağını, kalblerinde olanları bile ilericeden bilen Kudret sahibi deyilmi?

Eğer insanların kendilerinin kendi amellerine şahid edilmeleri için, Adalet Mahkemesinde Allahı adaletsizlikte kınamamaları için bizi ebediyyetten önce bu dünyada yaşatmaktadırsa, bu imtihan mı yani? İnsanlar herbirisine ayrıca olarak yazılmış senaryo dışında nelerse yapabilecek durumdalar mı?

Tabii ki Allah her şeyi güzel yaratmışdır. Ama kötülüklere meylli olan kalbleri kim yaratmış o zaman? Diyelim. o kalbler sonradan kötüleşmişler. O halde bile yine de mantıklı bir soru çıkıyor: sonradan kötüleşe bilecek kalbleri kim ve ne maksatla yaratmışdır? Tabii ki onları da Allah yaratmışdır , çünki Ondan başka yaratıcı kuvvet yok sonsuzlukta. Peki, kötülüklere meylli olabilecek kalbleri yaratamaz mıydı? Tabii ki Allahın kudreti sonsuzdur, yaratabilirdi. Öyleyse kendisi istememiş insanların hepsi iyikalbli olsun. Bunun başka izahı olabilir mi? Ya hepsini iyikalbli yaratamamalı, ya da hepsinin iyikalbli olmasını istememeliydi. İyikalbliler baştanca cennetler için, iyikalbli olmayanlarsa cehennem materialı olarak yaratılmalıydı; gereksiz otomobiller, makineler hurdaya gittikleri gibi istehsal eskikliyi olan kalbikusurlu insanlar da hurda olarak cehennemlere atılacaklardı. Yani kötükalbliler cehenneme atılmaları için bilerekten arızalı yaratılmışlar. Ve arızalı yaratıltıkları sebebinden cehenneme atılmaları akıllarına gelmesin diye de bu dünya adlı tiyatro yaratılarak onlara kötü ameller yazılmış, alınlarına kafir damğası vurulmuştur.

Öyleyse iyi ve kötü diye iki tür kalbın yaratılmasında maksat, demek ki, birilerinin mutlaka cehenneme atılmalarıymış. Burada

ince bir husus var: cehenneme atılmaları insanlar için kötü amellerinin zaruri sonucu olarak bilinecek ama, anlamayacaklar ki onların cehenneme atılmaları Allah tarafından ilericeden düşünülmüştür diye cehenneme atılmışlar. O yüzden hazret Muhammed diyor: Siz daha annelerinizin betninde olduğunuz zaman sizlerden hanginizin cennetlk, hanginizin cehennemlik olduğu Allaha belliydi. Yani sanki daha dünyaya gelmeden insanlardan bir kısmının ne olur olsun cehennemlere atılmaları vazgeçilmez bir şartıymış, bu yüzden bazıları kalbikusurlu olarak yaratılmışlar. Aksi halde, eğer insanların hepsi şeytana asla ve asla uymayacak kadar temiz kalbli yaratılmış olsalardı, bir kısmının cehennemlere atılmaları vazgeçilemez şart olduğu için haman o kısım insanlara asla hakk etmedikleri halde kötü ameller yazılmalı olacaktı ki, mecburen cehennemlik olsunlar; bu da Allahın Adaletiyle asla bir araya sığamazdı. Ama madem ki, kalblerinde kötülükler var, onlara kötü ameller yazılmasında kınanılacak bir şey yok. Hidayet veren de bir tek Allah olduğu için ister onlardan bazısını doğru yola çeker, istemezse kalblerini bir az daha kötüleşdirir ki cehennemin dibine gitsinler. Ve ebediyyen yansınlar cehennemde, bu dünyada kötü amel sahibleri oldukları için. ..Aslındaysa kalbleri kötülüklere meylli yaratıldıkları için...

Cehenneme şeytanlarla birlikte insanlardan kafir olanların da atılması bu dünyadan bakılınca işin sonudur, yani kafirler Allaha asi oldukları için hakkettikleri cezalarını bulmuşlar. Ama insanlardan bir kısmının neden kafir çıkarılarak cehenneme

atılması vazgeçilmez bir şartıymış, belli deyil. Ebedi yanarak azap çekmeleri için mi? Ama yani cennettekilerin ne işle meşğul olacakları belli mi ki? İstediyimiz her şeyden yiyeceyiz, içeceyiz cennetlerde. Dinleneceyiz. Ve bunu ebediyyen yapacağız. Başka hiçbir şeyle uğraşmayacağız mı? Bir yıl değil, yüz yıl değil, milyon yıl değil, ebediyyen yani yeyib içib yan gelib yatacağız mı?

Kainatta on sekiz bin alem var. Beşeriyet o alemlerden en aşağısıdır ilim ve teknoloji bakımından. Yaşadığımız gezegen de Kurani - Kerim tabirince dersek, aşağıların en aşağısıdır. Eğer semavi Kitablar Allah kelamı olmazsaydı kesinlikle böyle düşünmek mümkün olardı ki, sanki o Yerdenkenar alemlerden devamlı olarak bizim aramıza gelerek insanları Allah adına biribirilerine kırdırmak, araları karıştırmak istiyorlar. Sanki bundan lezzet alıyorlar. Biz de gerizekalı olduğumuzdan onların fitnelerine uyarak beşer tarihinin ta ilkin zamanlarından din adına biribirimizin kanına susamış gibiyiz. Dindar da, kafir de kendisini haklı biliyor insan kanı dökmekte. Kıyametecen de bu böyle devam edecek gibi.

Dindar - kafir savaşlarında cehenneme gidecek kafirlerin sıraları dinc zamanlardakından farklı olarak birdence yüz kat, bin kat artıyor tabii ki; bu savaşlar cehennemleri insanlarla doldurmak içindir yani. Savaşlar olmazsaydı yedi kat cehennemleri kafirlerle doldurmak o kadar da kolay olmazdı anlaşılan. Sanki göklerden cennetleri doldurmaktansa cehennemleri doldurmağa daha çok dikkat

yetiriliyor. Peyğamberlerin seçilmeyinde, semavi Kitabların gönderilmeyinde, meleklerin insanlarla ünsiyyetinde anlaşılmaz gizlilik, qayet - mahfilik de böyle düşünmeye esas veriyor. Sonsuz kudret sahibi olan Allahın kudretli melekleri neden seçilmiş insanlarla —Peyğamberlerle gizli - gizli konuşmuşlar acaba? Dağlar başında, mağaralarda, gece karanlığında, çöllüklerde. Ve sair...

Her zaman da tenhalıkda konuşmuşlar onlarla. Neden yani? Nedir bu gizlilik? Herkes görmüş olsa Allahı kabüllenenlerin sayısı daha da çok olmaz mıydı?.Allahın bizlerden istediyi de Onu tanımamız değil mi yani? Neden hazret Muhammede Hira dağında mağarada seslenmeliymiş melek? Neden hazret Musa Mısıra döndüyü zaman çöllükte karanlık gecede konuşmalıydı Allahla? İlahi emrlerin yazıldığı taş levhaları almak için neden adamlardan ayrılarak dağa kalkmalıymış? Herkesin yanındaca o levhalar ona verilmiş olsaydı Allahın yolundan azacaktı mı yahudiler, yoksa aksine, Allaha çok daha bağlanacaklardı? Elindeki asa ila denize bir dokunmakla on binlerce insanların gözleri önündece koskoca denizin ikiye bölünmesi o levhaların verilme usulünden az mı acaip mücizeydi? Ve ya asayı kayaya bir dokundurmakla toplumun gözleri önündece on iki yerden içmeli su çıkmıyor mu? Ve ya elini koltuğuna sokmakla bembeyaz olarak çıkarmıyor mu onu? Hele firavunun sarayında, meşhur sihirbazların önünde asayı yere atınca koskoca yılana dönmüyor mu asa? Ama en önemli olan şey — Allahın emrleri yazılmış levhalarsa ona dağlar başında, tenhalıkta, gizlice veriliyor.

Neden? Belki ona göre ki, gedib gelmeyi kırk gün çekecekti, o müddette yahudilerden bir çoğu onun gec kaldığını görünce altınlarını toplayarak eriteceklerdi ve erimiş altından bir buzağı putu düzelteceklerdi ve ona tapınacaklardı? Böylece bir sürü de cehennemlik insan bu olay zamanı da meydana çıkmış olsun diye mi? Ama o taş levhalar onların yanındaca hazret Musaya verilmiş olsaydı buzağı putu düzeltmek akıllarına gelir miydi? Veya hazret Musa buna izin verir miydi? Aksine, daha bir mücize gördüklerinden Musa peyğambere inamları bir az daha artmış olmaz mıydı?

Ben Allaha asi olanlara hiç zaman hak kazandırmam ve Allahın ayeleriyle alay edenlerden nefret ederim. Sadece, o taş levhaları görünce buzağıya tapan insanların ne düşünebileceklerini anlamağa çalışıyorum. Firavunun zulmünden kurtulmak için Mısırdan çıkmak zorunda kalanlardı onlar, sanmışlardı Ürdün-Filistin çöllerinde bahtiyar olacaklar ama, senelerce aclıkla-susuzlukla karşı-karşıya kalmışlardı avare-avare dolaşarak. Her zaman da kendilerini ve Allahı kınıyorlardı neden Mısırı terkettik? diye. Şimdi tasavvür ediniz ki, onları Mısırdan çıkarmaya sebep olmuş Musa peyğamber Allahla görüşmeliyim diye ortalıktan kayb oluyor, dağa kalkıyor, kırk gün sonra da bir kaç taş levhayla geri dönüyor ki, bu levhalarda Allahın emrleri yazılmıştır. Tabii ki Neden bu levhaları Allah bizim yanımızdaca vermedi sana? diyeceklerdi, Nerden bilelim, belki kendin çizmişsin o yazıları o taş levhalarda, onun için de gec dönmüşsün. Bir zamanlar İbrahim peyğamber

oğlunu kurban kesmek isterken Allah hiç yerdence ona bir koç vermemiş miydi? Bak o taş levhaları da bizim yanımızdaca veremez miydi hiç yerdence sana?... Yani...

Ama bu da var ki İbrahim peyğamberin gördüğü o mücizeye de yalnızca kendisi şahid olmuşdu. Çünki oğlunu kurban kesmek için adamlardan ayrılarak epeyce uzaklara, dağlara-derelere gitmişdi. Tabii ki oğlunu kesmeden koçla döndüğünü görenler o zaman ona da sormuşlar ki Oğlunu kurban kesmek için o uzaklara gitmekde maksatın neymiş? Koç mu arıyordun? Oğlunu bizim yanımızdaca kesmek istemiş olsaydın koçun peyda olduğunu kendi gözlerimizle görebilirdik.

Tabii ki üstünden yüz yıllar, bin yıllar geçtikten sonra peyğamberlerin mücizelerine inanıp - inanmamak çok kolayca bir işdir. İmanın varsa kabül edeceksin, imanın yoksa masal deyib geçeceksin. Ama o mücizeler zamanında yaşayanlardan, o mücizeleri görenlerden biri olmağa çalışın; O mücizelerin sihirbazlık numarası değil de, Allahtan olduğuna tüm varlığınızla emin ola bilecek miydiniz? Kalbinizden hiç mi şüphe seli geçmeyecekti? Hiç uzağa gitmeyelim, tasavvür ediniz ki, yaşadığınız şehir 610-cu yıl Mekkesidir, çocukluğundan tanıdığınız komşularınızdan birisi birdence sizlere diyor ki, Allah beni rasül seçmiştir. Bir kaç ayeden başka da ayeler gönderilmemiştir daha ve hiç bir mücize de gösteremiyor, sadece, diyor ki ben Allahın rasulüyüm, dediklerime inanın. Ne düşüne bilirdiniz o adam hakkında? Sonrakı aylarda, yıllarda değil, o ilk anlarda, o ilk günlerde ne derdiniz ona? Hemen kabül

eder miydiniz onu rasül olarak? En akıllı hareketiniz bu olardı ki, peyğamberlik hakkında bilgisi olanlara sorasınız, doğru mu? Çünki arapların önceler semavi Kitabları olmamışdı, cahil idiler, putlara tapınırlardı, okuma-yazmaları da yoktu. Bilgisi olanlar yahudiler ve hristianlardı. Yahudilere sorduğunuzda diyeceklerdi bize göre son peyğamber İsrail topraklarından, Vifleyemden çıkmalı, İsayı da bu yüzden kabül etmedik, çünki o, İsrail topraklarından olsa da Qalileyadanıydı, Vifleyemden değildi. Hristiyanlar da diyeceklerdi bize göre İsa-Mesih gelmeli, biz peyğamber değil de onun gelişini bekliyoruz. Bu gün de birisi kendisine rasulüm derse ona asla ve asla inanmazsınız, çünki müslümanlara göre hazret Muhammedden sonra peyğamber olmayacak, o, peyğamberlerin mühürüdür. Bakü etrafından çıkarak kendisine rasül diyen Aleskere inandınız mı? Yalançı Alesker diye lakab koşmadınız mı?

Hem de o büyüklükte Allahın bir dağ başında insanlardan birisine taş levhalar verib bunlar benim emrlerimdi, ver insanlara diye insan topluluğu içine göndermesi meselesini mantıkla düşününce akıl alamıyor. Biz, sadece, Allaha köle olduğumuz için kabül etmişiz ki, O nice demişse öyledir, çünki peyğamber yalan konuşmaz. Hazret Musa onları Allahtan almışdır; O vermişdir, bu da almışdır. O kadar. Ama hadise nice olmuştur? Melek aracılığıyla mı vermiş Allah onları, yoksa hiç yerdence peyda olan koç gibi mi peyda etmiş o taş levhaları, onu biz bilemeyiz. Bildiyimiz odur ki, Allah sonsuz büyüktür, lamekandır, ufacık bir gezegende bir dağ başında olan mekana

asla ve asla sığamaz.

Hatta o koç bile İbrahim peyğambere melek aracılığıyla verilmişdir. Allahın eli yok ki. Yunan efsanelerinde onu hayır ilahesi Hermes veriyor... Hermes... Zerdüştilikteki ışık tanrısı Hürmüzd yani. Ahuramazda...

Karanlık tanrısı Ehrimenin karşıtı. Angramanyunun karşıtı yani... Daha doğrusu, Karamanın karşıtı. Karaman türklerinin...

Hem de, neden o levhalar taşdan olmuş ki? Musa peyğamber dağdan inip geldiyinde yahudilerin buzağıya sitayiş ettiklerini görünce kazabından o levhaları dizine vurarak kırmıyor mu? Demirden ve ya başka sert materialden olmuş olsaydı kıramazdı onları. Tabii ki Allah her şeyi ilericeden bilendir; o zaman demek ki Musa peyğamber geri döndüyü zaman onları dizine vurunca kırılsın diye mi taşdan olmalıymış o levhalar?..

Ama nerde mantık? Madem ki dize vurduğu zaman kırılacakmış neden onlar kırıla bilen materyalden imişler?

Bakınız, bir tek taş levhaların insanlardan gizlice, uzaklarda, dağlar başında peyğambere verilmesi ne kadar şüphelere yol açabiliyor. Ve bu şüpheler artarak büyüyerek sonunda ne kadar insanın peyğamberle alay etmesine ve kafir olmasına yol açıyor. Beşeriyeti doğru yola iletmek isterken ilahi alemin uyguladığı anlaşılmaz ve gereksiz gizlilikler, tenhalıkta görüşler sonuç itibariyle cennetlerin değil, cehennemlerin insanlarla doldurulmasına hizmet ediyor.

Hazret Muhammede gece Hira dağındakı mağarada verilmiştir peyğamberlik. Tenhalıkta yani. Herkesden uzakta.

Hazret Musaya Mısıra döndüyü zaman gece çöllükte verilmiştir peygamberlik. Tenhalıkta yani. Ailesi ve kardeşi de beraberinde olsa da uzaklarda yanan ağacı görünce onları durdurmuş, kendisi tek yaklaşmıştır o ağaca. Görmüş ki alev değilmiş ışık saçan, nur imiş. O nurdan da Allah ona seslenerek onu peygamber seçmişdir. Yani Allah ona peygamberliyi yalnızlıkta, ailesinden ve kardeşinden aralıda vermek için yanar ağac tuzağı kurmuş ona. Ama niye acaba? Ailesinin, kardeşinin yanındaca ona peygamberlik vermiş olsaydı nolacakmış yani? O zaman hiç yanar ağac tuzağına da ihtiyac kalmazdı. Veya yanar ağacı görünce Musa beraberindekilerle birlikte ona yaklaşmış olsaydı ne baş verecekti ki? Peygamberlik verilmeyecekti mi?

Olur mu? Yanar ağacı görünce onun beraberindekilerden ayrılarak yalnızca ağaca yaklaşmalı olduğunu yazan da Allahın ta kendisi değil mi?

Ondan önceki veya sonrakı gün gündüzçağı, gün ışığında verilemez miydi peygamberlik? Mutlaka gece verilmeliydi mi, ta uzaklardan yanan ağacı görsün de adamlardan on-on beş dakikalık ayrılsın? Gündüz ışığında onu ailesinden, kardeşinden on-on beş dakikalığına ayırmağa, ona peygamberliyi tenhalıkta vermeye hiç mi yol bulmayacaktı Allah? Tabii ki Allah herşeye kadirdir.

O halde peygamberlik seçimine yanar ağac tuzağıyla gizliliyin yanı sıra bir de göklerden gelme bir esrarengizlik, akılalmaz sırlılık süsü de verilmek istenmiş mi yoksa? Ya belki geceler insanda korku hissi çok daha kabarmış oluyor, o yüzden hep

gecelere salınıyor böyle işler? Bakınız, gecenin karanlığında yanar ağaca yaklaşdığında ağactan Ey Musa! diye ona müracaat edilmesinden, elindeki asanın yılana çevrilmesinden o hazret nice de korku içinde bağırarak kaçıyor!.. Kim olsa korkar. Hem de geze zamanı...Ağaca yaklaşacaksın, ağac insan gibi konuşacak!.. Elindeki asanı atacaksın, canlanarak yerde yılan gibi kıvrılacak!.. Deli olabilir adam.

Bu acaip hadise gündüz zamanı olmuş olsaydı o kadar korkar mıydı acaba? Hiç sanmıyorum. Gecenin vahimesi bir başkadır. İlk vahiyleri aldığında hazret Muhammed de çok korkmuştu, mağaradan telaş içinde çıkarak arkasına bakmadan kaçarak evine gelmişdi. Evde de tir-tir titriyormuş, yere yıkılarak Beni ebaya bürü, soğuktur demişdi Hatice hanıma.

Odur ki Yaradan tarafından aşırı korkutulmak istenildiği için peyğamberliyin Musaya geceyken verilmesi çok daha mantıklı geliyor. Çünki seneler önce Musa firavun sarayına yakın birisini yumrukla vurub öldürmüştü, buna göre firavunun ona kazablandığını duyunca Mısırdan kaçmıştı. Mısıra dönmekte olsa da hala o korku canından çıkmamıştı. O adamı öldürdüyü için Mısıra varınca başına neler geleceyini bilmiyordu. Şimdi işe bak ki haman firavunun sarayına giderek ona yahudileri Mısırdan çıkarmak istediğini bildirmeliydi. Firavunu ikikatına kızdıra bilirdi böyle bir talep. Ve ondan korktuğunu bildiriyor da yanar ağaca. O yüzden Allah korkusu firavuna olan korkusundan çok daha üstün olmalıydı ki, firavundan korkmadan saraya gidebilsin.

Tabii, bu da var ki peyğamber olması gibi firavunun sarayına gitmeli olması da onun alın yazısıydı. Firavundan korksa da, korkmasa da gitmeliydi. Yazılana karşı gidemmez hiçkimse. Biz insanlar dünyaya geldiğimiz andanca ilahiden hipnotik uykudayız, yalnızca ecel anı geldiyinde hipnoz altından çıkarılıyoruz. Ölüm hipnozdan çıkma anımızdır bizim, başka bir şey değil. Hipnozdan çıktıkmı, asıl hayat başlıyor.

Kurani -Kerimden bildiyimize göre hazret Musanın elindeki asa üç kez yılana çevrilmişdir Allahın kudretiyle. Bir defa çöllükte, yanar ağacın karşısında ona gösterilmiştir, iki defa da firavunun sarayında. Tabii ki asa herhangi başka bir hayvana, mesela aslana, ayıya, timsaha, tilkiye-falana da çevrilebilirdi Allahın emriyle. Ama neden her defa yalnızca yılana çevrilmiştir? Firavunda yılan korkusu mu varıymış? Tabii ki yılandan herkes korkuyor. Ama aslan da, ayı da, timsah da asla korkulmayacak hayvan değiller. O halde neden yılan?

Benim şahsi kanaatime göre bunun cevabı çok sadedir: Firavunların baş taclarının alın hissesinde boynunu ileri uzatarak karşısındakını çalmağa hazır görünen yılan başı varıydı. Yere atılmış cansız asa birdence koskoca yılana dönüşerek sihirbazların attığı ipleri yutuyorsa tacdakı cansız yılan da öylece koskoca yılana dönüşerek firavunu yutabilmez miydi? Kendisini tanrı hisab eden firavun hükümdar temkinini unutarak korkusundan bembeyaz olub o yüzden tahtından fırlamışdı. Yani eğer tacda yılan değil de timsah ve ya aslan olmuş olsaydı asa ya timsaha, ya da aslana dönüşmeliydi ki, firavun o hadiseden sonra

her anını kafasındakı korkuyla yaşasın ve bu müthiş korkudan kurtulmak için yahudilerin Musayla Mısırdan çıkmasına razılık versin.

İbrahim peyğambere hiç yerden koç gönderildiği gibi bu hadise de tarihte eşi-benzeri olmayan bir hadisedir. Ama bu hadiseni koç ehvalatından farklı olarak firavun sarayında yüzlerce adam görmüş, o yüzden çok daha inandırıcıdır. Odur ki asla ve asla mümkün değil böyle acaip bir hadisenin firavun tarihçileri tarafından kayıta alınmaması. Ama maalesef. Ondan bin yıllarla önceki firavunların ne yaptıkları, karılarına ne dedikleri, neler inşa ettikleri hakkında malumatlar var ama, bu hadisenin hangi firavunun zamanında olduğunu bile dakiklikle bilmiyoruz. Sadece, tahmin ediyoruz ki, o, İkinci Ramzes olabilir. Hiç değilse hangi firavunun kendi ordusuyla denizde boğulduğunu bilmekle bunu dakikleştirmek mümkün olmaz mıydı? Ama o barede de malumat yok. Sanki kudretli bir el hazret Musa hakkında tüm bilgileri, dökümanları firavun sarayından silip süpürmüş ki, beşeriyet bu hadiselerin gerçekliyine şüpheli kalsın. O şüphelerin sonuçu değil mi bu gün insanların çoğu o mücizelere Allah korkusu yaratmak için uydurulmuş masallar gibi bakıyor? Yani yine de gizlilik kendi kötü işini görmüş oluyor. Cehennemleri insanlarla doldurmak işini.

Makedoniyalı İskender Mısırda İskenderiye şehrini inşa ettikden sonra firavun sarayında bin yıllarca kahinlerin korudukları eski kitabları şehir kitabhanesine veriyor ki, orada

korunsun ve insanlar okuya bilsinler, yararlansınlar. Ama o başıbelalı kitabhane üç yüz yıl sonra Yuli Sezar Mısıra geldiyi zaman yandırılıyor. Ondan da yaklaşık yedi yüz yıl sonra halife Ömer Mısırı işğal ettikte o kitabhanede eski dünyaya ait ne ki eser varıymışsa, hepsinin yakılmasını emrediyor. Böylece beşeriyetin eski dünyayla bağları kesin olarak kırılmış oluyor.

İkinci Ramzes olduğu tahmin edilen firavun da, onun sarayında Allahın mücizelerini gösteren hazret Musa da eski dünyaya ait oldukları için onlar hakkında kayıtlara alınmış sehih malumatlar o kitabhane yandırıldığı zaman Nuh tufanından o zamana kadarkı kadim dünya tarihini içeren diger son derece kiymetli eserlerle birlikte yanarak yok olmuş büyük bir ihtimalle. İnsan halife olsa bile Allahın yazdıklarını yapar. Hiçkimse kendibaşına iş göremez. Peki, Allah neden o kitabhanenin yakılmasını istemişdi? Eski dünyaya ait herşey gizli kalsın diye mi? Gizli kalsın da cehennemlik insanların sayısı artsın diye mi? Akıl alamıyor tabii ki. Hazret Ömer demişdi ki O kitabların bir hayırı yoktur, eğer onlarda yazılanlar Kurani-Kerimde varsa. Aksine, zararı çoktur, eğer onlarda yazılanlar Kurani-Kerimde yoksa. Yau kardeşim, o kitablarda yazılanlardan Kurani-Kerimde olanlarını yakmamış olsaydın İbrahim peyğamberin, Musa peyğamberin, Yusif peyğamberin firavunlarla neler konuştuklarını tarihi dökümanlar gibi kafirlerin gözüne sokardık ki, bakınız, Kurani-Kerimde yazılanların aynısıdır ve tabii ki o kafirlerden çokusu fakt karşısında kalmış olduklarından Allaha asi olmayı belki de bırakırlardı. En azından Kurani-Kerime

karşı gelebilecek bir sözleri olmazdı. Birileri o Kitabı yakmak isterken digerleri diyebilirdi Allahın o Kitabda dediklerinin tarihi dökümanlarla tasdik olunduğunu gördün diye öfkenden, acığından mı yakıyorsun?

Kötü koşullarda, zulüm altında yaşadıkları için Musa peyğamberin Mısırdan çıkardığı yahudiler kendilerine yeni hayat kurmak için yüzyıllarca filistinlilerle düşman olmuşlar. Zaman - zaman filistinlilerin topraklarına sahiblenmek istemişler, onlar da buna karşı direnmişler doğal olarak. Yani bir zamanlar Mısırda zulüm görenlerin torunları başkalarına zulüm etmeye kalkışmışlar. Hatta yeni geldikleri topraklarda miladdan önceki binyıllığın başlarında devlet de kurabilmişler. Davud peyğamberin ve oğlu Süleyman peyğamberin zamanında şan - şöhretli olmuştur o küçük devlet. Filistinlilere karşı düşmanlık etmelerine, onların mallarına, mülklerine, topraklarına sahiblenmelerine, tabii ki, ilahiden hak kazandırıyorlardı, bu toprakları Allah bizlere vaad etmişdir diye. Hem de yalnız Filistin topraklarını değil, Dicle - Fırat civarından ta Mısıra kadar bütün bereketli topraklar Kıyametecen onların olmalıymış. Üç bin yıldan çoktur bu vaad yüzünden Orta Doğuda savaşlar durmak bilmiyor. Ama bir türlü sahiblenemiyor yahudiler o büyük topraklara.

O vaad da bir zamanlar İbrahim peyğambere teklikde verilmişdir. İbrahim peyğamberin 99 yaşı, karısı Saranın da 89 yaşı olduğunda Alah onu bir oğulla müjdelemiş, demiş ki ondan olacak nesiller gökteki yıldızların sayı kadar olacak,

Dicle-Fırat civarından Mısıra kadar bereketli topraklar onların olacak Kiyamete kadar. İbrahim peyğamber de ihtiyar çağlarında oğlu ola bileceyinin hakikat olduğuna bir alamet göstermesi için yalvarmış Allaha. Onda Allah ona kurban kesmeyi emretmiş, demiş ki kurbanlığın etini bir çuvala, kemiklerini bağrsaklarını yağlarını diğer çuvala koysun ve o çuvalları biribirinden aralı koyarak beklesin, alameti görecek. O da Allahın dediyi gibi etmiş, çivalları da biribirinden aralı koyarak beklemiştir. Gece birdence alev peyda olarak kemiklerin, bağırsakların, yağların olduğu çuvalı yakmıştır. Böylece o zamandan Nuh peyğamberden kalma kurbanlık merasimi tarihe kavuşmuş, insanlar artık kurban keserken kurbanlığı tamamen yakmayı bırakmışlar; etini yemişler, yemeye yararsız kısmını yakmışlar.

Çocuk doğduğunda ona İshak adını veriyorlar. Hacer hanımdan olan İsmayılın o zaman 14 yaşı varıymış. Ve İsa peyğambere kadar olan peyğamberlerin hepsi İshak neslinden, bir tek son peyğamber hazret Muhammed İsmayıl neslinden çıkacaktı.

Bu vaad meselesi de ilahi alemle bir tek beşer evladı arasında teklikde, hiç bir kenar şahidler olmadan baş vermiş olduğuna göre o zamandan bu günümüze kadar da ümmetler arasında büyük fikir ayrılığına, qlobal mikyasda sahtekarlıklara, bitmek bilmeyen savaşlara sebep olmuştur. Fikir ayrılığının temel sorusu da buydu: Yer yüzündeki bütün nesillerden, halklardan üstünlük İbrahimin her iki oğlundan olan nesillere mi aittir, yoksa yalnızca İshaktan olan nesillere mi? Yahudiler bunu yalnızca

kendilerinin hakkı biliyorlar, çünki İshak neslindendirler. Kurayşiler İsmayılın neslinden olduğu için o yüzden o nesilden çıkmış hazret Muhammedi asla ve asla kabül etmiyorlar. Halbuki Allah Kurani-Kerimi indirdikten sonra kurayşilere Kuzey-batı Afrikadan Hindistana, Kafkaslardan Yemene kadar olan o büyüklükte toprakları vermekle vaadini fazlasıyla yerine getirmişdir.

Global mikyasda sonrakı büyük sahtekarlık da budur ki, hele çok - çok kadim zamanlardan yahudilere vaad olunmuş topraklar verileceyi zaman yevreyler onlara ortak ola bilsinler diye Yafet oğlu, sumer türkü olan İbrahim peyğamberi Samoğullarındanıymış gibi göstermekle onu kendi nesillerine ait etmişler. Halbuki yunan efsanelerinde birisine et, diğerine kurbanlığın yemeye yararsız hisselerini koyduğu iki çuvalla Zeusu kandırarak kurbanlığın yeni usulünü icat eden Prometeus adlı kahraman İapet oğlu (Yafet oğlu) olarak bilinmektedir. Beşer tarihinde ise Nuh peyğamberden kalma kurbanlık usulünü değiştiren bir tek kişinin İbrahim peyğamber olduğu kesindir. Ve pro Avraam, methe ise öngören, yani peyğamber demek olduğu için Prometheus İbrahim peyğamberin ta kendisidir, daha doğrusu, onun efsaneleşmiş obrazıdır. Yunanların meşhur Argonavtlar efsanesi yevreylerin dünya çapındakı bu sahtekarlığının ustalıkla kodlaştırılmış bir şekilde apaçık bir beyanıdır. Efsanevi Argo gemisinin sırrı adlı eserimde bu kodun şifresini açarak o efsanedeki Afamantın da Prometheus gibi İbrahim peyğamber obrazı olduğunu delillerle, mantıklı

izahlarla sübut etmişim; Afamant da oğlunu kurban kesmek isterken ona hiç yerdence bir koç veriliyor ki, bunu kes. Ayrıca, o efsanedeki Yasonun da Musa peyğamberin tahrif olunmuş obrazı olduğunu göstermişim; çöllükte nurlar içinde olan ağaçtan ilahi emaneti — haman o koçun derisini sihirbaz sevgilisi Medeya ile gizlice alan Yason Musa peyğamberin tahrif olunmuş efsanevi obrazıdır. Ama bunu da güzel biliyorum ki, Prometheusun İbrahim peyğamber olduğu barede keşfimi bir gün bütün beşeriyet kabüllenerse bile bir tek yevreyler inkar ederler. Çünki bütün dünya biliyor ki, türklerin dedesi Yafettir; madem ki Prometheus Yafet oğludur, o zaman İbrahim peyğamber de Yafet oğlu, yani türk olmuş oluyor. Bu ise yevreyler için elveda vaad olunmuş topraklar, elveda diğer halklardan üstünlük demektir.

Bir şey anlaşılmıyor: neden bir nesil, bir halk bütün beşeriyetten üstün olmalıymış? Bu ayrıseçkilik insanlar arasında, halklar arasında beraberliye zarar vermiyor mu?

Musa peyğamberin Mısırdan çıkardığı yahudiler kırk yıl sehralarda dolaştıkları için onların ac kaldıkları zamanlar çok olmuş tabii ki. Allahtan yiyecek istemişler. Bir gece onlara göklerden pirince benzer yiyecek yağmıştır. Ama acaip budur ki, o gece yiyib bitirmeliymişler o yemeyi. Sabah hava ışıklanınca bozulacakmış…Ne et, ne yağ, ne peynir, ne süt, ne şeker-falan, sadece pirince benzer bir şey vermiş Allah. Bir de bildirçin. Doyunca ye yani.. Peki, olsun. Ne yapabilirler ki? Hiç olmamaktansa bu olsun barı. Ama neden sabaha kalınca bozulacakmış? Ac adam hepsini yimez ki. Yarını, öbür günü de

düşünecek herhalde. Hepsini bu gece yerse yarın ne yiyecek diye yarına da bir kısmını saklamak ister.

Ama olmaz. Bu gece hepsini yimelisiniz.

Daha acaibi bu ki, neden gece verilmeliymiş o yemek? Gün ışığında bozula bilir diye mi? Öyleyse gün ışığında bozula bilmeyen yiyecek vermek olmaz mıydı? Tabii ki Allah kudretlidir, verebilirdi. Ama gündüz vermemiş, gece vermiştir. O zaman herhalde gündüz göklerden nasıl verildiğini görmeleri istenmemiş. Ama görürlerse ne olacakmış ki? Göklerde olan bu ne müthiş gizlilik sevdası, bu ne müthiş gece sevgisidir, anlamak mümkün değil.

Tabii ki Yasonla Musa peyğamber arasındakı fark son derece büyüktür. Herşeyden başka ona göre ki, Musa peyğambere yanar ağaçtan peyğamberlik gece zamanı onun kendisinin beklemediği halde ona verilmiştir. Yason ise nurlu ağaçtan ilahi emaneti gece zamanı bir hırsız gibi çalmıştır. Yani efsaneyi yaratanlar hiç şüphesiz ki, hazret Musanın hakiki peyğamber olduğuna inanmamışlar; sanmışlar ki, o, insanları sihirbazlıkla peyğamber olduğuna inandıra bilmiştir. Kadim yunan yazarları hırsız Yason obrazıyla neden böyle fantezi uydurmuş olabilirler acaba?

Kardeşlerim, efsane yunanların hristiyanlığı kabüllenmelerinden bin yıllarla öncelerin efsanesidir. O kadar kadimdir ki, yunanlar daha bir halk gibi formalaşmamışlardı Afamant, yani İbrahim peyğamber oğlunu Allaha kurban vermek istediğinde. İbrahim peyğamber zamanında baş vermiş Ölü deniz faciası zamanı Filistin-Ürdün civarından kaçarak Balkanlara

doluşan yevreylerle onlara kadar Balkanlarda yaşamış olan Deşti-Kıpçak ve Sümer türk tayfalarından olanların karışığından miladdan önceki birinci bin yıllığın başlarında, nihayet, vahid halk formaşalmış, adına yunan demişler. Sonra Musa peyğamberin Mısırdan çıkararak yıllarca sehralarda dolaştırtığı yahudilerden de Balkanlara göç edenler olmuştur ve onlar hazret Musayla alakalı hikayeleri de kendileriyle Balkanlara getirmişler. Miladdan üç yüz yıl önce de efsane yazıya alınmıştır. İnanc meselesinde ise yunanlar miladdan sonralar ta hristiyanlığı kabül ettikleri zamana kadar Romalılar gibi çoktanrılı olmuşlar. Nerden bilsinler peyğamber nedir?

Musa peyğamberin Mısırdan çıkardığı yahudilerden Balkanlara göç edenler sehralarda boş - boşuna kırk yıl dolaşmaktan hayal kırıklığına uğrayanlarıydı. Bu kısım yahudiler yunanlardan farklı olarak peyğamberliyin ne olduğunu güzel biliyorlardı ama, Musanın peyğamberliyine kalplerinde zaman-zaman şüphe uyandığındanıydı ki, sağlığındaca onu kınıyorlardı : Neden sana uyarak koskoca Mısırı terkettik? Sehralarda, çöllerde miskin hayat yaşamak için mi? Hazret Musa da kızarak onlara :Allah size lanet etsin! Ne kadar nankör adamlarsınız! Köle idiniz Mısırda, çocuklarınız katlediliyordu, en ağır işlerde çalıştırılıyordunuz, unuttunuz mu? Allaha şükür etmektense Ona isyan ediyor musunuz? diyordu. Hazret Musa Allahın rahmetine kavuştuktan sonra haman o kısım yahudilerin karşısında iki yol kalmış oluyor: ya Mısıra dönerek yine firavunun tebaalığına geçmek, ya da başka yerlere göç etmek. Mısıra dönmek tabii ki

artık hayal idi, çünki firavun bir daha onlara itibar etmeyecekti. Mısırda tekrar yaşamalarına razı olursa bile onlara evvelkinden de artık zulüm edebilirdi. O yüzden bir kısmı Balkanlara, bir kısmı da uzak Hindistana göç etmeli oluyorlar. Çünki hem Hindistanda, hem Balkanlarda bin yıllarıydı Ölü Deniz faciasından kaçmış yevrey nesilleri yaşıyordu.

Hindistandakı yevrey nesilleri orada kendilerine kadar da yaşayan ari türklerle kaynayıp karışarak hint halkını formalaştırmış ve Vişnu - Şiva - Brahma üçlüyünden ibaret olan trimurti dinini icat etmişlerdi, hazret Musadan sonra onların yanına göç eden yahudiler ise karaşın Musa hakkındakı bildikleriyle Krişna (sanskritceden kara diye tercüme olunsa da aslında karaşın) adlanan dini telimi icat ediyorlar. Balkanlara göç edenler ise kendilerinden evvel orada yaşayan yevrey nesillerinin İbrahim peyğamberi Prometeuslaştırarak icat ettikleri dini inanclarına hazret Musanı Yason gibi kabül ettirerek Argonavtlar efsanesini uyduruyorlar. Hazret Musaya koşularak Mısırı terketmekle hayal kırıklığına uğradıklarından da o büyük peyğamberi nurlu ağaçtan ilahi emaneti sihirbazlıkla çalmış Yason gibi kaleme vermişler.

Tabii ki bir çokları bu yazdıklarımı okuyarak hayret edecekler ki, böyle şey olur mu?Ama, kardeşlerim, hayret edilmeli olan bu değil ki. Efsanedeki hadiselerin hazret Musanın başına gelen hadiselerle benzerliyi o kadar şaşırtıcı ki, neden bu zamana kadar hiçbir bilim adamı buna dikkat yetirmemiş, işte asıl hayret edilecek şey burası..

Bakınız, bu benzerliklerden enazı on üçünü dikkatinize sunabilirim.

1. Hükümdara diyorlar ki, Yason büyüdüğünde sen onun eliyle öldürüleceksin. Yasonun babası da bunu duyunca korkuyor ve çocuğu uzaklara götürüyor ki, bir mağarada Hiron adlı müdrik kentavr onu büyütsün.

Firavuna da kahinler haberdarlık etmişler ki, yeni doğmuş çocuklardan birisi seni öldürecek. Musanın annesi de oğlunun öldürüleceğinden korkarak onu Nile bırakmış ve sonunda çocuk Nilden kurtarılarak firavunun sarayına alınmıştır… Tarihte firavun sarayında büyümüş çocuk efsanede Hironun mağarasında büyümüştür… Firavun ve Hiron… Nice de aynı sesleniyor!..

2. Hazret Musanın dili kusurlu olduğu için Allah ona kardeşi Harunu yardımçı tayin etmiştir… Harun adıyla da Hiron aynı sesleniyor.

3. Yahudiler Musa peyğamberin sağlığında da, ondan sonra da ta devlet kurdukları zamana kadar çöllerde dolaştıklarında herzaman kendileriyle mukaddes hisap ettikleri bir sandık gezdiriyorlardı, çünki içinde Allahın Musa peyğambere verdiği ilahi yazılar yazılmış taş levhalar varıydı.

Argonavtlar da kuzey Afrika sahillerinde dolaştıklarında kendi sırtlarında Argo gemisini taşıyorlardı, çünki içinde ilahi emanet olan altın deri varıydı.

4. Hazret Musaya kurbet illerde verilmişti peyğamberlik… Yason da ilahi emanete uzunca seyahatı zamanı kurbet illerde,

Kafkaslarda sahiblenmişdi.

5. Musa peyğamber firavundan İsrailoğullarını talep ediyor ki, onları Mısırdan çıkarsın.

Yason da hükümdar Eetin sarayına gelerek altın derini ondan istiyor ki, alsın gitsin.

8. Hazret Musa elindeki asayı yere bırakınca asa yılan gibi kıvrılıyor. Firavun bunu sihirbazlık hisap ederek Mısır sihirbazlarını onun karşısına çıkarmak için zaman tayin ediyor. Haman gün sihirbazlar ellerindeki ipleri yere atınca hepsi yılanmış gibi kıvrılıyor. Hazret Musa bundan korkunca Allah diyor ki, korkma, elindeki asayı yere bırak. O da asayı yere bırakınca asa büyük bir ejderha oluyor ve ipleri birer-birer yutuyor.

Hükümdar Eet de altın derini Yasona vermek için onun karşısında şart koyuyor: eğer Yason bir sihirbazlık işinden zaferle çıkarsa deri onun olacak. Tayin olunan gün hükümdarın verdiği tohumlar sepilince toprakdan askerler bitiyor. Ama sihirbaz Medeya diyor korkma, bu bir sihirdir, elindeki taşı onlara at. Yason da taşı onlara atıyor. Askerler hisap ediyorlar ki, içlerinden birisi o taşı onlara atmışdır, o yüzden birbirleriyle kavğa etmeye başlıyorlar. Yason da bu karışıklıkta onları birer-birer mahv ediyor.

9. Musa peyğamber yanar ağacın işığını ailesiyle uzaktan görerek ona yaklaşmıştı. Yakınlaştığı zaman görmüştü ki, o, alev değilmiş, nur imiş.

Yason da karısı Medeyayla altın yünlü derini uzaktan

görünce onun kendisinden nur saçtığına hayranlıkla baka-baka ona yaklaşmışlar. Ama alev de olmalıydı. Bunun için efsane yaratıcıları ağacın altına ağzından alev püsküren büyük bir koruyucu ejderha koymuşlar ki, Yasonla Medeya derini almak istediklerinde ejderhanın ağzından püsküren alev ağacı da, etrafı da ışıklandırsın, böylece ağac yanar ağaca benzemiş olsun.

10. Allah Musa peyğambere İsrailoğullarıyla Mısırdan geceyle çıkınız diye emrediyor. Onlar da gece yola çıkıyorlar.

Babasının argonavtları öldürmek fikrinden haberdar olan Medeya da Yasonun yanına gelerek Bu gece buralardan gidiniz, yoksa babam sizi öldürecek diyor. Yasonla argonavtlar da gece zamanı o toprakları terk ediyorlar, Kara Denizle geriye dönüyorlar.

11. Firavun ordusuyla Musa peyğamberi ve yahudileri takip etmeye başlıyor.

Yasonun altın deriye sahiplenerek argonavtlarla kaçtığını öğrenen hükümdar Eetin de ordusu onu denizde takibe başlıyor.

12. Musa peyğamberle yahudiler denize yaklaştıkları zaman görüyorlar ki, firavunun ordusu az sonra onlara yetecek. Ama denizi nice geçsinler? Gemileri yok ki. O zaman Allahın emriyle Musa peyğamber elindeki asayı denize vuruyor ve denizin içinden kupkuru bir yol açılıyor. O yoldan geçip gidiyorlar karşı sahile.

Argonavtlar da denizin öyle bir yerine yetiyorlar ki, kayalıklar arasında dar bir geçitte dalğalar göğe kalkıyormuş, deniz burulğan gibi buruluyormuş. Oradan geçerlerse gemi

batacak, hepsi mahvolacakmış. Ama tanrıların emriyle deniz sakinleşiyor, koskoca dalğalar yatışıyor ve Argo gemisi o dar geçitten sağ-salim geçiyor. Efsane yaratıcıları o dar geçitteki suyu kurutamazlardı, çünki gemi toprak yolla gidemez. O yüzden denizi, sadece, sakinleştirmişler. Önemli olan dar geçit meselesiydi ki, onu halletmişlerdi. Nice ki Musa peyğamberle yahudiler denizdeki dar geçitten geçerek kurtulmuşlar, Yasonla argonavtlar da denizde dar geçitten geçerek kurtulmuş olmuşlar.

13. Yason sözünün tersi Moisey sözüyle aynı sesleniyor… Nosay… Moisey…

Ve sair… Sizce bunca benzerliklerden sonra Argonavtları, temelinde hiçbir hakikatın olmadığı hayali bir efsane hisap etmek mümkün mü?.. Ve Yason kahraman mı, yoksa ilahi emaneti sihirbaz yardımıyla çalan hırsız mı?.

Bak bu benzerliklere kimsenin bu zamana kadar dikkat yetirmemesi inanılacak gibi değil diyorum. Yau kardeşim, efsanenin başındaca Afamant doğmaca oğlunu tanrılara kurban kesmek isterken hiç yerdence koç peyda olmuyor mu? Dünyada sanki ikinci böyle bir hadise olmuş da, o yüzden hiçkimse anlayamamış bu Afamant kim olabilir acaba?

Ama dediyim gibi, bu konuda susmak gerekiyormuş. İbrahim peyğamberin Yafet oğlu olmağı meselesi tam gizli kalmalıymış! Bir taş altta, bir taş üstte… Çünki eğer Afamant da Prometheus gibi İbrahim peyğamber olmuş olacaksa o zaman Afamantın torunları olan Yason da, Yasonu öldürmek isteyen hükümdar da Yafet oğlu olmuş olacaklar tabii ki. Tasavvür ede biliyor

musunuz Yasonla hükümdarın da Yafet oğlu olması ne demektir?.. O demektir ki, Musa peygamberle firavun da türk imişler, kardeşim!..

* *

4 . B ö l ü m

Büyüdüğü zaman firavunu mahvedecek ihtimaliyle yeni doğmuş çocukların öldürülmek istenmesi… Kahinler firavuna böyle acaip bir haber verdiklerinde o çocuğun konkret olarak hangi aileden, hangi tayfadan olduğunu bildirememişler, o yüzden bütün yahudi çocuklarının mahvini talep etmişti firavun. Herbir çocuğun yakınları, doğmaları da, tabii ki, çocuklarını ölümden kurtarmak yolları aramışlar. Acaba kurtarılan yalnızca Musa olmuş mu?.. Diyelim, Nile başkaları da kendi çocuklarını bırakmışlar ve sıradan insanlardan birileri o çocuklardan bir kısmını sudan kurtarmışlar. Onlara da Musa adını verebilirlerdi, çünki bu söz sudan kurtarılmış demektir. Ama hepsi firavunun sarayına alınmak gibi güzel talihli olamazlardı tabii ki. Eğer firavun bir tarafdan yahudi çocuklarının mahvini isteyecek, diğer tarafdan da Nilden kurtarılmış herbir çocuğu sarayına alacakmışsa o zaman en iyisi o idi ki, acımasız emrini lağvetsin. Çünki emrini lağvederse artık hiçkimse kendi çocuğunu Nile bırakmak zorunda kalmayacaktı ve böylece firavunun sarayı da çocuk esirgeme yurduna dönüşmek belasından kurtulmuş olacaktı… Ama Kurani-Kerimde bize Allahın isteyiyle kurtulmuş bir tek Musadan konuşulduğu için bilinçaltımıza bu fikir mührünü vurmuştur ki, sanki firavunun

emrine esasen öldürülmekten kurtulan çocuk bir tek Musa olmuştur. Belki de böyle düşünmek daha doğru olur: kurtularak saraya alınan bir tek Musa olmuştur. Onu da ona göre biliyoruz ki, gelecekte Allah ona peygamberlik vermiştir. Aksi halde onun da kurtulmuş olduğunu bilmeyecektik.

Yason gibi Krişnanı da, Zeusu da çocuk iken hükümdar öldürmesin diye doğmaları uzaklara kaçırmışlar. Krişna hükümdar amcası Qamzeden, Zeus ise gökler hükümdarı olan babası Kronosdan kurtarılarak uzaklarda mağaraya, çobanların yanına götürülmüşler. Temelinde genel olarak aynı hadise olan bu efsanelerin yarandığı coğrafyanın genişliyine bakınız. Nereden nereye? Yason, Zeus Balkanlarda, Krişna Hindistanda !.. Aynı olmalarına sebep neymiş? O imiş ki, Hint-Avrupa kültürü denen bir kültürün dayaklarını teşkil eden bu üç efsane obrazını büyük göçler etmiş yevreyler ve yahudiler yaratmışlar, hazret Musa hakikatını tahrif ederek. Yani Maide suresinin 64-cü ayesinde Allah boşuna dememiştir: Onlar Yer yüzünde fitne-fesat çıkarmak için dolaşıyorlar. Vahid Allahın hakikatından çoktanrılı dinler yaratarak milyarlarla insanı cehennemlere sürüklemekten de büyük fitne-fesat olabilir mi?

Ama yani fitne - fesadı kendi iradeleriyle mi çıkarıyorlar? Allah onlara mani olmak istiyor da mani olamıyor mu? Allahın emri olmazsa onlar fitne - fesat için bir tek adım bile ata bilirler mi?

Miladdan önce altıncı çağda Ahameniş imparatorluğunun

kurucusu Büyük Kiros Babilstinaı çökdürdükten sonra Babil zulmü altında olan yahudilere büyük merhamet göstermiştir. Bu yüzden mi Büyük Kirosun çocukluğu için uydurulmuş efsanelerde de kahinler Medya padişahı Astiaga bu çocuk büyüdüğünde senin tahtını ele geçirecek demişler, o da çocuğun öldürülmesini istemişdi? İşe bak ki emri icra etmeli olan serkerdenin çocuğa rehmi gelmiş, onu uzaklara, çobanların yanına götürmüş ki, onlar onu Medya padişahından gizlince büyütsünler. Böylece, Büyük Kirosun da çocukluğuna hazret Musanın çocukluk ehvalatının mayasından katmışlar.

Ölü Denizin yerinde beş şehir varmış, erkekleri homoseksüalizmle meşğul imişler, erkekler kadınları bırakıb erkeklerle sevişiyorlarmış. Bu yüzden Allah üç melek göndererek o şehirleri çocuk-büyük, erkek-kadın demeden bütün ahalisiyle birlikte bir gecede mahvetmiş, göklerden kükürtlü yağmur yağdırarak şehirlerin yerinde Ölü Denizi yaratmışdır. Şehirleri dağıtacaklarını önce melekler üç erkek kıyafetinde İbrahim peyğamberin yanına gelerek ona bildirmişler. Yalnızca ona yani. Başka insanlar şahid olmamışlar bu bildiriye. Ondan sonra şehirler dağıtılmıştır. Hem de gece zamanı. Sabah açıldığında herşey bitmişdi artık. Şehirler ve insanlar sular altında kalmışdı.

Gün ışığında dağıtmış olsaydılar ne olacakmış acaba? Nice dağıtıldığına şahidler mi olabilirdi gündüz?

Evet. Mesele de bundadır. Asla bu facianın görüntüsünün şahidi olmamalıydı ne sırr imişse. O yüzden bir adam bile sağ bırakılmamışdı. Melekler yalnızca Lut peyğambere ailesiyle

kaçmak izni vermişlerdi, onlar da dönüp arkalarına bakmadan kaçmalıymışlar. Dönüp bakarlarsa öleceklermiş...

Lut peyğamberin karısına merak güc gelmiş, şehirlerden gelen gürültüye duramamış, bakmak için dönmüş ama, o andaca duirduğu yerdece taş sütuna çevrilmişdi. O yüzden Lut peyğamberle iki kızı o gecenin canlı şahidleri olsalar da şehirlerin nice dağıtıldığını kesinlikle görememişler. Dönüp bakmış olsalardı onlar da taşa döneceklerdi.

Son derece acaip!.. Ne kadar düşünsen de akıl alamıyor; neden görmeli değillermiş? Gören bir tek Lut peyğamberin zavallı karısı olmuş, o da anındaca taşa çevrilmişdi. Acaba, kadın ne görmüşdü ki, o barede başkalarına söz edebileceyinden ihtiyat etmişler melekler? Dehşetli bir gecede acaip bir gizlilik!

Yeri gelmişken, fantezileri çok - çok kuvvetli olan kadim yunan yazarları bu dönüp bakmamak yasağıyla ilgili de muhteşem bir efsane yaratmışlar. Orpheus ve Evridika efsanesidir o. Şehirlerin dağıtılması konusuyla alakalı değil efsane, ölümün ayırdığı sevgililerle alakalıdır. Orpheusun yalvarışıyla Tanrı onun sevgilisini tekrar diriltecekmiş ama, dirilteceyi esnada biribirine bakmamalıymışlar. Ama Orpheus duramamış, Evridikaya bakmış, bu yüzden Tanrının yasağını pozmuş diye sevgilisi Evridika diriltilmemişdir... Hem Lut peyğamberin karısının, hem de Orpheusun sevgilisinin ebedi ayrılığına sebep bir tek şeydir: dönüp bakmamak yasağının pozulması. Efsaneyi hakikatle birleştiren ana hattır bu!. Tabii ki ölmüş birisinin bu dünyada tekrar diriltilmesi mümkün olan

şey değildir. Ama Allah için mümkün olmayan bir şey var mı ki? Diriltecek. Ama bir şartla ki dönüp bakmayasşn. Baktıysan diriltmeyecek, sevgilini göremeyeceksin, suçlu da sen olacaksın.

Orpheus ise dönmüş bakmış… Hadi canım!.. Olamaz ya!.. Bir az duramıyor muydu sanki.

Ama yani hakikaten de Orpheus mu suçlu olan? Yani o yasağı şart gibi öne süren Allahın ta kendisi değil mi onu döndürüp baktıran?! Döndürüp baktırmalıymış ki suçlu olsun diye Evridikayı diriltmesin. Niye? Çünki insanlar bilmeliler ki, eğer Allah birilerine bahtiyarlık yazmıyorsa bunun günahı onların kendilerindedir. Yasakları pozmuşlar, o yüzden bahtiyar olamıyorlar. Yoksa Allah için diriltmek kadar kolay ne varmış ki? Ol diyecek, o da hemen olacak.

Peki, o şehirlerdeki el boyda bebeklerin günahları neymiş? Onlar da mı homoseksüel imişler? Veya kocaları erkelere takılan karıların, zavallı kız-gelinlerin günahı neymiş? Hangi karı ister ki kocası onu bırakıp da başka kadınla da değil, erkeklerle sevişsin? Öldürülmeli olanlar yalnızca o homoseksüel, o kahbe erkekler değil miydi?..

Dünya hrıstiyanlarının kabüllendiği 4 İncilin hepsinde hazret İsanın Allahın oğlu olmağı, çarmıha çekilmeyi, sonra annesinin yalvarışları üzerine Allahın onu dirilterek annesine göstermeyi, ondan sonra onun yine göklere gitmeyi bildiriliyor. Kurani-Kerimde Allah bunların kesinlikle yanlış olduğunu diyor; Allahın oğlu olamaz! Haşa! İsa çarmıha çekilmemişdir. İsanın yerine onun benzeri öldürülmüşdür, İsayı ise Allah kendi yanına

kaldırmışdır.

Bir tek Barnava İncilinde bu dolaşık mesele Allahın dediyi gibidir. Ama hristiyanlar o İncili yakınlarına bile bırakmazlar.

Barnavaya göre İuda İsayı tutuklattırmak için Roma askerleriyle geldiği zaman Allah İudayı aynen İsaya benzetmiş, böyle ki, havariler bile onun İsa olduğuna şüphe etmemişler. İuda onlara İsa nerde? diye sorduğunda onlar taaccüble Nice yani? İsa sen değil misin diye gözlerini faltaşı gibi açmışlar. O ne kadar Ben İudayım demişse de onu dinlememişler ve Roma askerleri de onu İsa bilerek götürüb gitmişler. İsa peyğamberse askerlerin geldiğini görünce pencereden çıkarak kaçmış ve dört melek onu göklere kaldırmıştır.

İudanın hazret İsaya benzetilmesi ve hazret İsanın bu yüzden çarmıhda öldürülmekten kurtarılması tabii ki çok büyük mücizedir. Ama bu mücize sonucunda iki bin yıldır milyarlarca hristiyan yanlışlıkla haç çevire-çevire hain İuda için göz yaşı dökmüş olmuyor mu? Çarmıha çekilen İudadırsa haçın ümumiyyetle ne manası kalmış oluyor? Hazret İsa insanları Allah yoluna çekmek için gönderilmişse kendilerini onun ardıcılları hisab eden milyarlarca hristiyan büyük bir yanlışlığa düşerek İuda için ağlaya-ağlaya cehennem odunda yanmayacaklar mı?

Bu büyük mücize de gece baş vermiştir. Gündüz olmuş olsaydı hazret İsayı tutuklamağa gelmiş Roma askerleri de, heyecanlanmış halk da onun pencereden kaçtıktan sonra dört melek tarafından göklere kaldırıldığını görmez miydi? Hepsi de hayretler içinde kalarak onun hakikaten de peyğamber olduğunu

kabüllenmez miydi? Allahın da maksatı insanların imanlı olması değil mi yani?

Ama maalesef. Yine de gecenin karanlığı işleri bozmuş. Bir-iki havariden başka kimse görmemiş onun göklere kaldırıldığını... Diyecekler eğer hadise gündüz olmuş olsaydı ,o zaman sorarlardı Eğer göklere kaldırılan o adam hazret İsadırsa bu tutukladığınız kim o zaman? İki İsa olamaz ki.

Ama hazret İsanın göklere kaldırılmağının görülmeyi istenmiş olsaydı o zaman İudanın ona benzetilmesine de ihtiyac kalmayacaktı ki. Her halde. Çünki İsa peyğamberin kurtarılması maksatıyla İuda ona benzetilmişdi. O halde neden göklere kaldırılmak mücizesini hiç kimse görmemeliymiş? Askerler ve halk onu dartıb dört meleyin elinden ala bilecek değildiler ki.

Olabilsin o yanlış dört İncili yazan havariler İsa peyğamberin Roma askerlerinin geldiğini görünce pencereden kaçmağını bir türlü kabüllenememişler. Nice olsa da o, yeryüzüne gelmiş-gitmiş altı büyük rasülden birisiydi, onlar içinse hatta Allahın oğluydu. Arakarıştıran revolyusionerlər gibi tehlike duyunca bir yolunu bularak aradan çıkmağını onu gönderen Allahın azametine, kudretine, şanına sığıştıramamışlar.

Peki, o tahrif olmuş İncillerde havarilerin kalemlerinin ucunda hazret İsanın çarmıha çekildikten üç gün sonra diriltilerek tekrar ölüler dünyasına götürülmeyine ne ihtiyac varıymış? Sadece çarmıhta ölmesiyle biten mevzuda din icat edemez miydiler?

Azizlerim, bu, kadim Mısırlıların ölüler dünyasının

hükümdarı hisab ettikleri, tanrı oğlu tanrı bldikleri Osirise inançtan kaynaklanmış bir fantezidir. Tufandan sonraki insanlığın ilkin devirlerinden ta hazret İsanın dünyaya gelişine kadarki binyıllar boyunca Mısırlıların hayatında, düşüncelerinde ve dini inanclarında bu din öylesine derin bir iz bırakmış ki, o İncillerin müellifleri de bundan faydalanmışlar derin fantezi yetenekleriyle.

Neymiş o Osiris inancı?

İlk insanın Set adlı oğlu kıskanclık yüzünden kardeşi Osirisi öldürmek kararına geliyor ve onu aldatarak bir sandığın içine koyup sandığın kapağını da bağlıyor. Sonra sandığı Nil nehrine bırakıyor. Osirisin sevgilisi bunu duyunca Nil sahilleri boyunca sandığı aramağa çıkıyor. Nihayet, üç gün sonra onu bulup kapağını açtığında Osirisin öldüğünü görüyor. Göz yaşları durmak bilmiyor, Allaha yalvarıyor ki mümkünse onunla vedalaşmak için onu diriltsin. Allah da merhametini göstererek Osirisi kısa bir zaman için diriltiyor. Sevgililer bir-birine sarıldıktan sonra Osiris diyor artık ben gitmeliyim, çünki ölüler dünyasının hükümdarı olmakla görevlendirilmişim.

Bakınız, ölmüş adamın onu seven birisinin yalvarışlarıyla kısa müddete diriltilerek tekrar ölüler dünyasına gitmek meselesi dört İncil müellifi tarafından nice de ustalıkla dizilip koşulmuştur hazret İsa için. Böylece, İsa peyğamber bir nev osirisleştirilerek Tanrı oğlu Tanrı mertebesine kaldırılmış, Osiris inancına yeni hayat verilmiştir. Buna göredir ki, İncillerin son bölümlerine — İsanın çarmıha çekilme sahnelerine daha yetmeden onun Tanrı

oğlu olması ilericeden beyinlere yeritiliyor. Kendisinin Hristos, yani kurtarıcı Tanrı olması ise çarmıha çekildikten sonrakı üç gün süresinde "osirisleştirilmesiyle" baş vermelidir. Bakmayarak ki o İncillerdece hazret İsa kendisinin Tanrı oğlu hisap edildiyini duyunca buna çok kızıyor ve bunu yasak ediyor havarilere.

Bakınız, Osiris sevgilisinin yalvarışlarına göre diriltilmişdi, hazret İsa annesinin yalvarışlarına göre. Fark sadece bundaydı. Başka sözle, İncillerin müellifleri hrıstiyanlık adıyla aslında kadim Mısırın Osiris inancını beşeriyete sırımışlar. Sadece, yeni formada ve Mısırdan kenarda. İsrail topraklarında.

Ama hele hazret İsadan yaklaşık bin iki yüz yıl öncelerden yahudiler yeni dini telim icat etmek meselesinde osirisleştirmenin ne kadar acaip bir güce sahip olduğunu biliyorlarmış. Musa peyğamberin vefatından sonra Hindistana göçetmiş yahudiler Musa adını Karaşın lakabı altında gizleyerek, daha sonra da karaşın sözünü manadan çok-çok uxak Krişna haline salarak Krişnanı Baş Tanrı Vişnunun Yer yüzündeki tecellisi, yani avatarı olarak takdim etmişler bedbaht hintlilere. Krişnanın eline flüt vererek onu hem çoban, hem de dini nasihatler veren bir prens gibi göstermişler kitablarda. Tanrıya yalvarışıyla denizin suyunu kenara çektire biliyormuş… Karaşın Musa Mısırdan kaçtığı zamana kadar firavunun evlatlığı olarak "prens" değil miydi? Mısırdan kaçtıktan sonra yedi yıl çobanlık etmemiş miydi? Yahudileri Mısırdan çıkardığı zaman elindeki asayı denize vurarak denizi iki yere ayırmamış mıydı?.. Ama Krişna Yer yüzünde insanlardan birisi gibi yaşamış olsa da

öldükten sonra Tanrı olmalıydı ki, osirisleşsin. Osirisleşme olmadan çoktanrılı dini telim yaranamazdı o çağlardaki kafalar için… Ve yeni dini telimin tam olmağı için de böyle dizip koşmuşlar ki, guya Krişna Baş Tanrının ilk tecellisi değilmiş, ona kadar yedi tecellisi olmuş Vişnunun. Krişna sekizinciymiş. Dokuzuncu avatarı beklemek gerekiyormuş; o geldiği zaman bütün dünyada adalet berpa olacakmış… Yani bizim peyğamber dediğimiz adamlar Krişnaizmde Tanrının Yer yüzündeki tecellileri gibi gösterilmiştir.

Krişnaizmin Hindistanda osirisleştirme yoluyla dini telime çevrildiğini gören yahudiler o yüzden bin yıllar sonra İudeyada hazret İsayı da Tanrının Yer yüzündeki tecellisi hisap ederek osirisleştirmişler… Yani guya o da öldükten sonra Tanrı olmuştur… Krişna gibi… Osiris gibi…

Barnava İncilinde de hazret İsa annesiyle, havarilerle vedalaşmak için kısa bir süreyle onların karşısında peyda oluyor. Ama diriltilerek değil; onun İnciline göre hazret İsa çarmıha çekilmemişdi ki, diriltilsin. Eğer Kurani-Kerimde Allah hazret İsanın çarmıha çekilmediyini bildirmeseydi böyle de düşünenler olabilirdi ki, herhalde Barnava yalan söylüyor; olabilsin askerleri getiren İuda gecenin karanlığında aradan çıkmış, hazret İsa da tutuklanmamak için ne kadar Ben İudayım, İsa değilim demiş olsa da inanmamışlar, askerler onu alarak gitmiş ve çarmıha çekmişler. Ama bize önemli olan Allahın Kurani-Kerimde bildirdikleridir. Hazret İsa çarmıha çekilmemişdir. Demek ki hakikaten de onun yerine benzerini çarmıha çekmişler.

Peki, melekler hazret İsayı ne kadar yükseklere kaldırmışlar? On kilometre yükseklikte atmosfer bitiyor da, o yüzden soruyorum. Şimdi radikal birisi derhal diyebilir ki, Böyle soru günahtır. Bunu yalnız Allah bilir. Günaha batırma kendini... Yahu kardeşim, benim akibetimi Allahla bana bırak, sorunun cevabını biliyorsan söyle. Allah tabii ki herşeyi biliyor, semavi Kitabları göndermekte maksadıysa bize bilmediklerimizi bildirmektir. Dokuzuncu gezegende yağmurun yağıb yağmamasından konuşmuyorum ki bilmeyelim. Öyle şeyler var ki onlar hakkında ta ilk okuldan haberdarız. Sen kendin okumadın mı okulda? Bilmiyor musun on kilometreden yukarılarda hava diye bir şey yoktur, insan ise nefes almazsa ölecek? Can dediyimiz şey bir nefese bağlı deyil mi? Meryem oğlu hazret İsa da beşer evladı olduğu için atmosferden yukarılara çıkarılınca havasızlıktan ölmez miydi?

O yüzden böyle düşünmek mümkün mü ki, o gece belki Yerden belli bir yükseklikte günümüzün uzay orbital istasyonları türünden veya UFO dediğimiz arac gibi bir şeyler olmuş, Roma askerleri hazret İsayı tutuklamağa geldiklerinde o, pencereden dışarı atlayınca melekler onu kaldırarak o uzay aracına götürmüşler? O aracın görünmemesi için de hadise gecenin karanlığında baş vermiş yani.

Kaldırıcı meleklerin sayısının dört olması da acaiptir. Bir tek melek Allahın kudretiyle dünyaları, alemleri dağıta bilecek gücte olduğu halde bir beşer evladını kaldırmak için dördüne ne ihtiyac varıymış acaba?.. O büyüklükte Arşi - Ali yalnızca sekiz

meleğin başı üstünde duruyor, kardeşim. Lutun yaşadığı şehri ve o civardaki daha dört şehri bir gece içinde yalnızca üç melek dağım - dağım ederek o şehirlerin yerinde Ölü Denizi hatıra bırakmadı mı?

Burası da acaiptir ki, onların melek olduklarını nerden bilmiş Barnava? Hatta adlarını bile bildiriyor. Yoksa o karışıklıkta peyğamberi kaldırmazdan önce Barnavayla tanış olmuşlar? Kendimi tanıtayım, ben melek Mikailim, bu melek İsrafil, bu melek Rafail, bu da melek Cibril. Taassüf ki zamanımız azdır, İsayı götürmeye gelmişiz, kısmetse görüşürüz. Hadi hoşca kal.

Hayır, sadece tanımış onları…

Aaaa!.. Pes vallahi!.. Nerden tanıyacakmış? O hadiseye kadar onları gördüğü barede hiçbir bilgi yok ki. Olsaydı son derece bahtiyarlık içinde bildirmez miydi herkese?

İncilde yazılmışdır ki, İsa peyğamber bir gün üç havariyle yüksek bir dağ başına kalkarak orada hazret Musayla ve hazret İlyasla görüşüyor. Hayli söhbet ediyorlar. Birden göklerden Bu benim oğlumdur, buna inanın diye ses geldiğinde havariler korktuklarından bayılıp yıkılıyorlar, hazret İsa onları sesleyerek kendilerine getiriyor. Ama artık ne Musa peyğamber varıymış, ne İlyas peyğamber. Kaybolmuşlar çoktan. Sonra hazret İsa onlara diyor ki, bu hadiseni kesinlikle hiçbir kese demesinler.

Neden söylemeli değillermiş? Hazret Musa ve hazret İlyasla görüşmek, konuşmak ne zamandan yasak olmuştu?.. Yoksa yasak edilmeli olan şey göklerden gelen sesdeki benim oğlum sözleriymiş? Ama hakikaten de o sözleri Allah demiş olsaydı ne

olur-olsun onları gizlemeye hakları var mıydı?

Bu hiç... Benim bu hadisede de merak ettiyim yine de bu ki, neden o görüş toplumun içinde değil de, yüksek dağlar başında olmalıymış? Neden yani? Dağlar başında atmosfer basıncının aşağı olmasıyla mı, havanın seyrek olmasıyla mı bağlıdır bu, bir türlü anlayammadık. Uzak alemlerden dağın başına kadar gelen peyğamberler bir az daha aşağı ine bilmiyorlar mı? Veya eğer Yeryüzünde dağlar olmazsaydı o görüşe gelmeyecektiler mi? Firavun Coserin veya Keopsun piramitlerinin başında mı, İskenderiye Fenerinin veya Babil kulesinin tepesinde mi görüşeceklerdi yoksa? Yeter ki toplumddan uzak ve yüce yer olsun yani.

Ve eğer o görüşten ümumiyyetle hiçbir kes haber tutmalı değilmişse neden hazret İsa bir değil de, iki değil de, üç havariyle çıkmış o dağın başına? Yalnızbaşına gitmek daha mantıklı olmaz mıydı? Veya madem ki hazret Musayla hazret İlyas anındaca yok ola bilmişlerse, dağ başında değil de, şehir içinde veya bir köy kenarında görüşmeye gelselerdi gerek olduğu andaca yine de yok ola bilmeyecek miydiler?

Belki de aslında ne Musa peyğamber, ne de İlyas peyğamber olmamışlar o dağ başında. Olabilsin İsa peyğamber havarileri hipnoz haline salmış, onlar da sanmışlar ki, karşılarındakı üç adamdan birisi hazret İsadır, birisi hazret Musa, birisi de hazret İlyas. Üç havarinin dağa kaldırılmasında da maksat buymuş; heresinin karşısında üç adam olmalıymış hipnoz halinde. Görüş bitince hazret İsa onları sesleyerek hipnoz halinden çıkarmış,

onlar da görmüşler ne hazret Musa var, ne hazret İlyas. Bir İsa peyğamberdir, bir de kendileri. Yani eğer üç değil, iki havari kalkmış olsaydı dağ başına, o zaman havarilerden her birisi iki adam görmüş olacaktı karşılarında; İsa peyğamber ya hazret Musayla, ya da hazret İlyasla söhbet etmiş gibi olacaktı. On iki havarinin hepsi kalkmış olsaydı, o zaman her havari İsa peyğamberle on bir eski peyğamberin konuştuğunu görmüş olacaktı. Son derece ağır hastaları sağaltarak ayağa kaldıran, anadangelme körün gözlerini açan, klinik ölüm geçirmiş Lazarı bir emriyle dirilten İsa peyğamber için üç havariyi hipnoz altına salmaktan da kolay ne ola bilirdi?

Tabii, eğer hakikaten da dağ başında böyle bir görüş olmuşsa. Olmamışsa, daha iyi, çünki o zaman bunca izahıma da ihtiyac kalmıyor. Ama olmuşsa, onun izahı yalnız böyle olabilir zannindeyim. Tabii ki doğrusunu Allah bilir. Benim bildiyim ancak bu kadardır...

* *

5 . B ö l ü m

Dindar olan herbir kes peyğamberlerin hayatındaki bütün incelikleri öğrenmek ister tabii ki. Çünki dindar için onlardan ideal insan yoktur. Peyğamberlerdir onun için en büyük örnek. Şahsen ben, mesela, onu bile merak ediyorum ki, firavun İbrahim peyğambere "Neden karı-koca olduğunuzu bize bildirmedin?" diye kızdığı zaman İbrahim peyğmaberin ona cevabı ne olmuştur acaba? Özür mü dilemiştir? Kendisni temize çıkarmak için bir takım şeyler mi uydurmuştur? Yoksa bacısıyla

evli olduğunun üstü açılmış diye bütün saray ehli karşısında rezil-rüsva olmuş bir halde başını aşağı salarak susmuştur mu? Genc yaşta olmuş olsaydı işin bu tarafına merak etmezdim belki de. Ama hayat tarzıyla ve müdrikliyiyle herkese örnek olmalı olan bir aksakalıydı o. Yaşı sekseni geçmiş bir ihtiyarıydı. Üstelik insanları vahid Allahın yoluna davet eden bir peyğamberiydi. Hatta bu konuda fravunla da söhbetleri olmuştu. Yani onu da Allah yoluna davet etmişdi. Ama işe bak!.. Düne kadar firavunun ve bütün saray ehlinin sevimlisi mertebesinde olan, firavundan çok kiymetli hediyeler alan haman hürmetli adam şimdi haman adamlar karşısındaca suçlu durumundaydı, boynu kıldan ince bir halde.

O anları tasavvürünüzde canlandırmağa çalışın... Asla hoş bir sahne değil. Öyle değil mi? Hele daha meraklısı bu ki, kardeşleriymişler gibi girdikleri firavun sarayından o dramatik sahnenin sonunda, öfkeli firavunun kazaplı bakışları altında karı-koca gibi dışarı çıkmaları nice olmuştur acaba? Sakince adam gibi çıkabilmişler mi bari, yoksa saray korumaları onları saraydan yaka - paça dışarı atmışlar?

Kesinlikle bilmiyoruz. Çünki firavunun onları kovduğuna kadardır bize belli olan malumatlar. Sonra neler olduğunu ise, sadece, tasavvür edebiliriz. Peyğamberler de bizler gibi beşer evlatları olmuş ya. O yüzden.

Firavunla ilk görüştüklerinde kardeş olduklarını bildirmeye bilmez miydiler? Tabii ki bilirdiler. Ama olabilsin ihtiyat etmişler ki, bunu bilen birisi bir gün saraya geldiğinde üstü

açılacak ve firavun da onları yalançı olmakta suçlayacaktı "Benden kardeş olduğunuzu niye saklamışsınız?" diye. Kardeş olduklarını bildirdikten sonra ise karı-koca olduklarını ilan edemezlerdi, son derece anormal bir iş olduğu için. Karı-koca olduklarını ise kim bilecekti ki? Kendi aralarında olan bir ilişkiydi, çocukları da yokuydu... Ama Allahın işine bak ki, kesinlikle üstünün açılamayacağını tahmin ettikleri şeyin üstünü açmıştı. Kesinlikle eminlikleri olmazsaydı koskoca firavundan bunu gizli tutmağa cürat etmezlerdi.

Peki, üstü açıldığında firavunu onca öfkelendiren yalnızca karı-koca olduklarını bildirmemeleri mi olmuştur? Hiç zannetmiyorum. Kardeşin kardeşle evlenmeyi ona çok daha ters gelmiştir büyük bir ihtimalle. Ve hiç sormaması da mümkün değil "Doğmaca bacına nice oldu da gönül verdin? Adam da bacısıyla evlenir mi, yahu? Koskoca Sumer illerinde başka kız bulmadın mı?". O da diye bilirdi ki, bütün beşeriyet Ademle Havvadan olan kardeş - bacıların nikahından türememiş mi? Hatta Yeryüzünde ilk kardeş katili olan Gabil Habili bacı aşkı yüzünden vurup öldürmemiş mi?.. Mesela yani...

Tabii ki bunlar barede Kurani - Kerimde hiçbir aye yoktur. Sadece, hadisenin doğal akışından çıkarılan ihtimallerdir bunlar... Aslında kovulma sırasında neler baş verdiyinin hiçbir önemi de yoktur. Çünki İbrahim peyğamberin firavuna ne cevap vermeyinin, karı-koca saraydan hangi şekilde çıkarılmalarının ne tarihin gidişatına, ne beşeriyetin hayatına hiçbir etkisi olamaz. Herhalde o yüzden semavi Kitabda bu konuda çok da derine

gidilmemiştir, hadise çok da açılıp abartılmamıştır... Olmazsaydı iyi olurdu ama, olmuş artık, ne yapalım?.. Gibi... Seksen yaşlarında iki ihtiyar aclık yüzünden Filistinden Mısıra giderek plan kurup koskoca firavunu kandırmışlar, üstü açılınca da rezil - rüsva olup saraydan kovulmuşlar. O kadar. Hadisenin en kısa özeti bu... Tabii ki saraydan kovuldukları ilk saatlerde kendilerini alçaltılmış, tahkir edilmiş hiss etmişler, karşılarına çıkan herkesden utanmışlar; bu, normal insani bir haldir. Ama dönüp görünce ki saray artık uzaklardadır ve bu hoş olmayan hadiseni de helelik saraydakılardan başka hiçkimse bilmiyor, demek ki utanılacak bir şey yokuymuş gibidir, odur ki kovulmak şokunu atlatarak sinedolusu rahat nefes almışlar ki "Allaha şükür, iyi kurtulduk, cezasız-falansız".

Evet, hem de nice kurtulmuşlar!.. Akıllarına gelmez derecede zengin olarak... İş bundaydı ki, Sara hanım saraya alındığında firavun İbrahim peyğambere çok kiymetli hediyeler vermişti; altın, gümüş, sayısız koyun-kuzu, inek-falan. Kovulduklarında firavun onları geri almamıştı; koskoca firavuna yakışır mı verdiyini geri almak?

O yüzden rahatlamışlar yani. Artık Mısırda kalmaları mümkün değilse de Filistine dönerek sultanlar gibi hayat sürebilirlerdi... Elveda fakirlik!.. Elveda aclık!.. Kovulduk ama, zengin olduk, zengin!.. Yenildik ama, eyilmedik!.. Hayat bizi sındıramadı!..

Hakikaten de firavun sarayındaki son derece acaip sevda sonunda kaybettikleri bir şey var mıydı ki kederlenmiş olsunlar?

Mısıra ac iken gitmişlerdi ama, geriye, Filistine zenginler olarak dönüyorlardı. Sayısız hayvan sürülerine bakmak için ne az - ne çok 318 hizmetçileri olacaktı Filistin çöllerinde. Fakirlere yardım edecektiler, acların karnını doyuracaktılar. Misafir olmadan sofraya oturdukları günü ömürlerinden saymayacaktılar... Bir dinar bin ayıbı örtür diye zengin olmak için hangi işe baş vurmaları, o aşıp taşan var-devletin nereden gelmeyi kimsenin umrunda bile olmayacaktı... İşin yalnızca bir tek kötü tarafı varıydı: sarayda baş vermiş o utancverici hadise tezlikle saray duvarlarını aşarak bütün Mısır ehline ulaşacaktı. Bunu duyan halk artık İbrahim peyğamberin, yani kızkardeşiyle evlenen ve firavunu aldatan birisinin insanları Allah yoluna davetini kabül eder miydiler? Kafirliklerine devam etmez miydiler?.. İşte cehennemleri insan seliyle doldurmak için gökler tarafından projelenmiş ve hayata geçirilmiş daha bir hadise...

İbrahim peyğamberle Sara hanımın firavun sarayındaki "macera"sı hakkında az bilgi verilme sebebini az da olsa anlaya bildik. Ama, mesela, Ademle Havvanın cennetten çıkarılması hikayesi asla hazret İbrahimle karısının saraydan çıkarılması hikayesiyle bir teraziye koyulamaz, çünki onlar bizim ecdadımızdır. Onlar hakkında çok şeyleri bilmeli olduğumuz halde nedense son derece az bilgi verilmiş olması asla anlaşılan değildir. Çünki bu, beşer tarihinin en önemli meselesidir. Çünki bu dünya adlı bütün belalarımızın, bütün sıkıntılarımızın temelidir o müthiş hadise. Bildiğimiz sadece bu ki, önce Adem

yaratılmış ve cennete salınmış, sonra Allah görünce ki o, teklikten sıkılmaya başlamış, o yüzden Havvayı da yaratmış ki, ona refika olsun., istediğinizden yiyiniz-içiniz cennette ama, bu ağaca dokunmayınız demiş, sonra şeytan gelmiş onların yanına ve onlara vesbese vermiş ki Allah sizin iki ebedi melek olarak cennette kalmanızı istemediği için size bu ağaca dokunmayın demiştir, onlar da onun sözüne inanmışlar ve ağacın meyvasından yemişler, derhal örtülü övret yerleri açılmıştır, buna göre de Allah onlara kazablanmış ve onları cennetten kovmuşdur. O kadar yani.

Evvela, burada ince bir şey var ve çok düşündürücüdür: nice yani Allah sonradan (!) görünce ki Adem yalnızlıktan sıkılıyor? Bunu önceden görememesi mümkün mü yani? Allah herşeyin ilerisini - gerisini hakkıyla bilen sonsuz kudret sahibi değil mi?

Ama fakt faklığında kalıyor: Havva Ademden çok sonra yaratılmışdır. Adem cennette bir süre yaşayacaktı, teklikten sıkılacaktı, ondan sonra Havva yaratılacaktı. Aynı günde, aynı anda, aynı zamanda yaratılmalarına ihtiyac duyulmamış yani. Ademin teklikden canı sıkılmış olmazsaymış yaratılmayacakmış yani. O zaman akıla bu geliyor: madem ki Ahirette cennetlerde ikisi değil de, onların yanısıra daha yüzbinlerce insan da olacakmış, sekiz katlı koskoca cennetler için iki insanın az olması kararına da mı sonradan varılmışdır? O yüzden mi cennetten çıkarılmışlar? Çünki cennetler mekanı saf, kutsal olduğu için orada nesil artırılmaz, cinsel ilişkiler olamaz o mekanda, bunun için fani, sahte, maddi Kainat yaratılmalıydı

ve Ademle Havva maddi dünyaya gönderilmeliydiler. Ama o zaman da Ademle Havva Ne yaptık ki bizi cennetten çıkardın da bu murdar dünyaya getirdin?" diye Allahı kınarlardı. Artı, bu, Alahın herşeyi ilericeden ölçüp - biçmesi vasfına da şüphe uyandıra bilirdi; yani hani, önce cennetler yalnızca ikimiz içindi, sonra Allah fikrini değişti ve cennetlerde yüzbinlerce insanın yaşamasını istedi, halbuki Allah fikrini değişmez ve yanlış yapmazmış… Gibi…

Odur ki Ademle Havva suçlu durumuna düşürülerek cennetten kovulmalıydılar ki, kovulmaları için Allahı değil, kendilerini suçlasınlar ebediyen. Suçlu durumuna düşürülmek ise çok kolay bir iş: falan ağaca dokunmamak yasağı koyulacak, şeytan gönderilerek onlara vesvese verecek, onlar da şeytana uyarak ağaca dokunacaklar. Kurani - Kerimde bildirilmiyor mu, peyğamberlere şeytanları düşman eden Allahtır? İşte Biz böylece her peyğambere insan ve cin şeytanlarını düşman ettik… (Enam suresi, 112). Adem de ilk insan olmakla ilk peyğamber değil mi?

Tazıya tut, tavşana kaç prensipi.

Dokunduysanız, bitti. Yasağa karşı çıkmışsınız. Demek suçlusunuz, artık cennette yaşayamazsınız bu bedenle. Hadi, çıkınız, defolunuz cennetten!

Bakınız, o büyük hadisede başka bir değişiklikten değil, yalnızca örtülü övret yerlerinin açılmasından söz edilmiştir. Öne çekilmişdir bu makam. Neden mi? Çünki cennetten kovularak maddi dünyada nesillerin artırılması cinsel organların peyda olmasına, örtülü övret yerlerinin açılmasına bağlıydı. Aksi halde

maddi dünyaya kovulmalarının ne anlamı olabilirdi ki? Nesiller yalnız övret yerleriyle dünyaya gelmiyor mu? Demek ki Ahirette cennetlerde insanların çok ola bilmesi için Ademle Havvanın o yasak edilmiş ağaca dokunmaları şart imiş; isteseler de, istemeseler de bir yolu bulunacak ve dokundurulacaklarmış o ağaca ki, övret yerleri açılmış olsun.

O zaman şeytanın onlara vesvese verirken dedikleri hangi anlama gelmiş oluyor? Allah sizin iki melek olarak ebediyyen cennette kalmanızı istemediği için size o ağaca dokunmayı yasak etmişdir. Birinci mana odur ki, hadi, dokunun ağaca ki cennette ebedi kalasınız, cennetten çıkarılmayasınız. İkinci mana ise dolayı mantıklıdır: yani sizin cennette kalmanızı istemiş olsaydı ağaca dokunmayın demezdi, madem ki demiştir, demek enindesonunda ona dokundurulacaksınız.

Sonunda dokunmuş olmadılar mı? Bu yüzden de cennetten kovulmadılar mı?

Ademle Havva saf, temizkalbli oldukları için birinci manaya uymuşlar ve ağaca dokunmuşlar, meyvasını yemişler. Peki ikinci manaya varmış olsalardı dokunmayacak mıydılar ağaca?

Şüphe yok ki yine de dokunacaklardı. Çünki dokunmuşlarsa, demek, Allahın yazdığı öyleymiş. Yazılana pozu yok ya. Her şey ilericeden ve onlardan habersiz kurulmuş senaryoya uyğun baş vermeli değil miydi? Allahın isteyine nasıl karşı gelebilirlerdi? Tabii ki görünürde böyledir ki, ağaca dokunmakla Allaha karşı gelmişler. Ama bütün baş verenler Allahın yazısıyla baş veriyorsa o zaman Ademle Havva ağaca dokunmalarıyla Allaha karşı mı

gelmişler, yoksa Allahın yazdığıyla mı hareket etmişler?

Ama böyle anlaşılıyor ki, guya şeytan Allahtan gizlice cennete girmiş ve onları yoldan çıkarmıştır...

Gizlice girmiş !.. Pes vallahi!.. Allahtan gizlice?!. Böyle şey olabilir mi, yahu?

Ve yani şeytan onları yalnızca bir - iki cümleyle mi aldatmıştır? Başka ne bilgiler vermiş, neler söylemiş onlara ki, Allahın koymuş olduğu yasak artık umurlarında bile olmamıştır? O ağaca yaklaşmak için herşeyi göze almışlar yani, herşeyi kurban vermeye hazır hale gelmişler.

Burada bir soru da çıkıyor: o yasağı koyan da Allah, şeytanı onlara vesvese vermek için gönderen de Allah, onları ağaca dokunduran da, öyleyse neden Allah onlara öfkelenmiştir?

Azizlerim, Kurani - Kerimi Allahın Adlarından birisi olan Hak göklerdeki Ana Kitabdan melek Cibrile söylemiştir. Rahman ve Rahim Adlarıyla gönderilmiştir o Kitab. Dikkat ediniz: Allahdan O diye söz ediliyor. Ve de Allahın önüne geçemiyorlar Mübarek Adlar olsalar bile. Ta-Ha suresinin 129-cu ayesine dikkat yetirmek kifayettir: Eğer Rabbinin verilmiş bir sözü ve tayin ettiği bir süre olmasaydı, hemen (kafirler) azaba uğrarlardı. Burada Allahın yazdığı ecel saatini Mübarek Adların kafirler için değişe bilmediklerinden söz ediliyor. Değişe bilselerdi hemen mahvederlerdi yani kafirleri. Yani Allah sonsuzlukta olan ne varsa herşeyin cemidir. Mübarek Adlar ise ayrılıkta bütün Allah demek değildir. Kurani - Kerimde Biz kelimesiyle Mübarek Adların cemi bildiriliyor, cem halde bile

Allahın yazdığına karşı gelemiyorlar yani. Ve Kurani - Kerim tümüyle Allahın Ana Kitabda yazdıkları olduğu için demek ki, Mübarek Adın Ademle Havvaya ve şeytana kızması da ilericeden o Ana Kitabda yazılıydı. Bu da onu gösteriyor ki, Mübarek Adın haberi yokmuş şeytanın cennete gizlice girerek Ademle Havvayı yoldan çıkaracağından. Herhalde böyle düşünmek zorundayız, çünki haberi varıymış dersek bu o demek olacak ki, ilericeden bilgisi olduğu halde onlara yalandan kızdığını göstermişdir. Bu ise mümkün olacak şey değildir; Mübarek Ad kızmışsa, demek ki hakikaten de kızmışdır.

Şeytanlar cinler kavminden Allaha düşman olanlardır. Kıyametten sonra lanetlenerek ebediyen azap çekmek için cehennemin dibine atılacaklar. Cinler alevden yaratıldıkları için alev alevi yakarak onlara nasıl azap verecek, biz bilemeyiz... Cinler dumansız alevden yaratılmışlar, cehennem alevinin ise dumanı var. Yani bunlar biribirinden farklı alev türleridir anlaşılan. O yüzden, yani bu farklılık yüzünden alevi tadmış olacaklar muhtemelen.

Cinlerden Allaha iman getirerek müsliman olanlar da vardır. Allah bu barede Kurani-Kerimde bilgi vermiştir. Ama Kıyametten sonra onların nereye yerleştirilecekleri barede malumat yoktur. Şüphe yok ki cehenneme atılmayacaklar, çünki imanı olan hiçbir varlığı Allah cehenneme atmaz. Cehennemler yedi katlı olsa da Allah Bağışlayandır. Cehennemlerde ebediyen erzak, kölgelikler, birce yudum içmeli su bile olmasa da Allah Merhametlidir. Onları cehennemlere atmaz. O zaman nereye

yerleştirilecekler?

Cennetlerde ise insanlar ebediyen yiyib-içib dinlenecekler. Güzellikleriyle göz kamaştıran bakire kızlar, iri gözlü huriler dolaşacaklar etraflarında… İstediğimiz her meyvadan, her yemekten var orada. Yeter ki isteyesin, hemen önüne getirilecek…

Cennetler ikişer olmakla dört çift halindedir. Cehennemler onların altındadır… Yani cehennemler sanki cennetleri alttan ebediyyen ısıtan sistemlerdir. Ama cennetlere üst tarafdan neyin sıcaklığı gelecek ki, cennetlikler ondan korunmak için kölgeliklere çekilecekler gerek olduğu zaman? Oraların da mı Güneş gibi kendinden ışık saçan yıldızı olacak? Ama yıldızlar, gezegenler maddi alemin sema cisimleridir. Oralar maddi alem değil ki.

Kurani - Kerime kadarki arap insanı... İçmeli suyun herzaman bir numaralı problem olduğu kızmar arap coğrafyasında en büyük arzuları kölgeliklerde böyrüüste uzanarak doymak bilmeyen midelerini doldurmak ve mümkün olduğundan da artık karılara sahiplenmek olan o cahil insanlara cennetteki asıl hayatın bu şekilde takdim edilmesinde taaccüplü bir şey yoktur. 1400 yıllar öncesinin arap insanı için böyle ebedi mükafaat kazanmak fevkalade bir bahtiyarlıktı. Biribirinden güzel kızlar, boğazacan türlü-türlü bedava yemek-içmek, şırşır akan serin pınarlar, kızmar güneşi örten kölgelikler… Başka ne lazımdı ki insana?.. Yalnız masallarda, rüyalarda olabilirdi böyle şeyler araplara. Böyle ebedi rahatlık için başkalarının canını almağa,

kanını içmeye, boğub öldürmeye deyerdi yani...

* *

6. B ö l ü m

Hasan as - Sabbah adlı birisi müslüman insanın tasavvüründeki böyle cennet hayalini son derece ustalıkla, hilekarcasına kullanarak bin yıl önce dünyada ilk terör devletini kurabilmişdi. Önce İranda, dağlar başındakı Alamut kalesinde cennetin küçücük bir benzerini kurmuş, kendisini de imam ilan ederek kalenin gizli odalarından bazen aylarla çıkmayarak kendisini katı bir sır perdesine bürümüştü. Şiilerin yüzyıllarca zühur edeceğini bekledikleri gizli imamla konuşuyormuş guya, ondan emrler alıyormuş. Yakın adamlarıysa köyleri, şehirleri gezerek fanatizme meylli gencler arıyorlardı. Yararlı bildikleri gencleri kendilerinin haberleri olmadan tiryak vasıtasıyla bayıltır ve Alamuttakı "cennete" götürürlermiş.

Huşu başına gelince adam kendisini hakikaten cennette biliyormuş. Şaşırıp kalıyormuş. Her taraf gül-çiçek, yeşillik, bülbüllerin sesi, sulu-sütlü pınarlar, son derece güzel kızlar dans ederek ona şerap sunuyorlar… Ve bir kaç saatlık bahtiyarlıktan sonra içtiklerinden yine bayılmış oluyor ve Hasanın adamları onu cennetten götürerek nereden getirmişlerse o yere de bırakarak kayb oluyorlarmış.

Şimdi bir anlığına tasavvür ediniz o delikanlının halini kendisine geldiğinde... Cenneti görmüş adam, cenneti!.. Rüyada mı?.. Hayır, hayır! Kendi gözleriyle görmüş! Bak, yakasındakı bu karanfili de cennetteki huri takmış!.. Allah Allaaaah!..

Kime söylesin bunu!.. Kim inanır ona? Deli demezler mi?.. Ama görmüş ya!.. Vallah-billah görmüş!..

Adam çıldıracak hale geliyormuş. Cenneti bir de görmek için yanıp yakılıyormuş. Canından geçmeye hazır olurmuş bunun için. Çünki artık dünya onun gözünde bir hiç olurmuş… Belli bir zaman sonra haman adamlar da guya bundan haber tutarak onun yanına geliyorlar ve derdini öğrendikten sonra ona akıl veriyorlar ki, Alamut kalesindeki imamın yanına gitsin, onun çaresi yalnız ondadır. Onun emrinde olacaksın ki, Ahirette cenneti görebilesin.

Ve tamam... Artık Hasan as- Sabbah için yeni bir terörçü hazırdır. Öl derse ölecek, birisini öldür derse hemen öldürecek. Hem de canla-başla. Ne kendi canına, ne öldüreceyi adamın canına of demeden. Hatta Büyük Selcuklu sultanı Melikşahın meşhur baş veziri Nizam ül-Mülkü de öldüre bilir... Baş vezir onca korumalarıyla evinin bahçesine girdiyi yerdece... Asla ölümden korkmadan üstüne atılarak hancarla deşik-deşik edebilir onu...

Neden mi? Çünki imam Hasan as-Sabbaha o dünyadan gizli imam emretmiş onun öldürülmeyini. Onu öldürürse imam Hasanın talimatıyla gizli imam onu cennete, kendi yanına alacakmış… Hatta iki yıl sonra sultan Melikin yemeyine de zehir kata bilir, sarayın mutfağına bir yol bularak. Korku diye bir şey kalmamış gözünde. Fikri-hayali yalnız ve yalnız o cenneti bir de göre bilmekti.

Ama nerden bilsin ki, haman o Hasan as-Sabbahın hele

genclik yıllarından o sultana da, o baş vezire de sönmez bir öfkesi varıymış. Nizamül-Mülk bir zamanlar onu sarayda işe götürmüşdü, o da mühasabat işlerinde arama-deneme yaparak görmüşdü ki, vezirler hazineyi sömürmektedirler. Ama bu barede sultana malumat vermek istediği zaman sayfaların tamamen karıştırıldığını görmüşdü, o yüzden sultanın ve saray adamlarının karşısında rezil duruma düşmüşdü. Sultan da onu böhtançı diye saraydan kovmuşdu.

Sayfaları sultan karşısına çıkmazdan az önce Nizamül-Mülkün kendisi karıştırıbmış ki, hazine soyğunçuluğunun üstü açılmış olmasın, yoksa hiç şüphe yok ki sultan hepsinin boynunu vurdururdu.

Üstünden seneler geçmiş olsa da Hasan as-Sabbah bunu unutmamışdı demek ki. Öcünü almak için yanıyormuş.

Hasan as - Sabbah tiryak usulüyle topladığı terörçülerle yakın - uzak ölkelerin ahalisini öyle dehşete getirmişdi ki, genellikce de hükümdarlar, saray adamları geceler de rahat uyuyamıyorlardı; Hasanın korkubilmez fanatikleri her an hiç beklenmedik yerdence çıkıp üstlerine atıla bilirlerdi. İyi ki Hasanın nizami ordusu olmamışdı, yoksa beyinleri yıkanmış fanatikler ordusuyla dünyada ilk ve en kaddar terör imparatorluğu da kurulmuş olacaktı... Hasan as-Sabbahtan müthiş korku halkların dilinde Alibaba ve kırk harami adlı masala da yansımışdı. Evet, evet. Hayret etmeyin. O masaldaki haramilerin pilav kazanlarıyla, altınlarla-pırlantalarla dolu mağarası bak haman o Alamut kalesindeki cennetiydi; o cennete girebilmek için Simsim, açıl

demek lazım imiş, yoksa mağaranın kapısı açılmıyormuş... Neden mi? Çünki tiryaki bitkilerden olan Susam sözündendir Simsim sözü.

Arap tasavvüründe cennetteki şah yemek pilavdır. Bir dindarın öldüğünü obrazlı olarak demek gerekse falanca şimdi cennette peygamberle pilav yiyor derler ta kadimlerden. O yüzden halk masal yarattığı zaman mağaranın tasavvürümüzdeki sıradan bir mağara omadığını bildirmek için altınların yanısıra bolluca pilav kazanları dizmiştir yalnız tiryak-haşhaş vasıtasıyla girilebilinen bu cennete; orada istediğin kadar pilav ve mer-meyva yiyebilirsin. Güzel bakire kızlar, iri gözlü huriler meselesi de unutulmamışdır; mağaranın ruhsal sahibi son derece güzel bir kızdır, mağaradkı durum ona sorulur…

Mağaranın hurisi yani… Hurisiz cennet olamaz ki…

Pilav kazanları… Mer-meyva… Huri… Cennet değil de nedir?

Yani Hasan as - Sabbah yegane tarihi şahsiyyettir ki, bütün semavi Kitabların yalnız tasavvürlerde yarattığı cennet hayalini ilk defa real hayattaca "gerçekleştirerek" belli adamlara göstermekle onu görenlerden kendisine canlarını feda edecek radikal kamikadzeler ordusu yarata bilmişdi. Sağlığında iki bin kadarıymış o ordunun askerleri. Tabii ki tahmin edildiğine göre. Aslında ne kadarıymış, bir tek Hasanın kendisi biliyormuş. O ise bir sır dağarcığıydı. Ve büyük bir sır dağarcığı gibi de geldi gitti bu dünyadan.

O radikal dindarların bu günkü radikal dindarlardan genel

farkı da buydu ki, onlar cenneti kendi gözleriyle görmüşlerdi. Dünya-alem yığılası olsaydı onları artık hiçbir şeyle dünya hayatına bağlaya bilmezdi. Hasan derin zekasıyla önemli bir şeyi derketmişdi semavi Kitablardan; insana cennet kısa bir süre için gösterilmeliydi. Orada yiyip-içmeli, sonra güzel kızlarla gönlünce eylenmeli, ama kızlara sahiblenmek için kızışınca bayıltılarak oradan çıkarılmalıydı. Cennetin tadı ağızında kalmalıydı bedbahtın. Bahtiyarlık ellerinden alınmalıydı. Nice ki Ademle Havva asıl cennette bir süre kaldıktan sonra oradan çıkarılmışlardı, o bahtiyarlık ellerinden gidince de Yer yüzünde ağlaya-ağlaya kalmış, bir de cenneti görmek için ölene kadar yanıb yakılmışlardı, bak öyle bir hale getirilmeliydi Hasanın cennetini gören insan.

Hayret etmemek elde değil!.. Dinin bu genel mevzusunu kendi terör devletini kurmak için nice de ustalılka kullanmışdı adam!.. Buna nice akıl erdirebilmişdir? sorarsanız, zerrece doğru olduğuma şüphe etmeden Kesinlikle dinde önemli olan genel bir hususun — gizliliyin esas şart olduğunu derk etmişdi, gizliliyin., diye cevab veririm.

Allah yolunda savaşanlar da aslında Ahirette cennetle mükafatlanmak için savaşmıyorlar mı? İlk bakışta canımızı Allah için feda etmek temennasız olarak savaşmak gibi görünüyor ama, bunun için cennet ummak temenna değil mi? Eğer savaşın bedeli olarak bizlere cennet vaad edilmiş olmazsaydı, Allah sadece Sizi Ben yarattığım için savaşmanızı emr ediyorum demiş olsaydı, ne kadarımız Allah yolunda

savaşardık? Ümumiyetle savaşır mıydık acaba? Veya Allah sadece Benim için savaşınız ki, Ahirette ebediyen Beni göre bilesiniz demiş olsaydı, insan için bu, yeterli olur muydu? Beni kimin yarattığını görmek tabii ki acaip güzel bir hiss ama, savaşarak canımı vermekte menfaatim ne olacak? derdi insan, Sadece, ebediyen Allahı görebileceğim, o kadar mı?. İnsanın gönül dünyasını hakkıyla bilen Allah odur ki ona bütün maddi ve manevi sıkıntılarının yok edileceği, ellerini ağdan karaya vurmadan ve ter dökmeden ebediyen zevki-sefa içinde olacakları bir alem vaad etmeliydi. Keyf içinde yaşayarak, kölgeliklerde güzel cennet kızlarının ahatesinde dinlenerek Allahın Mübarek Hüsnü-Camalını görebileceği bir alem… Böyle bir şey vaad edilirse, o başka. Madem ki kafirlerle savaşa atılırsa bütün sıkıntılarının yok olacağı bir alemde yaşayacak, hem de Allahın Mübarek Hüsnü-Camalını görecek, bunun için tabii ki canını her an kurban verebilir genc yaşlarındaca. Bin yıl da bu fani dünyada bunca adaletsizlikler içinde yaşayası olsa da eninde-sonunda ölümü tadmış olmayacak mı? Ondansa genc yaşlarındanca kafirlere karşı savaşa katıl, cennetin en yüksek katında ebedi bahtiyarlık dolu yerin olsun.

Yani insanın yaratılmağındakı esas maksata — Allaha kavuşmağa, Allahı görmeğe insan cennet zevk i- sefasıyla heveslendirilmiştir. Cenneti sevin ki Allahı görebilesiniz. Ama cennetten önce Allahı sevmelidirler ki, cennetin zevki-sefasını severek hem de Allahı görmek istesinler. O yüzden Allah için savaşmak cennet için savaşmak demektir, cennet için savaşmaksa

ebedi zevki-sefa için. Bu da o demektir ki, Allah için savaşmak ebedi zevki-sefa içindir. Sadece, o zevki-sefa içinde Allahın Mübarek Hüsnü-Camalını da görebileceğiz.

Cennet vaad edilerek Allah yolunda savaşmak gibi son derece büyük ideyanı kısaca böyle anlatmak mümkündür: insanların bir kısmını öldürmek için diğer kısmına cennet vaad edilmişdir.

O dayı çok kötü birisidir, çocuğum, al bu taşı vur onun tepesine, sana bak bu koskoca pastayı vereceğim…

Baba, ağzım sulandı, şimdi ver de pastayı, nolur…

Hayır, taşı onun tepesine vur, sonra. Hem de öyle vur ki ölsün…

"Ölsün mü?! Neden?!"

"Çünki beni tanımak istemiyor".

"Beni tanıyor ama. Arkadaşımın babasıdı. Seni tanımak istemiyorsa sen öldür. Ben niye öldüreyim ki?"

"Oğlum, sen öldürürsen beni sevdiyini sübut etmiş olacaksın. Aksi halde hisap edeceyim ki beni sevmiyorsun. O zaman da pastayı göremiyeceksin".

"Ama sen hiç buralarda olmamışsın ki, kimseye görünmemişsin ki tanısın seni. Senin görünmemeyinin suçlusu o mu yani?"

"Oğlum, sen pasta yiyebilesin diye görünmemişim ona. Beni görmüş olsaydı tabii ki tanıyacaktı. Tanımış olunca da öldürülmesini istemeyecektim, o zaman sen de pasta yiyemiyecektin. Hadi, vur taşı tepesine. Beni sevdiyini sübut et".

Anlaşılsın diye böyle benzetmeyle izah vermek istedim o

büyük cennet konusuna. Ama cennetler son derece büyük bir mükafaat olduğu için ve vaad eden de alemlerin Rabbi olduğu için bu teşbihi aklımıza bile getirmiyoruz. Bunu düşünmekten bile korkuyoruz..

Ama neden? Teşbihte hata olmaz ki.

Hem de cennetlerin başdöndürücü hayali beşer evladının beynine ta ilkin çağlardan öylesine temelli oturmuş ki, bu dünyada akıla gelebilecek mükafaatların en son haddi olduğu için ondan da üstününü akıl alamıyor. Ondan da üstünü daha icat edilmemiştir yani. İmadeddin Nesimi Cenneti-didar imiş maksudi ehli-merifet, Bir nefes Onsuz gerekmez cenneti-meva bize demişse de onu kabüllenememişler. Adam demiş ki, sizlerin maksatı cennete düşmektir ama, bize öncelikce gerek olan Allahtır, Onsuz bir nefes bile cennette gerek değildir bize. Önce Allah, sonra cennet yani… Yalan mı demiş şair?

Cennet mükafaatı son derece büyük mükafaat olsa da ona sahiplenmek çok kolaydır aslında. Sadece, Allahın emrlerini yerine getireceksin, namazını-orucunu bırakmayacaksın, o kadar. Ama cennetlerin en üst katına düşmek istiyorsan, o ayrı. Bunun için ya kabir evine kadar okumak, ya da kafirlerle savaşmak lazımdır. Kabir evine kadar okumak, ilim sahibi olmak çok zor ve uzun iştir, her adam buna katlanamaz. İlim öğrenmek de bir zevk meselesidir, zevkler ise muhtelif oluyor. Ama şehit olmak en kısa yoldur. Kafirlerle savaşacaksın, öldürüldüysen derhal cennetlerdesin, hem de en yüksek katlarda. Ve de ebediyen.

İşin merak doğuran tarafı bu ki, insan öyle hisap edecek ki, guya kendi kararıyla savaşa atılmışdır. Bak burası o kadar önemli ki, din alemi bunun üstünde bin yıllardır kaderiler ve cebriler diye iki kola ayrılmıştır. Kaderiler insanın kendi kaderinin kendisinin amelleriyle yazıldığını düşünüyorlar, cebrilerse herşeyin ilericeden Allah tarafından yazıldığını. Konumuz bu olmadığı için, sadece, onu diyeyim ki, insanın yani dindar olmasına kendisi karar vermiş mi ki, savaşa atılmak kararını da kendisi vermiş olsun? Hidayet veren yalnız Allah değil mi? Allah hidayet vermezse kimse iman sahibi ola bilir mi? Kafirlerle savaşan bir dindara zamanında Allah hidayet vermezseydi o da kafir olarak dindarlara karşı savaşanlar destesinde olmaz mıydı? İnsanı dünyaya getiren de Allah, ona ecel saatini yazan da Allah, ona hidayet vererek dindar olmağına karar veren de Allahtır. O halde eline kılıç verib kafirlere karşı savaştıran da Allah değil mi? Guya Allah cenneti vaad etmeden de savaştıra bilmez miydi dindarı? Tabii ki savaştıra bilirdi, Onun kudreti sonsuzdur. Ama savaşmak kararını dindarın kendisinin verdiğini hisab etmesi önemlidir Allah için. Buna göredir ki, insana cenneti vaad etmiştir ama, şart koymuştur önünde: savaşacaksın kafirlerle, yoksa göremezsin cenneti. İnsan da hisap etmiş ki, demek savaşmak veya savaşmamak benim kararıma bağlıdır hiç şüphesiz. Ve diyelim gitmiştir savaşa ve öldürülmüştür. Mesela, Ühüd savaşında şehit edilmiş sahabelerden birisi olarak. O şehitler o gün savaşa gitmemek kararı vermiş olsalardı gitmeyecek miydiler? O gün

ecel yazısından kaça bilecek miydiler? Her bir ölüm Allahın ilericeden yazdığı ecel saatine bağlı değil mi? Allah demiyor mu ecel saati geldiğinde onu ne bir an ileri, ne de bir an geri çekmek mümkün değil? Eğer dindarın hangi an, hangi şekilde ve hangi yerde şehit edilmeli olduğu ilericeden yazılıysa, demek ki kafirin de o şehiti hangi an, hangi şekilde ve hangi yerde öldüreceği ilericeden yazılıydı. Böylece bütünlükte o savaşın ne zaman, hangi yerde ve ne şekilde baş vereceği yazılıydı ilericeden göklerdeki Ana Kitabda. Yani o savaştakılar isteseler de, istemeseler de o gün o saatte Ühüd savaşına katılmalıydılar Allahın bir yazısı olarak. Bunu Kurani-Kerim ayesi aşkarca tasdik ediyor. Ühüd savaşında öldürülen sahabeler için üzülen müslümanlar hazret Muhammedi Neden bizi o savaşa götürdün? Savaşa gitmeyib evimizde otursaydık onlar da sağ kalacaklardı diye kınadıklarında bakınılz Allahdan hangi aye geliyor: De ki: Eğer siz evlerinizde olsaydınız, üzerlerine katledilmeleri yazılmış olanlar yine çıkar, ölüp yatacakları yerlere muhakkak giderlerdi. (Sure 3, aye 154). Yani Allah açık-aşikar bildiriyor ki, o savaşa gidib gitmemek sizlerin isteğinize bağlı olan bir şey değildi. Gitmemeğe karar vermiş olsaydınız da o savaşa mutlaka gittirilecektiniz, öldürülenler de öldürüldükleri yerdece öldürüleceklerdi.

Hiç bu ayenin derinliğine vardınız mı?

Bu ayede neler-neler varıymış! Akıl alamıyor, bir gidiyor, bir geliyor. Sanki denizin dibine dalmışsın ki kiymetli inci götüresin, elin tam ona yetişince sanki sırlı bir kuvvet

seni ondan uzaklaştırıyor, suyun üzüne çıkarıyor, yine baş vuruyorsun denizin dibine, yine elin ona dokunmağa azcık kalmış uzaklaştırılıyorsun ondan kendinden asılı olmadan. Böylece, ayenin mana derinliğine tam giremiyorsun ve hakikat zühurla gayb arasında kalmış gibi oluyor. O gah görünüyor, gah yok oluyor.

Arif olmayanlar için tabii ki...

"Üzerlerine katledilmeleri yazılmış olanlar"... Yani Lut peyğamberin karısı gecenin karanlığında kocası ve kızlarıyla facialı şehirden kaçsa da ecelinden katiyen kaça bilmezdi, çünki o şehir ahalisi gibi onun da üzerine ölüm emri yazılmışdı. Bakınız, şehri dağıtacak olan üç melek üç yakışıklı erkek şeklinde Lut peyğamberden önce İbrahim peyğamberin yanına gelerek bunun göklerde artık kararlaştırılmış bir şey olduğunu ona bildirmişler. "Vakta ki elçilerimiz İbrahime müjde ile geldiler, dediler ki: Biz muhakkak şu kasabanın ahalisini helak edeceğiz. Dedi ki: orada muhakkak ki Lut vardır. Dediler ki: Biz orada kim olduğunu daha iyi biliriz. Elbette onu ve ehlini kurtaracağız, karısı müstesna. O, geride kalanlardan oldu." (Sure 29, ayeler 31, 32). Sonra Lut peyğamberin şehrine gelmişler ve bunu ona da bildirmişler. " Ve o vakit ki elçilerimiz Luta geldi, onlar ile kederlendi ve onlar sebebiyle takati darlaştı. Dediler ki, korkma ve mahzun olma, şüphe yok ki seni ve ehlini necata erdireceğiz, yalnız zevcen müstesna. O, geride kalanlardan oldu." (Sure 29, aye 33). Yani facia göklerde kararlaştırıldıktan sonra o üç melek Yere indirilmiştir, projeyi gerçekleştirmek

için. Hatta Lut peyğamber karısının hangi anda öldürüleceğini de "geri dönüp bakmayın" yasağıyla anlamıştı hiç şüphesiz; eğer aileden yalnızca karısı öldürülecekmişse, demek ki göklerin iradesiyle yalnızca o döndürülecek, baktırılacaktı. Çünki yasak o yasağa karşı hareket ettirilerek günahkar obrazı yaratmak içindir. Nice ki cennette ağaca yaklaşmaları yasaklanmış Ademla Havva ağaca yaklaştırılarak günahkar hisap edilmişler, bu da öylece.

Alamut kalesi alınmaz kaleydi, tüm Avrupa ve Asyayı neredeyse 160-170 yıl içinde devamlı olarak müthiş bir kortkuyla sarmış bu kale onu almak isteyen ne kadar ordunu perişan etmişdi!.. Hasan as - Sabbah kendi acaip devletini kurmak ve onu idare etmek için gereken ikametgahını seçmek meselesinde de çok akıllıca tavranmışdı; yüksek dağ başında yerleşen kaleye yalnız çok ensiz bir yol kalkıyordu, onu da canlarını her an Hasan için of demeden feda edebilen iki bin kadar radikal terörçüler koruyordu. Nihayet, 1256-cı yılda Cengizhanın torunu Hulaku han kaleyi muhasereye alarak kaledekilere teslim olmağı emrediyor, kalenin o zamankı reisi Rükneddin Hürşah teslim olsa da fedailer yine de direnmekte devam ediyorlar. İş böyle olunca moğollar dağın altından yüzlerce tunel kazıyarak içlerine petrol ve barut dolduruyorlar ve yandırarak patlatıyorlar. Yalnız bundan sonra kalede direniş bitiyor. Ve acaip haşhaşiler devleti böylece kendi varlığına nokta koyuyor.

Aslında bu devletin çöküşü moğolların kaleye hücumundan çok-çok evvellerden başlamışdı. Ta Hasan as - Sabbahın

ölümünden sonra tarikat lideri ve kalenin de reisi olmuş İkinci Hasan zamanından. Çünki o, devletin başkanı olduktan sonra o zamanaca son derece sert, asketik bir hayatın yaşandığı ve dini rituallere fanatikce bağlılığın olduğu bir kalede eyş-işrete izin vermiş ve tarikat adamlarına namazın-orucun mecburi olmadığını ilan etmişdi. Halbuki Hasan as - Sabbah doğmaca oğlunu acımasızca öldürmüşdü şerab içtiğini görünce. Farkın ne derecede büyük olduğunu tasavvür edebiliyor musunuz? Tabii ki o civardakı köylerde yaşayan ve genellikce de ismaililerden oluşan halk da kaledekilerin hayatındakı bu büyük değişiklikten haber tutmuş ve kaledeki sır, yani tiryak-haşhaş-susam-simsim vasıtasıyla insanların cennete salınma meselesinin de üstü çok geçmeden açılmışdır. Açığa çıkmış bu sır da sonunda ağızdan-ağıza geçerek efsaneleşmiş ve halk bu efsaneler toplusundan muhteşem bir masal ortaya çıkarmıştır Alibaba ve kırk harami diye... Bakınız, Alibaba haramilerin mağaraya Simsim diyerek, yani tiryak kullanarak girip-çıktığını gördükten sonra mağaranın sırrını biliyor ve sonra kendisi de mağaraya o usulle girip-çıkıyor. Haramiler bunu bilince anlıyorlar ki, mağaranın o zamanaca herkese gizli olan sırrı açığa çıkmışdır, odur ki derhal onu bulmak ve öldürmek kararına geliyorlar.

Demek ki moğolların gelişinden çok öncelerden halk kaledeki cennet fırıldağından haber tutmuşdur. Hem de haber dakik kaynakdanıymış. Neden mi? Çünki Alibaba haramilerin mağaraya hangi yolla girip-çıktığını öğrenmekle yetinen birisi değildir; onun kendisi de bu usulle mağaraya

girip-çıkanlardandır. Yani kalede eyş-işrete öyle kurşanmışlar ki, gizliliyin son derece titizlikle korunmalı olduğunu unutmuşlar görevliler ve kaledeki cenneti göstemek için getirilmiş birisi veya birileri orasının asıl cennet olduğundan şübhelenmişler. Kim ki o cennettece bundan şüphelenmiş, tabii ki, onu kaledece öldürmüşler. Alibabanın kardeşinin öldürüldüğü gibi mesela. Masala göre, Simsim, açıl sözlerini unuttuğundan mağaradan çıkamamış, haramiler de onu mağarada görünce öldürmüşlerdi.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «Литрес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию на Литрес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.